

СВЕТОВНИ БЕСТСЕЛЪРИ

ВЕРОНИКА ХЕНРИ

Лято
на плажа

Колко съдби могат да се променят завинаги
през едно дълго лято на плажа?

за жената
Журнал

ВЕРОНИКА ХЕНРИ ЛЯТО НА ПЛАЖА

Превод: Теодора Давидова

chitanka.info

ПРОДАВА СЕ

Имате рядката възможност да се сдобиете с лятно бунгало на живописните Евърдийнски пясъци. „Бараката“ е семейна собственост от петдесет години и е първата построена на обновената плажна ивица...

Джейн Милтън не иска да продава обичното бунгало, съхранило духа на толкова много семейни почивки и щастливи летни спомени. Но след смъртта на съпруга ѝ тя няма друга алтернатива да погаси останените от него огромни дългове.

Кой ще бъде щастливият купувач, как Джейн ще съхрани скъпите летни спомени и какви тайни, мечти и копнежи крият другите бунгала на пясъчната ивица?

1. ПРОДАВА СЕ

ПРОДАВА СЕ

Рядка възможност да се сдобиете с бунгало на Евърдин Сандс, Северен Девън. Първото бунгало на този вече толкова популярен прелестен плаж е собственост на семейството повече от 50 години. Ще имате удоволствието да прекарвате десет месеца от годината тук, като можете да разчитате на всички удобства — ток, вода, просторно помещение с четири легла, малка кухня, веранда и изумителни гледки.

Кандидатите са добре дошли. Свържете се със собственичката мисис Джейн Милтън или с местния брокер.

Лекият бриз вдигаше едва забележими вълни по повърхността на стоманеносинята морска вода. Слънцето, сякаш набрало смелост през последните дни, надничаше без страх между облаците, които се отдръпваха с очевидна неохота. Меката светлина на лъчите къпеше плажа и малко по малко прогонваше студа от пясъка. Притихнал на хоризонта, остров Лънди сякаш се готвеше всеки момент да отплува към Атлантика.

Рой Мейсън излезе навън пред бараката си в края на плажа, обгърнал с длани чашата с втория за деня чай. Първата бе изпил малко преди да напусне ниския си каменен дом на една от тесните криволичещи улички на Евърдин. Ако вземаше по един паунд за всяка пъхната под вратата му бележка със запитване дали не иска да продаде къщата си, със сигурност вече щеше да е събрал достатъчно, за да си купи някоя от новопостроените сгради на няколко нива в края на пътя. Табелата на инвеститора гордо обявяваше, че всички тези постройки, завършени само до първа фаза, са продадени. В цялата страна се

наблюдаваше спад в продажбата на недвижими имоти, но тук не беше така. Не и докато въздухът мирише по-свежо от този на климатиците, докато по хълмовете в околността с меки заоблени форми се виждат стада овце и гледката те кара да затаиш дъх. През всичките тези години Рой не се умори да се възхищава от пейзажа. Не че беше виждал много други. Ако се вярваше на голямото червено сърце върху чашата, която държеше, той обичаше Ню Йорк, но така и не беше успял да отиде до там, пък и никога не бе поискал да го посети. Дъщеря му донесе чашата от коледен базар в Ню Йорк, за което той не само не ѝ завидя, но и не пожела да я придружи. Допи и последните глътки от силно подсладения си чай и взе инструментите. Истински инструменти с дървени дръжки, които с течение на времето бяха приели формата на дланите и пръстите му и нямаха нищо общо с онези леки пластмасови имитации, които се продаваха сега, и се чупеха или изкривяваха, щом се опиташ да ги използваш. Всичко се свежда до икономии в днешно време. Никой вече не говори за гордост. Рой обаче беше убеден, че няма смисъл да се залавя с нещо, ако не може да го свърши както трябва. Нищо не вършеше само за да отбие номера. Правеше го както трябва, по старомодния начин. Преди време някой беше разпространил листовка с предложения за по-евтини услуги от неговите и част от собствениците се изкушиха. Човекът може да знаеше как да подбива цени, но беше вързан в ръцете и пълен некадърник. Рой го наблюдава как се опитва да постави нова врата. Беше истинска комедия. Направо му дожаля за нещастника — мъчеше се да припечелва, но нямаше идея как да го направи. В крайна сметка онзи напусна градчето и Рой пое отново старите си клиенти — без да се сърди, дори не отвори дума за случилото се. Не беше от злопаметните.

С течение на времето Рой стана неофициалният домоуправител за всички летни къщи и бунгала на този бряг. Баща му бе построил първите от тях и Рой му помагаше, изпълняваше поръчки. В началото изникнаха дванайсет, но се продадоха като топъл хляб и много скоро броят им се удвои, сетне се утрои, докато накрая стигнаха чак до скалите, естествената граница на плажа. Сега повечето собственици се обръщаха към него за поддържане и поправки, съветваха се с него за обичайните поражения след зимата.

Някои по-стиснати му плащаха да боядиса бунгалата им веднъж на три-четири години — мислеха си, че правят икономии. Вятърът и дъждовете, навяващи пясък в пропитите със сол дървени стени, бяха безмилостни. А дървото се нуждае от защита. Някои собственици държаха на обичайните цветове, но имаше и такива, които искаха чрез своя дом на плажа да сбъднат мечтата си за ярки цветове, а те безсъмнено бяха подходящи за морския пейзаж — образуваха живописна палитра от червено, зелено, розово и оранжево. Някои си имаха дори име: „Скаридите“, „Валхала“, „Атлантически пейзаж“. Нищо кой знае колко оригинално, но пък се създаваше усещането за общност, за дом.

Рой обичаше липсата на система и неравната линия, която бунгалата образуваха по прилежание на плажа. Познаваше всеки един от собствениците с неговите странности и истории. Никога не се изненадваше от астрономическите суми, които бившите собственици получаваха от продажба на бунгалата си. Ако се вярваше на неделните приложения на вестниците, така бе в цялата страна, а тези бунгала държаха рекорда, защото има къде да се подслониш, стига да си готов да спиш на тясно легло под воя на вятъра. Бяха съвсем примитивни, но пък разполагаха с електричество, течаща вода и вечер пред вратите имаше осветление. Въпреки липсата на лукс хората се надпреварваха да купуват. В офиса на брокера за недвижими имоти имаше списък на чакащите. Единственото, на което Рой се надяваше, бе новите собственици да се държат с уважение към имуществото си и да спазват неписаните правила на плажа.

Последна четка с боя, смазка на последната ключалка, смяна на последното парче отпрана покривна покривка. Бунгалата бяха готови за новия сезон. Много скоро плажът ще се изпълни с живот, с шумовете на лятото. Викове и писъци на лудуващи във вълните деца. Удари на топки в бухалките за крикет. Миризма на горящи въглища и печено месо. Бръмченето от обичайните обиколки на хеликоптера на бреговата охрана, който от време на време се спуска ниско и вдига пясък, след което се издига стремително по посока на следващия залив.

Прекара сутринта в подготовка на нов списък с цените си, който най-сетне закачи за стената на бараката си. Рой продължаваше да работи и в градчето, и на плажа — поддържаше бунгалата, даваше ги

под наем, поправяше капаците на прозорците и шезлонгите. Нощем водеше желаещите на риболов за морски костур. Така мъжете предимно задоволяваха мечтата си да се почувстват като Хемингвей. Има нещо в риболова, което свързва мъжете. Жените го приемат по съвсем различен начин — ако дръзнат да участват, те са по-скоро любопитни. Виждаше колко бързо им доскучава. Предпочитат да купуват костура от пълния с лед фургон, продавал доскоро сладолед, който обикаляше крайбрежието всяка вечер и от който можеше да си купиш омари и раци.

Мобилният телефон в джоба на късите му панталони извънтя. Още една причина за популярността на този бряг — чудесен сигнал за блекбъритата на кариеристите, които държаха да бъдат в непрестанна връзка с офиса си. За Рой това беше напълно лишено от смисъл. Що за почивка е това, ако шефовете ти всеки момент могат да се свържат с теб, както и ти с тях? Очевидно вече светът е устроен така. Търсеше го Джейн Милтън. Топлият ѝ глас приятно погали слуха му и Рой усети как стомахът му се свива от удоволствие. Харесваше Джейн. Винаги плащаше сметката си навреме, не очакваше поръчките ѝ да се изпълняват на мига. Разговаряше с него като с равен, а не като някои надувковци.

— Рой, обажда се Джейн. В момента съм в Лондон с приятел... Как е времето при теб?

— Тази седмица не можем да се оплачем. — Времето тук бе доста своенравно, но пък Рой знаеше, че Джейн точно това искаше да чуе и ѝ го каза.

— Чудесно. Ще дойда днес следобед. Моята орда няма да пристигне преди края на седмицата, така че ще се порадвам няколко дни на тишината и спокойствието. Пристигнаха ли вече много хора?

— Само редовните.

От мястото си виждаше неколцина упорити сърфисти във водата, които положително умираха от студ. Водата ще се затопля чак до месец септември.

— Чудесно.

Долови в гласа ѝ леко напрежение.

— Ти как си?

Джейн въздъхна от другата страна на линията.

— Това ще е последното ми лято, Рой. При създалите се обстоятелства издържах до последно, но се налага да продам Бараката.

Рой потърси с поглед къщата на Милтънови. Беше в елегантен син цвят с веранда отпред. Не бързаше да отговори. Той си беше такъв. Обичаше да помисли, преди да говори. Беше му казвала, че няма пукната пара и се кани да продаде къщата. „Финансови съображения“ бе терминът, който използва, но го произнесе с такова отвращение, все едно казваше „изчукаха ме“. Щом се е стигнало до продажба, значи положението наистина е тежко.

— Много съжалявам да го чуя — промълви Рой най-накрая. — Няма да липсват кандидат-купувачи, ако това може да е утеха. Непрестанно ме питат предлагат ли се имоти за продажба.

— Нямам намерение да продавам на случаен купувач, най-малко пък на онзи възрастен мъж, който ми досажда всяко лято. Може да отиде на последно място в списъка.

Рой тихичко се засмя. Познаваше този мъж. Същият, който звънеше и със заповеден тон му нареждаше да напълни хладилника му със стоки от „Теско“, да напомпа надуваемите лодки на децата му. Рой имаше грижа за поддръжката на бунгалата, а не беше някакъв си иконом. Нямахте нищо против да върши подобни услуги за когото и да било друг, но не и за този тип. Дразнеше го начинът, по който онзи се държеше. Естествено, че щеше да поиска бунгалото на семейство Милтън. Беше от хората, които искаха най-доброто.

— Ще отворя бунгалото и ще проветря.

— Доскоро. Ще изпием по чаша чай, нали? — завърши Джейн с подчертано бодър глас.

Рой обаче долови нотка на гняв в тона ѝ. Знаеше, че ѝ е трудно да се примири с мисълта, че е останала в толкова тежко финансово положение, след като съпругът ѝ бе починал. Бунгалото беше нейно, наследство от майка ѝ. Напускайки суетата на този свят, Греъм Милтън не бе успял да го завлече със себе си. Рой беше искрено потресен, когато Джейн му разказа някои подробности. Отвратително е да оставиш жена си без пукната пара. Никаква пенсия, никаква застраховка, никакви пари в брой и само огромна ипотека на дома им, някогашна собственост на пастор. Греъм Милтън може да беше финансов съветник, но очевидно не се бе вслушвал в съветите, които раздаваше на клиентите си. Сигурно се е смятал за много умен,

влагайки всичките си активи в инвестиции, като се е надявал светкавично да го направят богат. Само дето бе сбъркал в предвижданията си и наместо да излезе чист от сделката, той бе затънал до гуша в дългове. Всички бяха единодушни, че именно стресът от усилието да крие от всички стореното е причина за смъртта му. А горката Джейн била в пълно неведение до момента, в който адвокатът и счетоводителят ѝ съобщиха, че за двацет и четири часа е овдовяла и е останала без никакви средства. Защото Греъм Милтън, въпреки очарованието и добрите си обноски, а не беше лишен от тях, не беше истински джентълмен, поне според представите на Рой.

Той изключи телефона. Разговорът го разтревожи. Рядко се разчувстваше, но за него фактът, че Джейн възнамерява да продава, бе равносилен на края на една епоха. Бунгалото ѝ, едно от първите тук, бе на най-доброто място — на върха на малко възвишение. Кандидат-купувачите биха направили всичко, за да го купят. Рой дори си представи началото на съобщението в „Телеграф“: „На пазара, за първи път от петдесет години...“ Ясно си спомняше деня, в който тя се появи тук. Тогава, разбира се, беше Джейн Лоу. Пърхаше по плажа с роклята си на точки, дългите ѝ боси крака се носеха по пясъка, докато брат ѝ и сестра ѝ напразно се опитваха да я стигнат. От първия миг знаеше, че момиче като нея никога няма да го приеме на сериозно. Още на четиринайсет напусна училище, не играеше тенис, родителите му нямаха собствен дом, камо ли да отделят средства, за да си купят бунгало на плажа. Рой си знаеше, че не бива дори да се опитва да доближи новото момиче. Не искаше да се подложи на това унижение. Тя сигурно вече си имаше приятел — някой Грегъри или Мартин, който щеше да се появи на своя спитфайър триумф в екип за крикет и да я заведе за по джин с тоник в клуба за голф. Докато Рой имаше само колело. Нямаше как да я качи на рамката, за да я заведе до местната кръчма.

През лятото, когато и двамата бяха на седемнайсет, се бяха сблизили. Рой продаваше сладолед и тя често идваше, за да си поговорят до количката му, защото той имаше радио. Слушаха последните хитове, обсъждаха парчетата и понякога тя танцуваше. Много му се искаше да събере кураж да потанцува с нея, но се стесняваше. За разлика от Джейн, не му беше все едно дали ще го видят как щрака с пръсти, как се поклаща и върти. Веднъж тя го бе

хванала за ръката и се опита да го увлече в танца си, но той бе по-скоро готов да умре, отколкото да преживее комбинацията от смущение и тръпката от докосването ѝ.

— Отпусни се, Рой — смееше се тя. — За теб е полезно да танцуваш. Ще видиш колко е приятно!

За щастие, в този момент се беше появил нов купувач, така че Рой се отскубна и пригответи с присъщата си сръчност порция сладолед за 99 цента. Миг по-късно майката на Джейн я повика за обяд. Момичето се отправи натам с танцова стъпка. Рой вече беше пропуснал своя шанс.

След време тя си бе намерила онази работа в къщата на скалите и оттогава той почти не я виждаше, като се изключи нощта, за която щом се сетеше, сърцето му се свиваше от огромно съжаление и копнеж по онова, което можеше да последва, но така и не се получи. А той знаеше, че и без това шансовете му бяха почти нулеви. След това Джейн се прибра в Лондон и се появи отново години по-късно, но като мисис Милтън, а тогава беше твърде късно, разбира се, защото той вече беше женен за Мари.

Тежка въздишка се откъсна от гърдите му. Ако присвиеше достатъчно очи, за да не вижда тънката телефонна антена на хълма в далечината, и си представеше, че по радиото звучи парче на Бийтълс, нищо съществено нямаше да се промени. Хоризонтът бе същият, морето бе същото, той самият бе както винаги тук.

Деца на семейство Лоу полудяха от радост, когато баща им купи първото бунгало на плажа Евърдин. Цели шест месеца бяха следили построяването му, когато пристигаха с родителите си за почивните дни в края на седмицата. И когато баща им донесе голям ключ с етикет на кафява хартия, на който бе изписано числото едно, те направо онемяха. Робърт пръв осъзна за какво става дума и изкрещя:

— Бунгало! Купил е бунгало!

Всички се втурнаха по плажа в желанието си да стигнат час по-скоро, и най-сетне се струпяха пред вратата. Вътре беше уютно и добре оборудвано, като в циганска каравана: две тесни легла, Робърт и Елзи щеше да се наложи да спят глава до глава, защото те общо бяха петима с мама, татко и Джейн. До малките спретнати шкафове се

виждаше газова печка. Шезлонгите бяха сгънати и подредени в единия ъгъл. В долната част на полицата бяха забити куки за чашите, както и пръчка за сушене на кърпи. Съвършен малък дом. Щяха да прекарат тук цялото лято, а баща им щеше да идва в края на седмицата.

Много скоро вече не можеха де се сетят как са живели без къщата на плажа. Водата беше постоянната им среда. Прекарваха по-голяма част от пролетта, цялото лято и началото на есента в игра и гмуркане във вълните, катереха се по скалите, тичаха между дюните, въоръжени с рибарски мрежи, кофи, лопати и сандвичи. Сега вече имаше къде да складират всички свои съкровища, къде да се скрият от дъжда, да се изсушат или да прострат мокрите си кърпи. Майка им седеше в къщата по цял ден и както обикновено се тревожеше за какво ли не, организираше, готвеше, пишеше писма. Изминаха три години и най-голямата — Джейн, вече започна да скучае. Там, където само преди година босите ѝ крака неспирно тичаха, а русите коси се вееха след нея, сега всичко я отегчаваше. До смърт я дразнеше фактът, че трябва да прекара цялото лято с досадните си брат и сестра. Седеше с часове на шезлонга си и разлистваше отегчено списания, знаейки чудесно, че ако стане и отиде при тях, ще се почувства далеч по-добре, но нещо я караше да се подчини по-скоро на ината на всеки пубертет. Можеше да остане в Лондон и със сигурност щеше да ѝ е поинтересно. От друга страна вероятно почти всички вече бяха заминали нанякъде за ваканцията. Все пак нямаше да ѝ е толкова скучно както на този плаж. Мислеше си с копнеж за одимените малки кафенета, където бе прекарвала много вечери. Не беше разрешено да напуска колежа вечер, но двете със Сандра бяха измислили начин да се измъкват и да се прибират незабелязано. Родителите ѝ неслучайно бяха отделили пари за колежа. Искаха да владее съвършено машинопис и стенография, за да може да си намери добра работа. Каква прозорливост. Само че Джейн не искаше да прави кариера. Искаше само да се забавлява.

Като повечето си връстнички беше прекарала близо седем месеца под крилото на мис Гримшър, когато успя да открие удоволствията на нощния живот в Лондон. Не усети кога отлетяха последните два месеца и изведнъж, макар и изтощена до смърт, се озова със сертификат в ръка (140 думи в минута) и отново в скучния Евърдин. Тъкмо бе започнала да усеща радостта от веселите компании, а съвсем

не беше още оформена като човек. Искаше да се движи сред ярки светлини и динамичен живот, искаше нови дрехи и музика, и смях...

Попадна в напълно задръстеното обкръжение на малкия град без никаква надежда за какъвто и да било социален живот и това стана причина да изпада по цели дни в мрачно настроение. Е, не съвсем, но социалният живот тук се свеждаше до игри на плажа и печене на наденици — няма висене с питие в ръка в някой малък клуб, където усещаш музиката с цялото си тяло.

Неслучайно тя се цупеше по цял ден. Това никак не се хареса на майка ѝ; На моменти дори се вбесяваше. Не спираше да мърмори против инертното поведение на дъщеря си. Пру Лоу не търпеше намусени физиономии, излежаването, дремките по никое време и безделието — всичко, което на Джейн ѝ се правеше точно сега. Пру бе човек на действието, от тези, които се захващат веднага за някаква задача, организираше и останалите, ето защо не искаше да остави момичето на мира.

— Не може да се излежаваш в шезлонга по цял ден — гълчеше тя дъщеря си. — Стани и направи нещо. Разходи се поне по плажа.

Джейн само завърташе очи и се връщаше към списанието, което прелистваше вече за четвърти път, но да се надява, че в смесения магазин в Евърдин може да се открие някаква сваятна стока, бе направо нелепо. Щеше да е по-различно, ако имаше желание да изплете нещо или да приготви домашна наденица, само че в момента единствената ѝ мисъл бе какво ще носи тази есен.

Не че имаше достатъчно пари за дрехите, по които очите ѝ щяха да изтекат.

Единственото, което се доближаваше макар и едва забележимо до представата ѝ за приятно прекарване, бе да постои при количката за сладолед на Рой Мейсън и да послуша радио с него. Караше го да включи малкия апарат, когато дойдеше време за някое от любимите ѝ музикални предавания. Опита се да го накара да потанцува с нея, но той отскочи назад, все едно се канеше да го жигоса. Момчетата в Лондон не бягаха от нея, дори напротив. Може би не беше негов тип. Рой като че ли много си падаше по Мари, чиято майка държеше кафенето в края на главната улица. Момичето също работеше там и понякога идваше на плажа със сандвич с бекон за Рой. Тогава Джейн се чувстваше излишна. В края на краищата те си бяха двойка.

След като за трети път Мари завари Джейн при Рой, тя я настигна в пощата и размаха пръст срещу лицето ѝ.

— Стой далеч от него! — предупреди тя.

— Чакай малко — вдигна длани Джейн, за да покаже своята невинност. — Само си говорим.

Мери я изгледа продължително с искрена злоба. От този момент Джейн се стараеше да избягва момчето, не защото се страхуваше от Мари, а защото не искаше Рой да си има неприятности. Той беше много мил. С тъмната коса, мургавата кожа и добрите си очи беше прекалено хубав за Мари. Дори не си даваше сметка, че е толкова привлекателен. Това личеше по начина, по който се държеше. Нямаше и следа от нахалството и самочувствието, така характерно за момчетата, с които тя се срещаше и които си въобразяваха, че са най-малкото полубогове, а това изобщо не беше така. Вероятно това се дължеше на града, който те кара да си по-самоуверен, отколкото е нормално. Самата тя се чувстваше по-уверена там.

Дните си минаваха и Джейн виждаше как търпението на майка ѝ се изчерпва. Пру не беше никак толерантна към хора, които не се вписват в нейната представа за нещата. Джейн проваляше идеята ѝ за щастливо лято на морския бряг. Очакваше голямата ѝ дъщеря да е ентузиазизирана и да взема участие в игрите и заниманията на помалките. Да тича между скалите, да пици възторжено при срещата с всеки рак, да поглъща лакомо сандвичите с риба, с яйца или пастет.

Джейн не завиждаше на брат си и сестра си, но и не искаше да участва в игрите им. В същото време не ѝ беше приятно да бездейства по цял ден, цялото ѝ същество крещеше, че копнее нещо да се случи, все едно какво. Гърчеше се в бавна агония, лек за която не можеше да измисли, но пък и беше сигурна, че той не е на плажа на Евърдин. Нямаше как да го обясни на майка си, която очевидно очакваше дъщеря ѝ да остане завинаги на една възраст. Безгрижно невинно дете.

По странна ирония на съдбата Пру бе тази, която организира нещо, което гарантираше, че Джейн никога повече нямаше да е невинна.

Към единайсет часа сутринта един четвъртък слънцето силно напичаше и Джейн беше потърсила спасение в прохладата на

бунгалото. Беше решила да отиде до селото и да позвъни на Сандра от обществения телефон. Питаше се дали и тя като нея умира от скука. Защо да не я покани да прекара известно време при тях. Тук нямаше много забавления, но поне щяха да си побъбрят и да се посмеят, да обсъдят момчетата, които познаваха. Реши да попита майка си дали може да покани приятелката си. Сандра щеше да дойде с влака, а бащата на Джейн едва ли щеше да има нещо против да я вземе от гарата.

— Скъпа?

Джейн сепнато отвори очи. Съвсем се беше отнесла. Майка ѝ стоеше над нея.

— Няма да познаеш какво съм ти уредила.

Изражението ѝ бе добре познато на момичето. Смесица от самодоволство и решителност, което означаваше, че Пру е щастлива от постигнатото и този, за когото го е направила, е най-добре също да бъде щастлив. Сърцето на Джейн се сви. Ако беше решила да я запише на уроци по голф, за нищо на света нямаше да се съгласи. Преди време майка ѝ бе споменала, че има някакъв план за нея, свързан с голф клуба. Джейн бе готова по-скоро да умре, отколкото да приеме.

— Намерих ти работа.

Джейн зяпна. Само това не беше очаквала.

— На таблото за обяви пред пощата е закачено съобщение: *Търси се добра машинописка.*

Момичето въздъхна. Можеше да е и по-лошо. Далеч по-лошо.

Възторженото изражение не слизаше от лицето на Пру. Сигурно имаше още нещо. Майка ѝ се наведе леко напред.

— Теренс Шоу — промълви тя.

Джейн се взираше в Пру, без да разбира.

— Теренс Шоу! — повтори майка ѝ. — Писателят!

Джейн сбърчи чело и поклати глава.

— Не съм го чувала.

Пру цъкна нетърпеливо с език и Джейн се обиди. Пру не беше интелектуален тип и дъщеря ѝ не помнеше кога за последен път я беше виждала с книга в ръка. Защо тогава бе това презрение?

— А не би трябвало. Той е... Страшно е известен. Тонове книги е продал. Богат е като Крез. Нищо чудно, че може да си позволи една от онези там... — И Пру посочи с жест редицата сгради на скалите в края

на плажната ивица. Не бяха повече от пет-шест, издигнати през трийсетте години на дваисети век в стил ар деко, с плоски покриви и извити фасади, всяка с голямо парче земя наоколо. Атмосферата около тях напомняше на „Великият Гетсби“, гледката бе изумителна и не на последно място, разполагаха със собствени тенискортове.

— Търси човек, който да напише на машина последния му роман. По шест часа на ден. — Тя спря драматично, за да съобщи последната информация. — За по шест паунда на седмица!

Джейн изправи гръб. Сега вече наистина ставаше интересно! Шест паунда на седмица? Мислите й бързо се насочиха към списанията, които бе прелистила многократно, и към нещата, които щеше да си позволи с тези пари.

— Би искал да започнеш още днес следобед. В два часа — уточни майка й и я накара да стане. — Хайде, вдигай се. Трябва да се пооправиш. Не може да започнеш някъде работа в този вид. Виж си косата само.

— Но той дори не ме е виждал — запротестира дъщерята и се надигна от мястото си. — Защо си сигурна, че ще ме наеме?

— Вече му казах, че си била ученичка на мис Гримшър, мила, и си завършила с отличен.

— С похвала — уточни Джейн. Майка й винаги бе склонна да преувеличава.

— Не вярвам да има голям избор от машинописки тук — отхвърли възраженията й Пру. — Много се зарадва дори. Спомена само, че ако не се обаждаш много и не му се месиш...

Вече пред умивалника, за да свали прахта и пясъка от ръцете и лицето си, Джейн бързо пресмяташе. До края на лятото тя щеше да разполага с близо трийсет паунда, с които щеше да замине за Лондон, за да си търси работа. Едва ли щеше да намери нещо свястно да си купи тук. Цели трийсет паунда! Направо вълшебно!

Половин час по-късно, след умереното одобрение на майка й за външния й вид, тя вече крачеше по брега и много скоро пое по стръмната пътека между дюните, която щеше да я отведе до тесния път към вилите. В една от тях живееше мистър Шоу. Сухата трева дращеше голите прасци, а пясъкът отдавна се бе настанил в сандалите

й. Тя ги събу и изтръска, преди да поеме по алеята за коли. Каква ли щеше да е работата й за този Шоу, питаше се Джейн. Представяше си го като дребен възрастен господин с очила и вълнена жилетка, малко разсеян, но мил по душа. Щеше да му носи чай, а той щеше да е щастлив да го изпие. В даден момент щеше да започне да подрежда кабинета му и така постепенно да се настани в живота му за което той пък щеше да й е много благодарен. Мис Гримшър дълго им бе говорила за отношенията им с работодателите. Най-добре е да организираш работата им, без те да забелязват. Една добра секретарка е в състояние да направи и своя, и живота на работодателя си много лесен, стига да знае някои дребни номера.

Вече беше пред входа. Не успя да открие звънец, ето защо почука с всичка сила. Никакъв отговор и тя опита отново.

Сетне още веднъж.

След третия опит Джейн реши, че вътре или няма никой, или не искат да й отворят и се обърна да си върви. Възможността да прекара още един ден на плажа никак не й се нравеше. Скучното занимание на машинописа щеше поне да й осигури малко джобни.

В този миг вратата рязко се отвори.

— Какво? — чу тя сърдит глас.

Момичето се обърна и видя на прага гол до кръста мъж с разрошена коса. Висок близо метър и осемдесет, със силен слънчев загар и увиснали шорти цвят каки. Тъмните къдрици бяха отметнати назад, а черните дълбоко разположени очи сякаш бяха жигосани на лицето.

По всичко личеше, че никак не се радва на присъствието й. Джейн понечи да побегне, но се сети, че ако иска, той можеше да я догони само с две крачки.

— Здравейте — поздрави тя бодро. — Аз съм Джейн Лоу.

— Коя? — с видимо раздражение попита мъжът.

— Вашата машинописка — и побърза да се поправи — Машинописката. — Все още не беше негова машинописка. — Майка ми е говорила с вас.

— А, да — все така начумерен кимна той и отстъпи, за да я пусне в къщата.

— Не ме ли очаквахте?

— Май да — махна той с ръка и въздъхна.

Джейн се почувства като истинска натрапница, все едно бе инкасатор, дошъл за проверка на водомера. Последва мъжа и по мрачен коридор стигнаха до дневната.

Много пъти, когато отиваха към най-хубавата плитчина в скалите в края на плажа, бе виждала къщата отвън — издигаше се някак страховито над плажа, а червените букви, изписани на знака, закачен на градинската ограда, гласяха: „Частна собственост. Не влизай!“. Ето защо беше необичайно да е вътре сега. Дневната бе просторна, с лакиран дървен под и изцяло остъклена стена с изглед към морето. От тяхното бунгало виждаха сградата, но оттук гледката беше още по-впечатляваща и ослепителна.

— Само не ми казвай, че гледката е прекрасна — побърза да я предупреди той. — Вече съм го чувал един-два пъти.

— Не съм имала такова намерение — възрази тя. — Всеки ден е пред очите ми, до гуша ми е дошла, ако искате да знаете.

Той вдигна очи и на Джейн ѝ се стори, че сурово изсечените му устни трепват в подобие на усмивка.

Голямо, отрупано с листове и книги бюро беше поставено пред прозорците. По него се виждаха празни чаши и бутилка бренди. Препълнен с фасове пепелник, от който стърчаха недопушени цигари, подпираше страниците на отворен речник. Джейн усети, че ръцете я сърбят да сложи ред, но предчувстваше, че мистър Шоу нямаше да погледне на това с добро око, поне засега. Мис Гримшър им беше обяснила, че обикновено трябва да мине време, преди работодателят да свикне с реда. При мистър Шоу очевидно щеше да е нужно повече време от обикновено.

— Планът бе да подготвя ръкописа, когато се прибера в Лондон — обясни Шоу, — но редакторът ми го поиска по-рано. Бърза ли си?

Джейн кимна.

— Точна ли си?

Тя отново кимна.

— Добре. — Той взе купчина листове. — Ела с мен.

Леко разочарована, че няма да работи в тази стая, Джейн го последва навън. Изкачиха вътрешни стълби и по дълъг коридор стигнаха до стая, очевидно предназначена за спалня, но сега превърната в кабинет. От малкия прозорец се разкриваше гледка към фасадата на къщата, а стените бяха покрити от край до край с книги.

Толкова много книги Джейн бе виждала само в библиотеката. На малка маса беше поставена пишеща машина и купчина бели листа.

— Ще работиш тук, защото не мога да търпя никакъв шум. Винаги дръж вратата затворена. Ако искаш нещо за ядене или си жадна, отиди в кухнята и си вземи каквото ти харесва, но не ме занимавай.

Той остави листовите и кимна.

— От десет до четири, както казах на майка ти — продължи той. — Не мога да търпя някой да се мотае из къщата повече. Най-важното е да не ме занимаваш с нищо. Под страх от смъртно наказание. — Задържа продължително погледа си върху нея.

— Да, разбира се — успя да се усмихне Джейн.

След кратко кимване мъжът напусна стаята.

Час по-късно момичето се почувства притеснено и вече леко паникьосано. Толкова трудно разчиташе криволиците, с които бяха изпълнени листовите, че написването на първата страница й отне страшно много време. На всичкото отгоре видя, че е изпуснала един ред. Извика от яд и смачка листа на топка. Сложи нов и започна всичко отначало. С тази скорост май никога нямаше да стигне до края на книгата.

Така и не разбра кога е станало четири часа. Бе успяла да завърши едва три страници. Не знаеше какво да направи — дали да си тръгне, без да се сбогува, или да му каже, че си тръгва.

В крайна сметка реши да му покаже какво е свършила. Завари го да седи облегат назад в стола със скръстени на тила ръце и поглед, впит навън през прозореца. Извърна лице към нея и макар да не се усмихна, поне не изръмжа, когато тя му връчи резултата от своя труд.

— Ще искате ли да ги проверите? — попита Джейн.

Без да поглежда дори листовите, той ги пое и ги остави до себе си.

— Всяка вечер ще изчитам каквото си направила през деня. Ако има някакви корекции, ще можеш да ги нанесеш в началото на следващия ден. Така практикувахме с предишната машинописка.

Предишната машинописка ли? Че нямаше ли си име горкото момиче?

— Добре — съгласи се Джейн. — Предполагам, че по-нататък ще работя по-бързо. Нужно ми е време да свикна с почерка ви.

Той кимна леко, сякаш в знак на съгласие, след което насочи вниманието си към листовите пред него. Джейн излезе от стаята и озовала се вече вълн, въздъхна с облекчение. Имаше чувството, че бе съдържала дъха си през целия следобед.

Мисли за парите, повтаряше си тя. За дрехите, които ще можеш да купиш с тях. Събу обувките си и се затича надолу по пътеката между дюнните, набираше все повече скорост и спря едва когато стигна плажа.

На следващия ден, преди да започне работа, огледа по-внимателно стаята, в която се намираше.

Спря пред редиците с негови книги. С твърди корици в пастелни цветове. Преброи тези на английски — осем различни заглавия. Останалите бяха на всички езици, за които можеше да се сети. Различни френски, италиански, немски... но за останалите не беше сигурна. Предположи, че бяха на някой от скандинавските езици, на китайски или японски. Прелисти една-две, мислейки си, че трябва да е много приятно хора от чужди държави да искат да прочетат какво си написал. Зачете се в анотациите. Ако можеше да им вярва, книгите му се ценяха високо.

Не беше вникнала в съдържанието на написаното предишния ден и видя, че той бе нанесъл някои промени. Сега ги прочете отново и историята я увлече. Още в първия параграф ставаше дума за жена на средна възраст, някоя си Анита Палмър, заможна, но скучаеща домакиня, в чийто живот сякаш нищо не се случва. Джейн недоумяваше откъде този човек знаеше толкова много за жените на средна възраст. Детайлите, които той бе описал, й се сториха точни — с какво се облича, какво готви. Очевидно знаеше и какво става в главата на такава жена. Както и факта, че е отегчена до смърт. И колко само се дразнеше от съпруга си. Джейн бе наблюдавала подобно нещо в поведението на майка й към баща й.

В следващата глава, която започна да преписва, се разказваше за младеж, който работеше във фабриката на мистър Палмър. Беше напълно различен от жената, но ги обединяваше общо разочарование от живота. Бяха отегчени. И двамата си задаваха един и същи въпрос: „Това ли е всичко?“.

Езикът бе лаконичен, диалогът — стегнат, думите успяваха да опишат жива картина на света. Джейн усети, че текстът я завладява, вече беше любопитна да разбере каква е съдбата на героите. В стремежа си да стигне час по-скоро до следващата глава, тя движеше пръсти все по-бързо по клавишите.

Не беше очаквала, че той може да пише по този начин. По-скоро нещо по-мъжко, за шпиони, някой трилър с убийства и Желязната завеса, неща, които тя нямаше да може да разбере. Със сигурност не нещо, което ще я заинтересува. С по-малко чувства. Героите бяха толкова нещастни, чувстваха се като в капан. Джейн усети, че гори от нетърпение да разбере какво ще стане по-нататък.

Теренс Шоу не даваше никакви признаци на живот.

Към един на обяд момичето усети, че умира от глад. Тихо се промъкна в кухнята, взе покрита с прах чаша от шкафа и завъртя крана на чешмата. Водата потече неочаквано силно, изплиска се в умивалника и намокри цялата ѝ блуза. Джейн извика от яд и отстъпи назад, но побърза да затвори крана.

Оказа се, че Теренс Шоу е зад нея.

— Сигурно си гладна. — По тона му можеше да се предположи, че е голяма дързост да потърсиш храна.

Джейн прехапа устни.

Шоу пристъпи до малкия хладилник, отвори широко вратата и измъкна някаква чиния. В нея се виждаше голямо парче свински пай. Порови още малко във вътрешността и извади шепа домати.

— Хайде, ела — обърна се той към момичето и тя го последва безропотно през просторната дневна към терасата пред отворените френски прозорци. Остави чинията върху разнебитена малка масичка, около която бяха наредени няколко разнебитени стола, и влезе отново в къщата. Върна се с бутилка вино и две чаши.

— Не мисля, че е добре да...

— И защо не?

— Няма да мога да се съсредоточа.

— Глупости. Доброто Шабли действа най-добре за концентрацията. — Наля значително количество в една от чашите и я побутна към нея.

Джейн отпи предпазливо. Теренс Шоу погълна една глътка и премлясна от удоволствие.

— Прекрасно.

— Ъхъ. — Джейн се почувства неудобно да признае, че на нея ѝ се стори дори кисело. Обичаше питието да е колкото се може по-сладко.

— Е, разкажи ми повече каква е Джейн — рече мъжът и протегна дългите си крака, взе си парче от пая и насочи поглед към момичето.

— Ами всъщност няма много за разказване. Току-що завърших курс за секретарки. В Лондон.

— Значи се надяваш да си намериш работа в кабинета на директор на някоя фирма, да живееш в една квартира с хубавко маце в Кенсингтън и после да срещнеш мъжа на своите мечти, за когото да се омъжиш?

Очевидно ѝ се подиграваше. Вероятно предвиждането му не беше толкова далеч от истината, но защо трябваше да ѝ се подиграва? Колкото и да се мъчеше, не можеше да измисли отговор. Най-вбесяващото беше, че той съвсем точно предсказа бъдещето ѝ, а това никак не ѝ хареса. За миг дори усети, че ще се разплаче. Не защото думите му звучаха жестоко, а защото не беше честно да е толкова лесно разгадаема.

Джейн присви очи на яркото слънце и отправи поглед към морето, замисляйки се как да отговори. Нямахше как да различи бунгалата, които бяха твърде далеч, сгущени сред дюните, но пък си представи как семейството ѝ е край масата и похапва сандвичи с яйца. За части от секундата ѝ се прииска да е сред тях. Да е в безопасност, а не да бъде подложена на разпит.

— Ами... — успя тя да сглоби някаква мисъл, — не знам какво друго може да прави момиче като мен. Не мисля, че съм добра в каквото и да било. Не съм и много смела. Така че вероятно сте прав.

Мъжът беше достатъчно възпитан, за да покаже поне някакво неудобство. Отговорът ѝ беше наистина доста печален.

— В такъв случай е добре да видим дали не може да проявиш поне малко приключенски дух.

В погледа му пролича топлина, която не можа да определи на какво точно се дължи — на слънцето или на виното, което въпреки че не беше достатъчно вкусно, тя изпи.

— Четеш ли?

Въпросът му я смути, защото в интерес на истината не можеше да се похвали с много прочетени книги. Последното, което помнеше да е прегледала, бе „Вечната Амбър“ и то само защото в колежа всички я четяха. Парцаливият екземпляр минаваше от ръка на ръка. Съдейки по онова, което видя на рафтовете в неговия кабинет, можеше да се досети, че преживяванията точно на тази героиня не се вписват в представата на мистър Шоу за добра литература.

— Няма човек, който да не чете, нали? — опита се да избегне директния отговор тя.

— Едва ли ще повярваш, ако ти кажа каква е истината. — Той доля вино в чашата си. — Често си мисля, че ако хората четяха добри книги, проблемите в света щяха да са чувствително по-малко.

Не, реши Джейн, „Вечната Амбър“ с положителност не влизаше в тази категория. Теренс Шоу нямаше да я нареди в никаква категория.

Когато се върна отново в тясната стая, главата ѝ леко се въртеше, но пък се радваше, че новият ѝ работодател някак беше омекнал и не се държеше толкова дръпнато, колкото в началото. За своя изненада се залови с ентузиазъм за работата си. Анита Палмър току-що се запозна с Джо Мъндън, младежът от втората глава. Джейн предчувстваше какво може да се случи по-нататък.

Когато Теренс Шоу влезе в стаята, тя подскочи от изненада.

— Пет часът е — рече той, а тя така и не разбра той подразнен ли беше, или му стана приятно, че така се е увлякла в работата си.

— Извинявайте — заекна тя. — Просто исках да разбера какво ще стане...

На лицето му изгря усмивка, която озари цялата стая.

— Това е добре — рече той. — Наистина е... добре — и той шумно остави някаква книга до листовете на масата. „Любовникът на лейди Чатърли“. Чувала беше това заглавие. Че кой не беше?

— Кажи ми какво мислиш. — С тези думи той напусна стаята.

Тя предпазливо взе томчето сякаш се боеше да не се опари. Във вестниците още пишеха за хода на съдебното дело.

Не можеше да я занесе в бунгалото на плажа. Майка ѝ щеше да припадне, ако я види какво чете. Това щеше да е страхотен удар.

Защото тъкмо тя организира тази работа. От друга страна какво можеше да направи Джейн, след като работодателят ѝ дава книгата.

Сети се, че може да я пъкне в друга книга. Огледа рафтовете и с разтуптяно от вълнение сърце избра томче със същия размер, от което свали обложката.

На тръгване си даде сметка, че денят е петък, а не знаеше дали той очаква тя да идва и в почивните дни.

— Мистър Шоу — попита тя плахо, — искате ли да идвам и в събота и неделя?

Мъжът се облегна назад и дръпна замислено от цигарата си.

— За писателя няма такова нещо, като почивен ден, особено когато е в разгара на работата. Но ти не се тревожи. Ще се видим в понеделник.

— Благодаря.

— Обръщай се към мен с Теренс. Това мистър Шоу ми звучи все едно съм... директор на училище. Или съдия. — Лицето му се озари от ослепителна усмивка. Ставаше напълно различен, когато се усмихнеше.

Тя кимна. Не можеше да си представи, че ще събере някога кураж да му казва Теренс, но замълча. Ще избягва да се обръща към него по име.

През по-голяма част от следващия ден, излегната на груба кърпа на пясъка, тя се опитваше да чете „Любовникът на лейди Чатърли“. Правеше всичко възможно майка ѝ да не види заглавието. Не вървеше лесно, имаше страшно много описания, но тя нямаше да се откаже за нищо на света. Много ѝ се искаше, ако не да го впечатли, то поне да покаже, че не е просто малка глупачка, в чиято глава се въртят само мисли за момчета и парцалки.

Дори до този момент да е била именно това.

До пет следобед лежа под лъчите на слънцето и чете съсредоточено, но вече усещаше, че главата я боли. За своя изненада се съгласи да поиграе с децата на плажа и с още по-голяма изненада установи, че това ѝ достави удоволствие.

— Ето виждаш ли? — победоносно рече майка ѝ. — Просто имаше нужда да си намериш занимание.

Може и да е права, помисли си Джейн и хвърли поглед към дома на Теренс в другия край на плажа. Колко ли думи щеше да успее да напише с невъзможния си почерк през почивните дни.

В понеделник сутринта тя с бързи стъпки пое по плажа и после нагоре по пътеката между скалите.

— Според мен той не пише толкова добре като вас — сподели тя с Теренс напълно сериозно, но ужасно се смути от реакцията му. Той избухна в смях и се смя дълго, след което я потупа по рамото.

— Благодаря все пак — успя да промълви той най-накрая.

Джейн не разбра какво го е развеселило толкова много. Истината бе, че Лорънс въртеше и сучеше, докато Теренс минаваше направо към проблема, ясно бе какво точно изпитват героите, въпреки че понякога използваше думи, които тя не беше и чувала. Смути се от неговата реакция, но нямаше съмнение, че му бе станало приятно. Залови се с ентузиазъм за новите страници. Съдбата на Анита Палмър я интересуваше далеч повече от тази на Констанс Чатърли.

Постепенно свикваше с драсканиците му и ги разчиташе все по-бързо. Срещнеше ли дума, чието значение не разбираше, я търсеше в речника, който откри на рафтовете в стаята. Никога до този момент не беше се замисляла за съдържанието на много от тях и с изненада установи колко много думи има в езика, които изразяват чувства. Дори съжали, че не е внимавала достатъчно в училище. Истината е, че никой от нейните учители не бе настоявал да четете повече и да обогати речника си. Тя бе свикнала да употребява прилагателни като „хубаво“, „добро“ и „забавно“, но една сутрин се наложи да открие наведнъж „пламенен“, „лишен от съдържание“, „искрящ“. Не че щеше да ги използва всеки ден, но ѝ ставаше все по-интересно. Определено се чувстваше ободрена.

Пръстите ѝ вече тичаха по клавиатурата. Случваше се от време на време Теренс да я покани да обядва с него. Джейн все по-рядко се стесняваше в неговата компания. Установи, че няма защо да се стряска от мърморенето му. Набра смелост дори да започне да слага в ред бюрото му. Правеше го всяка сутрин и той очевидно нямаше нищо против тя да вдига празните чаши от чай и питиета, очевидно пиеше много, както и да изпразва пепелника.

При едно от неочакваните си посещения при нея един следобед, Теренс я завари да плаче неутешимо.

— Какво става? — попита той видимо притеснен.

— Заради девета глава — изхълца тя. — Не мога да повярвам, че тя го направи. Толкова много го обича, а и най-много иска да има дете.

Анита Палмър и Джо Мъндън бяха започнали връзка с неизбежните последици.

— Не бива да го маха — настояваше момичето през сълзи. — Трябва да го промениш.

Теренс я прегърна и погали косите ѝ.

— Джейн, мила — въздъхна той. — Не е възможно. Не мога да го променя, защото точно това се случи.

Тя се отдръпна и впи невярващ поглед в лицето му. Беше я осенила неочаквано прозрение.

— Значи това си ти! — възкликна тя. — Ти си Джо!

— Боя се, че да — кимна той и присвивайки очи извърна поглед. Дали не се опитваше да прикрие сълзите си?

— Ужасно е — промълви Джейн. — Истински кошмар. Къде... Къде е тя сега?

Той сви безмълвно рамене. Лицето му бе напълно безразлично.

Без да се замисли, тя обви ръце около раменете му.

Истината е, че прегръщаше не Теренс, а Джо. Младият, още неоформен младеж, чийто свят се бе сгромолясал върху него, преобръщайки всичко наопаки. И причината бе една жена, която би трябвало да е по-наясно с нещата. Теренс очевидно намери утеха в прегръдката ѝ.

— Джейн, — с едва забележимо прекъсване в гласа промълви той. — Джейн... — Повдигна лицето ѝ и тя през сълзи видя влагата в неговите очи. Гледаха се в продължение на повече от минута, след което... той я целуна.

Тя усети, че пропада като в пропаст. Всеки нерв в тялото ѝ бе оживял; все едно най-лекият морски бриз галеше цялото ѝ тяло — от главата до върховете на пръстите на краката. Никакво колебание, никакъв сигнал, че трябва да се съпротивлява. Познато ѝ беше от срещата на Джо с Анита. Беше се изумила от силата на думите. Искрено им беше завидяла за преживяното усещане и сега, докато Теренс я вдигна и я понесе по коридора към спалнята си, след което я

отпусна бавно на леглото си, тя имаше щастието да изпита същото. Лежеше с широко отворени очи и учестено дишане.

— Не бива да го правим...

— Напротив — възрази тя и с изненадваща за себе си смелост го притисна към тялото си. Копнееше да бъде част от този мъж, способен на стотици чувства, бе страдал, бе успял за първи път в иначе празния ѝ живот, да я накара да мисли.

Теренс бавно разкопчаваше дрехата ѝ, целувайки всяко новооткрито място от тялото ѝ — ключицата, рамото, тила ѝ, гърдите... Господи, не подозираше, че има такова усещане. Потръпваше при всяко ново място, което той докосваше, и всеки път се изумяваше от реакцията си при допира на устните му до кожата ѝ.

— Никога не съм... — успя да промълви тя.

— Шшшт. Знаем — отвърна той.

Успокояваше я с бавните уверени движения на дланите си. Джейн се отпусна върху удобния матрак, когато пръстите му плъзнаха по вътрешната страна на бедрата ѝ. Тя инстинктивно се устреми към него... да го усети по-осезателно. Нещо в нея крещеше за по-голяма близост. Докато танцуваше с момчетата в Лондон, не беше изпитвала такъв силен копнеж, такова неистово удоволствие, такава трепетна наслада и нужда... Когато най-накрая той стигна до онова място, тя тихичко възкликна от изненада, след което се отпусна. Не беше докосвана по този начин, но чувстваше, че щом е толкова прекрасно, не може да е нередно. Теренс я галеше дълго и нежно, тя тихичко стенеше от удоволствие от надигащата се в нея сладка болка. Изведнъж той спря. Джейн отвори възмутена очи, но видя, че той се надвесва над нея, разтваря бедрата ѝ, за да проникне в тялото ѝ. Това, което се случи, още повече ѝ хареса, сякаш го бе очаквала. Устреми се към него, за да го почувства още по-добре и усети как тялото му се движи в един ритъм с нейното в пулсиращ разтапящ я водовъртеж... Обви крака около него и в този миг бе разтърсена от първия си оргазъм.

Лежаха дълго един до друг с преплетени тела в плътна прегръдка, потънали в мълчание. От време на време устните му допираха леко нейните, сякаш искаше да ѝ вдъхне кураж. Джейн вдишваше аромата на тялото му, на влагата по кожата му и не можеше да повярва, че е толкова спокойна гола и отпусната до този мъж. След

време той стана и в същия миг студът на суровата реалност нахлу в стаята. Какво се очаква от нея сега? Да се върне към писането или да си тръгне?

— Ще видиш, колко добре ще ни бъде — прошепна той.

Лицето ѝ се разтегна в усмивка. Колебанието и чувството на объркване мигом изчезнаха.

Незнайно как Джейн знаеше, че няма да ѝ е лесно, но беше готова за това. Беше като опиянена.

От този ден нататък всеки път, когато идваше на работа, се чудеше в какво настроение ще го заvari и как ще се държи той. Случваше се почти да не забелязва присъствието ѝ и тогава тя се качваше в малкия си кабинет и се залавяше за работа, в търпеливо очакване той да се размекне. Понякога я посрещаше възторжено и просто искаше да си побъбрят или още от вратата я сграбчваше, целуваше я страстно и я сваляше направо на пода. Способен беше за секунди да промени настроението си. Ту страстен, ту леден като айсберг. От пълно безразличие, тогава погледът му минаваше през нея все едно я няма, до изгаряща страст, когато нищо друго, освен нея нямаше значение. Беше вълнуващо, несигурността придаваше особен привкус на отношенията им. Тя, разбира се, беше съкрушена в дните, когато се прибираще при семейството си, без да е получила нито миг внимание, нито дума от него. За това пък възторгът, който я обземаше, когато беше център на вселената през целия ден, беше върховен.

Мечтаеше да е неговата муза. Да чете във вестниците негови изявления, как не може да напише и дума без нея, че тя е неговото вдъхновение. Как ѝ се искаше в дома на мистър и мисис Шоу в Лондон да дават вечери, на които тя е домакиня, облечена с последните творения на модните къщи. Джейн Шоу, Теренс и Джейн Шоу — синоними на блясък и светски живот, на всичко най-модерно. Ще продължава да преписва на машина всичките му творби, защото той няма да допуска никой друг до шедьоврите си. Тя е неговата дясна ръка, неговият талисман, човекът, без когото той не може да живее.

И бебе! На всяка цена щяха да имат дете. А може би три. Копнееше да роди малки бебета, които да запълнят пропастта, останала от действителната Анита. Той така и не беше успял да се

съвземе от загубата и тя беше в състояние да му помогне. На кого ли щяха да приличат тези малки бебета? На нея, каквато е невежа, или на него — истински генийчета? Теренс щеше да ѝ е вечно благодарен за това, че е сбъднала най-голямата му мечта. Щяха да идват тук в Евърдин и той можеше да строи за тях най-вълшебните пясъчни замъци, да съчинява най-вълшебните истории.

Не го притискаше по никакъв начин. Нито веднъж не го попита какво ще правят в бъдеще. Беше достатъчно разумна. Ала когато се взираше в нея, след като са се любили, когато ѝ се усмихваше и докосваше устните ѝ със своите, тя знаеше, че той се нуждае от нея.

Как странно се бе обърнал животът ѝ. Доскоро седеше на плажа и мечтаеше за нощния живот на Лондон, а ето че отговорът се бе оказал на една ръка разстояние. Ключът към щастието ѝ се бе крил на не повече от километър от нея и тъкмо майка ѝ бе тази, която го бе открила.

Пру бе страшно доволна от промяната, настъпила с дъщеря ѝ.

— Само е трябвало да си намериш занимание — подхвърляше тя. — Дяволът намира работа на празните ръце.

Джейн едва сдържаше усмивката си, представяйки си какво бяха правили ръцете ѝ в последно време. Майка ѝ щеше да се ужаси, ако знаеше истината. В крайна сметка щеше да я узнае, когато Теренс заведеше Джейн в Лондон. Нямахше да стане преди завършека на книгата. Даваше си сметка, че той не вижда по-далеч в бъдещето от това и тя нямаше да го разсейва с каквито и да било въпроси. Нужно беше търпение.

Междувременно старателно преписваше дума по дума творбата му, която с приближаване на развързката вървеше все по-бързо. Беше изключително произведение. Думите наистина бяха излишни. Погълната от съдбите на героите, завладяна изцяло от пътешествията, от радостите и мъката им, Джейн копнееше да научи какво става накрая. Нямахше нищо сигурно. С всяка следващата глава тя се изпълваше с все повече гордост.

Настъпи и денят, в който той ѝ връчи последните пет страници. Очите му искряха от вълнение. Джейн скочи и го прегърна. В отговор Теренс я притисна до гърдите си, но за първи път, тя първа се отдръпна.

— Не, искам да приключа. Да разбера какво се случва. Върви си сега. Ще те извикам, когато съм готова.

Теренс слезе по стълбите, мърморейки. Досмеша я. Приглади новите страници с ръка и сложи чист лист на пишещата машина. Беше вече почти накрая, когато чу мотор — приближаваща към входа кола. Погледна през прозореца. Едно мини току-що спираше в края на алеята. Беше яркожълто. А от него изскочи най-красивата жена, която Джейн бе виждала, с най-късата пола на света и високи до коленете бели ботуши — най-последна мода. От втория етаж можеше да види огромните мигли на фона на бялото лице. Посетителката стискаше в ръка бутилка шампанско.

По усмивката ѝ личеше защо е тук.

Джейн се отдръпна назад със свит на топка стомах. Никога нямаше да може да се мери с такава жена.

Чу как тя потропа на вратата.

— Изненада! — сребрист смях изпълни стълбището, щом ѝ отвориха. — Ти успя, скъпи! Браво на теб. Истински гений си.

Джейн прехапа устни, погледна листа на машината пред себе си и написа „Край“.

Десет минути по-късно, тя слезе в дневната. Новодошлата бе свалила ботушите и се бе излегла на канапето с чаша питие в ръка. Отблизо бе още по-красива. Човек можеше да долови и аромата на парфюма ѝ. Присъствието ѝ променяше цялата атмосфера в стаята. Гостенката помаха весело на Джейн.

— Здравей, скъпа! Аз съм Барбара. Ще пиеш ли шампанско? — Тя скочи и се запъти да налее питие на Джейн.

— Не благодаря. Няма нужда...

— Стига, моля те. Заслужаваш медал за това, че издържа с него през цялото време. Ти ли преписа целия ръкопис? Трябва много да те бива. Почеркът му е наистина отвратителен. Не бих се справила.

— Трябва да се прибирам. Благодаря...

Тръгна към стълбите. Докато събираше нещата си, сълзите я заслепяваха. Каква глупачка. Естествено, че ще има приятелка. Или пък съпруга... Може би това е жена му. Как е могла да си помисли, че е

център в света на Теренс Шоу? В тези няколко ужасни мига всичките й мечти се събраха и отлетяха през прозореца към океана.

Подреди в стройна купчина напечатаните листове. Събра ръкописните и също ги подреди, за да са готови, ако той иска да направи справка с тях. Отвори вратата. Теренс се беше върнал в дневната. Оттук Джейн чуваше ясно гласовете им. Провлеченият леко дрезгав говор на Барбара и енергичният нисък глас на Теренс.

— Да не си правил любов с това същество? Има много нещастен вид.

— Не за бога — бавно и кратко отвърна Теренс. — Скромно мишле е тя. Знаеш, че предпочитам нещо по-пламенно.

Кикотът на Барбара бе сигурен знак, че тя е тъкмо човек с нещо по-пламенно. Последвалата тишина красноречиво показваше, че разговорът е приключил и сега са се заели с някои по-важни дела.

Джейн стоеше в малкия си кабинет с разтуптяно сърце и стиснати юмруци. Лицето й гореше.

Пламенно ли?

Без да се замисли, тя сграбчи всички листове от бюрото и чантата си. Слезе по стълбите и стигна до кухнята, където се намираше печката, подгриваща водата в бойлера. Огънят погълна първо написаните на ръка листове. Пламъците ги свиваха един по един и тя с наслада наблюдаваше как се превръщат в пепел.

Дойде ред и на напечатаната част.

Стиснала резултата на своя труд, усети как сълзи пълнят очите й. Обзе я силен гняв от очевидната несправедливост, но знаеше, че щом гневът утихне, на негово място ще се настани болката. Отмъщението нямаше да я намали. Нямаше как да отложи нашествието й...

Остави заглавната страница върху капака на печката, за да е сигурна, че той ще разбере какво е направила. Едва тогава си тръгна.

Теренс дойде да я потърси след няколко дни. Видя го да крачи бавно по плажа с ръце в джобовете. Не се плашеше от срещата и излезе да го посрещне. Тръгнаха един до друг по пясъка далеч от любопитните уши.

Трудно й беше да разгадае настроението му. Не беше нито гневно, нито хладно.

— Ти унищожи едногодишен труд — рече той спокойно.

Тя вирна брадичка и срещна погледа му.

— А ти унищожи живота ми — сви тя рамене.

— Барбара ли е причината?

— Не си й казал за мен.

— Никога не съм давал каквито и да е обещания.

Устните й леко се сгърчиха. Доплака й се, но беше твърдо решена да се усмихне. Разбира се, че нищо не беше обещавал. Сама беше измислила своята приказка с щастлив край.

— Въобразявах си, че означавам нещо за теб. Голяма идиотка трябва да съм.

Мъжът видимо се колебаеше. Личеше, че е дълбоко засегнат и сякаш се готвеше да каже нещо важно.

— Съжалявам — въздъхна само той. Така и не уточни какво имаше предвид. За това, че разби сърцето й? Че се възползва от нея? Че го хванаха? Че е загубил едногодишния си труд? Спря и улови раменете й. Вгледа се в очите й. — Много съжалявам, Джейни...

Отпусна длани, извърна се и се отдалечи към стръмната пътека, по която тя дни наред се бе изкачвала през последните няколко седмици. Сърцето й биеше в гърлото от вълнение. Стори й се, че крачките му са натежали от напрежение. Погледна към къщата и видя Барбара, която му махаше от терасата.

Джейн чудесно съзнаваше, че никой вече няма да я накара да се почувства по онзи начин. Никога. Тя вече го беше вкусила. Онова присвиващо стомаха усещане, което движи хората, което ги отличава от животните. Същото чувство, което вдъхновява Теренс. Чувството, което е имал към своята героиня Анита Палмър и което никога вече няма да изпита. Ето защо можеше да избира такива като Барбара и нея и да ги използва.

Прибра се в бунгалото. Родителите й дремеха на плажа. Робърт и Елзи се къпеха в плитчините. Джейн взе чантата си и погледна вътре. Всичко беше тук, с изключение на заглавната страница, която тя остави върху печката. Извади предпазливо двеста четирийсет и двете страници. Каква част от това Теренс можеше да си спомни? Колко ли време щеше да му е необходимо, за да възстанови текста? И дали изобщо щеше да си направи труда?

Така се надяваше той да прекара нощи наред в страдание за загубата си. Да се мъчи безуспешно да възстанови в паметта си части от сюжета, описанията, прекрасния диалог, който често я разплакваше. Надяваше се той да изпита поне една десета от агонията, през която тя минаваше.

Така може би щеше да научи своя урок.

В края на лятото майка ѝ реши да организира парти за собствениците на бунгалата. През дългата ваканция бяха успели добре да се опознаят. Създали бяха приятелства, децата имаха свои банди, групирани по възраст. Поканени бяха всички, които имаха нещо общо с плажа: двойката, която държеше пощата, Рой и семейството му.

Баща ѝ накладе огромен огън, за да пекат на него наденици и бонбони от бяла ружа. Всеки донесе по нещо за ядене. От кръчмата „Котвата“ осигуриха бъчвичка с бира за мъжете, а за останалите възрастни беше приготвен убийствен пунш, в който плуваха парченца плодове.

Джейн изпи четири чаши. Беше свикнала с алкохола, който бе пила при Теренс, така че имаше някакъв тренинг. Петата чаша обаче ѝ дойде в повече и ѝ вдъхна пакостлива смелост.

Слънцето вече спускаше над морето блестящ златен диск, заобиколен от розова светлина. Тя улови Рой за ръка и го повлече зад бунгалата. Скоро мракът се спусна и те стояха един до друг.

— Прегърни ме — нареди Джейн и той на драго сърце обви ръце около кръста ѝ, след което я притисна до тялото си. Момичето затвори очи и докосна устни до неговите. Той отговори пламенно и я притисна още по-силно.

Джейн не изпита нищо. Той я целуваше, а тя оставаше безразлична. Достатъчно беше Теренс да я погледне и вълни на желанието заливаха тялото ѝ. Целувката на Рой бе само приятна. Не се отврати, нито поиска да се дръпне. Но нищо повече. Не ѝ се поиска да умре за него.

Не ѝ се зави свят, нито ѝ се подкосиха краката. Беше... Все едно яде ябълка. Нещо обикновено.

Джейн се отдръпна. Не искаше да го използва. Рой беше твърде мило момче, за да бъде въввлечен в подобен експеримент. Заслужаваше

нещо по-добро. Поне някоя, която ще изпитва чувства.

— Съжалявам — промълви тя.

— Какво има? — попита разтревожен Рой.

Тя поклати само глава и се отдалечи. Слънцето се бе скрило зад хоризонта и вечерната прохлада я обгърна. Усещаше погледа му, разочарованието и объркването му.

Шмугна се в бунгалото, покатери се на горното легло и се зави през глава. Сънят бе единственото истинско спасение. Затвори очи и зачака да се унесе, да забрави всички онези мисли, които се блъскаха в главата ѝ и които пуншът бе направил още по-тревожни.

Когато родителите ѝ най-сетне се прибраха с Робърт и Елзи, я завариха да спи дълбоко.

Следващата седмица тя си купи вестник от пощата и се обади за работа на три места в Лондон. С обратна поща получи покана за две от тях. Взе влака до Падингтън и до края на деня ѝ предложиха място на личен асистент на управителя на шоурум за автомобили в Мейфеър. Заплатата беше осем паунда на седмица.

Откри ръкописа, когато започна да разчиства къщата, за да я подготви за продажба.

Сърцето ѝ подскочи. Заблъска се в гърдите ѝ по-бързо дори от онзи миг, когато полицаите почукаха на вратата и ѝ съобщиха за Греъм.

Седна и се зачете. Черните букви върху вече пожълтелите листове ѝ се сториха съвсем познати, все едно ги беше печатала вчера. Имаше чувството, че може да цитира книгата дума по дума от началото до края, нищо, че през всичките тези години беше стояла потънала дълбоко в паметта ѝ.

Освен огромната празнина в душата ѝ, Теренс Шоу ѝ беше оставил любовта към книгите. Четенето ѝ помогна да премине през тъжния, лишен от любов брак с мъжа, когото тя мислеше за почтен и достоен за уважение, така че да си заслужава да бъде неин спътник, а всъщност се оказа точно обратното. Четенето и децата ѝ помогнаха да живее — изля способността си да обича в тях, това беше друга любов, не като онази, която ѝ беше отказана, и все пак бе изпълнена със смисъл и някакво удовлетворение.

Най-хубаво беше през лятото. Майка ѝ беше завещала бунгалото на плажа на нея и тя прекарваше там юли и август с децата, а Греъм идваше, когато имаше настроение. Малко я интересуваха дали ще се появи, дори предпочиташе да не идва. Това бе нейното време, жадно поглъщаше книги, докато децата играеха. Изчиташе торби с книги, които взимаше от библиотеката или от приятели, купуваше от книжарниците за книги втора ръка или поръчваше с намаление като член на литературен клуб. Изчиташе всяка година номинираните за наградата „Букър“. Преди десет години стана съоснователка на литературен клуб, който и до днес развиваше активна дейност. Членовете, повечето жени, не скриваха удивлението си от задълбочените ѝ и пространни познания. Не беше снобка — харесваше и Даниел Стийл, и Дикенс, и Джили Купър, и Джон Максвел Кутси.

Така запълваше празнината в душата си.

Ето защо, препрочитайки ръкописа, бързо схвана, с достатъчната си грамотност, че държи в ръцете си шедевър.

Повествованието течеше леко и ясно, би било разбираемо за всеки, независимо от образованието и подготовката. Сюжетът беше общочовешки и понятен, точно както си го спомняше от първото четене.

Стигна до последната страница. Беше готова. Щеше да е истински грях да продължава да лишава света от такова произведение. Петдесет години му стигат. Бе отмъстила. Сега, когато Греъм вече го нямаше на този свят, тя бе готова да започне следващата фаза от своя живот. Последната. Искаше спокойствие. В края на краищата вече бе възрастна жена. Тялото ѝ не изпитваше нуждата да върне към живот чувствата, които някога беше изпитвала. Искаше, колкото време ѝ оставаше, да го прекара спокойно, благотворно и с достойнство. Докато държи ръкописа при себе си, мълчаливата вражда щеше да продължава.

Оказа се изненадващо лесно да се свърже с него. Откри уебсайта, издателя, имейл. Много скоро сътрудниците му я потърсиха и уговориха среща за обяд. В частен клуб в Сохо — тъмносиня врата в тясна странична улица. Позвъни и съобщи името си на интеркома. Отново повтори името си на рецепцията. Момичето с дълга лъскава

коса и карирана рокля посочи къде да се подпише, след което я поведе из лабиринт от коридори до малка стая. По стените, боядисани със същата тъмносиня боя, с която бе оцветена входната врата, имаше шкафове с книги, а във вътрешността около ниски маси бяха наредени малки канапета и фотьойли.

Забеляза Теренс в един ъгъл и ѝ се стори стъписващо дребен. Той, който някога се извисяваше над всички, сега бе дребно малко създание.

Очите му бяха същите. Дълбоки и блестящи. Само дето очните ябълки бяха болезнено жълти.

Джейн си поръча от момичето питие и се настани в стола срещу него.

— Джейн.

Години наред си беше представяла този момент. Как ще го чуе да признае името ѝ.

Не усети нищо.

Тя постави ръкописа на масичката между тях.

Преди да проговори, Теренс гледа в продължение на цяла минута купчината листове. Излишно беше да брои страниците, знаеше, че са всичките. Най-сетне вдигна очи. Същите онези очи, в които тя се потапяше някога. За които бе мечтала хиляди пъти през останалата част от живота си.

Теренс се разсмя.

Тя го изгледа с безразличие. Нямаше да позволи този човек да омаловажи жеста ѝ.

— Имаш ли представа какво ми причини? — попита тя. — Бях безумно влюбена в теб. Така и не успях да обикна отново. А предполагам, че нито за миг не си се сетил за мен.

— Напротив — с изненадваща ожесточеност процеди той. — Не можеш да си представиш как се чувствах.

— Не мога, защото ти никога не ми каза.

Той протегна ръка и изкривените му пръсти обгърнаха чашата пред него. Очите му изследваха напитката известно време.

— Имаше късмет, че се спаси — промълви най-сетне той. — Не успях да направя щастлив никого. Никога не съм бил способен на това. И аз не бях щастлив. — Той отпи голяма глътка. — Аз съм глупав,

слаб, тъп егоистичен старец. Това, което младите днес биха нарекли прахосване на времето.

— Така е — отвърна тя. — Известно ми е.

Изведнъж тя осъзна колко много истина има в думите му. Той беше прав. Никога нямаше да е щастлива с него. Колкото и години да имаха заедно. Щеше да е поредната спирка към следващата му връзка, към следващата жена, която да подхранва нездравото му нарцистично его.

— Това тук е най-добрата ти книга. Прочела съм всичките.

— Права си — призна той. — След като я загубих, няхах никакво желание да пиша повече. Но продължих, естествено. Не познавам друг начин да печеля хляба си.

Хляб ли? Джейн знаеше, че човекът пред нея е мултимиллионер. Читателите имаха неутолим апетит за баналните трилъри, към които той се беше насочил. Това бяха онези книги, които тя в самото начало си мислеше, че той пише. Повърхностни. Пълни измислици. Продаваха се като топъл хляб, струпани в супермаркетите, на летищата — истинска дъвка за мозъка.

— Успя ли... Беше ли щастлива?

— Не. — Без колебание отговори тя.

Теренс си пое дълбоко дъх, но се закашля. Пристъпът сякаш нямаше край. Разтърсваше цялото му тяло, очевидно при всеки спазъм изпитваше режеща болка. Най-сетне се отпусна изтощен в креслото.

— Да ти донеса ли нещо? — попита Джейн тихо, но той само махна с ръка.

Стоя така, без да помръдне. Дали пък не беше издъхнал? Едва ли, гърдите му се повдигаха и спускаха сякаш беше заспал. Не искаше да го безпокои повече. А и нямаше какво повече да си кажат. Всичко беше казано.

При момичето на рецепцията поиска да плати своята част от сметката, но то категорично отказа с думите, че мистър Шоу не допуска подобно нещо. Джейн видя, че е излишно да спори. Нямаше да се чувства виновна за това, че е платил един джин с тоник. Дължеше й далеч повече от това — един цял живот.

Пое обратно по улиците на Сохо. След сумрака, в който тънеше онзи клуб, навън й се видя необичайно светло. В пълно противоречие с мрачното й настроение. Повика си такси и побърза да се скрие от

блясъка на деня в уютата на купето. Въздъхна с облекчение, когато стигнаха гара Падингтън, където в познатата суетня си едновременно и самостоятелна личност, и си анонимен. Просто още един човек, запътил се нанякъде.

Вече на мястото си затвори очи, докато останалите пътници се качваха и търсеха местата си, слагаха багажа и преносимите компютри по рафтовете, които никога не стигат. Около нея все някой звънеше у дома, споделяше кога пристига, по кое време ще се прибере за вечеря. Никой не ѝ звънеше. Никой нямаше да я чака на гарата, да я целуне за добре дошла, докато тя разказва как е минал денят ѝ. Никой не е напазарувал или приготвил вечеря за нея. Ще се прибере с такси и ще завари празен хладилник. Нямаше да е зле да си вземе нещо от гарата. Лек прилив на негодувание се надигна в гърдите ѝ, но тя побърза да го прогони.

Нямаше да мисли сега за това. Нито пък ще се губи в догадки как би протекъл животът ѝ, ако не беше го срещнала. Дали щеше да изпита щастието, което ѝ беше отнето. Решена бе да събере парчетата, останали от нейния живот, и да извлече максимума от тях. И Теренс и Греъм се бяха опитали да я унищожат. Все още имаше децата и внуците си, а те не разрушиха любовта ѝ към тях. Това лято щеше да е само нейно.

Най-накрая, пристигнала на своята гара, повика такси и то я остави на плажа в Евърдин. Излезе от колата и въпреки умората гледката и свежият въздух ѝ подействаха освежително. Напълни дробовете си и пое по пясъка към бунгалото.

Познатата обстановка вътре ѝ подейства ободрително. Не бяха правила почти никакви промени, откакто баща ѝ купи бунгалото. Завесите на прозорците бяха нови — в морскосиньо и бяло, печката и хладилникът също. Но миризмата на влага и лепкавият въздух си бяха добре познатите от години. Игрите и книгите бяха същите, поочуканите чаши и чинии — също.

Вратата на хладилника беше затворена и тя го отвори с надеждата, че вътре няма много мухъл. С изненада установи, че е включен, вътре видя мляко, сирене, яйца и бекон. Огледа се и забеляза, че някой беше оставил в шкафа хляб, кутия с чай и пакет шоколадови бисквити.

Това трябва да беше дело на Рой. Само той имаше ключ от къщата.

Заля я чувство на топлина, все едно някой бе поднесъл запалена клечка към приготвената печка. Колко прекрасно е някой да е помислил за теб.

Докато разопаковаше нещата си, се замисли с надежда за предстоящите няколко седмици. Малкото бунгало щеше да се изпълни с глъчката от нейните деца и внуци, пристигащи и заминаващи, със сложни планове и програми, които зависят от отпуски, училищни програми, резултати от изпити, ваканции в чужбина и социални ангажименти. Нямаше намерение да се мъчи да запомня всички, никога не беше успявала. Приемаше деня, какъвто е. Грижеше се за прехраната на тези, които са там. Приспособяваше се към техните лудешки разписания.

Всички щяха да пристигнат в края на тази седмица за откриването на сезона. Това беше моментът, когато щеше да им съобщи за решението си. Знаеше, че ще е съкрушена, ако го позволеше, разбира се. Просто нямаше друг изход. Не можеше да държи повече този имот. Даваше си също сметка, че никое от децата ѝ не беше в състояние да го изкупи от нея — и без това имаха твърде много финансови проблеми. Най-добре беше да се приключи с това място. Ще даде на всеки малка сума, колкото за една ваканция. Утехата не беше голяма, но при създадените обстоятелства толкова можеше да си позволи.

По-късно същата вечер седна и написа съобщението. Щеше да помоли Хари, нейният внук, да го напише на лаптопа си и да го разпечата в близкия град. Не бяха нужни много екземпляри. По един, за да пусне в останалите бунгала, и още няколко за градчето. Информацията щеше да се разпространи бързо и предложенията нямаше да закъснеят.

До края на лятото сделката щеше да е факт...

2. МИДЕНИ ЧЕРУПКИ

С изненада установи колко лесно беше да излъже.

Само че, в интерес на истината, тя не лъжеше. Наистина отиваше в Евърдин, за да подготви бунгалото за лятото. Щеше да се отбие в магазина на ИКЕА в Бристол за меламинови чаши с точки, нови постелки за пода, голям пакет чаени свещи заедно с няколко фенера и един-два от онези столове, пълни с изкуствени топчета, на които им викат „барбарони“. После ще излъска къщата до блясък, ще пренареди мебелите и ще закачи някои нови картини, ще смени разбира се и спалното бельо — всичко това за първите курортисти, които ще пристигнат през следващата седмица. Работата беше за поне два дни.

Значи не беше излъгала. Макар че всеки път, когато се сетеше за това, я заливаше гореща вълна и паниката я стисваше за гърлото. Ръката ѝ непрестанно посягаше към мобилния телефон. Знаеше, че всеки момент може да отмени срещата. Решението беше нейно.

Странно явление е изневярата в зародиш. В един миг сякаш летиш в облаците, а в следващия като че всичият товар на света се стоварва на плещите ти.

Случваше се да крачи из улиците на Сейнсбъри с разтегнато в глупава усмивка лице, докато душата ѝ ликува. Прибираще се вкъщи и стисваше глава с ръце парализирана, неспособна да говори, да мисли, да функционира на каквото и да е ниво. Това си беше едновременно и агония и екстаз. Кутията на Пандора със сигурност все още не беше отворена, но пръстите ѝ бяха вече на капака, готови да го повдигнат.

Как можа да ѝ се случи? Сара не беше от хората, способни на изневяра. Вероятно никой не беше, докато не се озове на ръба на подобно събитие. Никой не се омъжва с мисълта: „Добре де, като ми писне, мога да си лягам с когото си поискам. Какво толкова?“ Просто се случва.

Очевидно отговорът се криеше в кризата на средната възраст. Все пак тя беше вече на трийсет и шест. Технически погледнато — в средна възраст. Децата ѝ бяха на осем и на шест, което значи, че

животът беше далеч по-лесен отпреди — ходеха на училище, нямаха нужда от непрестанен надзор, сами се приготвяха за лягане, сами миеха зъбите си, бършеха си дупетата. Тя разполагаше с повече време, беше се измъкнала от водовъртежа на недоспиването, столчета за кола или за хранене, гърнета, трохи от бисквити навсякъде. Животът бе потекъл в удобни и приятни коловози, а и тя бе достатъчно организирана, за да държи нещата под контрол. И не защото държеше много на това, но само така избягваше паниката и поддържаше някакъв ред. През повечето време помнеше, че трябва да осигури както нещата за училище, така и екипите за плуване или бисквитите за сутрешната закуска, като не се ядосваше, ако е забравила нещо.

Така че наистина ѝ оставаше повече свободно време.

Що се отнася до нея и Иън, ако някой попиташе как вървят нещата при тях, без колебание щеше да отговори, че двамата са щастливи. Помнеше как се запознаха и как се настаниха в малката къща, която купиха в Харбъро — модерен район на Бирмингам, с лабиринт от тесни улици, чиито обитатели бяха все амбициозни двойки като тях. Сами измислиха и направиха подобренията — всяка седмица прекарваха почивните дни в ремонтиране и реставрации, така че постепенно оригиналната красота на къщата изгря, без да е лишена от всичко необходимо за един модерен дом, заслуга за което имаше и артистичният талант на Сара. Ето защо, когато им отесня и се наложи да я продадат след появата на двете момиченца, получиша необикновено висока цена за двустайното си жилище.

По настояване на Иън се преместиха в Хагли — „село“ в покрайнините на града, защото училищата там били по-добри и момичетата имали нужда от чист въздух, а мястото наистина бе близо до природата. Преместването съвпадна с постъпването му на работа в голяма корпорация в Бирмингам, място свършено различно от семейната фирма, в която работеше дотогава. Сара не можеше да каже със сигурност дали новият им дом или новата работа бяха причина Иън да промени така чувствително представата си за важните неща в живота.

Започнаха твърде много да го вълнуват неща, които за Сара нямаха никакво значение — каква кола карат, къде ще прекарат отпуската, какво обличат, какви заведения посещават и с кого се срещат. Веднъж го попита направо защо всичко това е толкова важно, а

той отговори, че само иска най-доброто за тях. Естествено, че нямаше нищо лошо, но защо трябваше това да се превръща в мания. Тя беше напълно доволна от стария си нисан микра, но той настоя да го смени с лъскав нов голф, въпреки че това бе свързано с взимане на нов заем. За рождения ѝ ден ѝ подари уникален номер на колата, който тя не желаше. Искаше да е анонимна, когато шофира, и да не я зяпат, докато търси място за паркиране. Иън я наблюдаваше с огромно задоволство, докато сваляше опаковката и естествено, тя се престори на щастлива, макар че, честно казано, би предпочела нещо друго... Без значение какво.

Иън непрестанно предлагаше някакви комбинации, в повечето случаи свързани със спекулации, предложени от някой от партньорите му в работата. В началото Сара оспорваше замислите му, но постепенно отстъпваше, защото той се аргументираше с цифри и изчисления. Първата такава идея бе да купят апартамент в нова доста грозна жилищна сграда, издигната в края на улицата, и да го дават под наем.

— Сметката излиза напълно, тъй като наемът ще покрие погасителните вноски. Така лесно ще си избием парите.

„Ще си избием парите?“ Откъде дойдоха тези изрази? Сара не можеше да спори с него, защото не разбираше от финанси. Ето как изведнъж се оказаха собственици на къща с четири спални и апартамент. След него последва още един и още един, защото бил много евтин.

— Добре е за момичетата — увери я той. — Дори да не спечелим, ще ги имат в наследство.

Сара не можеше да се отърве от предположението, че Иън прави всичко това, за да се чувства част от групата. Беше ѝ страшно неприятно, когато в компания Иън не пропускаше да спомене за недвижимите им имоти. Направо се свиваше от срам.

Слава богу, това не се повтаряше всеки ден, но бе достатъчно, за да я кара от време на време да скърца със зъби. Като например, когато настояваше да носи само дънки „Армани“, откога „Ливайс“ вече не са достатъчно добри? Или когато в почивните дни лъскаше с часове беembeто си, сякаш ако има няколко капки кал, няма да потегли.

Случваше се, преди да излязат, да хвърля неодобрителен поглед на избора ѝ на дрехи. Позволяваше си дори от време на време да ѝ

предложи да направи нещо с външния си вид. Това я влудяваше. Да не би да иска да изглежда като съпругите на неговата банда — до една с грим и руси кичури? По нищо не се отличаваха една от друга. Може да не беше модерна, но знаеше как да се облече така, че да подчертае своята индивидуалност. Нямаше да си сложи униформата им от дизайнерски дънки, блузи и десетсантиметрови токове. Чувстваше се чудесно с малките си рокли, винтидж вълнени жилетки и ниски обувки. Носеше косата си вързана на върха на главата в артистичен безпорядък. Нямаше никакво желание да се променя, само за да е част от тази група.

Веднъж погледна ръцете ѝ. Ноктите ѝ бяха къси и нащърбени с боя отдолу, а кожата на пръстите и дланите бе загрубяла от препаратите и парцалите, с които я почистваше след работа.

— Защо не отидеш да ти оправят ръцете? — попита Иън и тя си даде сметка, че той предпочита ръцете ѝ да приличат на тези на останалите съпруги — меки и поддържани, с маникюр. При мисълта за това я побиваха тръпки. Ръцете им бяха като на порнозвезди, сякаш създадени да докосват мъжки гърди.

При това хората, с които се срещаха, не държаха тя да се придържа към тяхната униформа. Жените не пропускаха да покудкудякат възхитено за смелостта ѝ да се облича по този начин.

— Толкова си артистична — въздишаха те, — същинска бохема.

— Просто съм си аз — обичаше да отвърща тя, без да уточнява, че не иска да е овца като тях. Отминаваше дизайнерска чанта в местния бутик, за да наддава за друга в ибей или да открие нещо интересно в магазин за стоки втора употреба.

Можеше да ги успокои, че Иън не одобрява стила ѝ, но пък и невинаги е било така. Някога той харесваше нейната ексцентричност. Гордееше се с факта, че е художничка. На всеки показваше стената с феи, която беше изрисувала в стаята на момичетата в дома им в Харбъро. Възхищаваше се на украсата ѝ върху коледните подаръци — отпечатък с картоф и посребрени мидени черупки. Сега обаче такива неща очевидно го притесняваха. Държеше да купуват всичко от Селфриджес и то опаковано в лъскава хартия с прави ръбове. Ако останеше на него, щеше да ѝ наеме личен консултант, който да я облече от главата до петите, докато заприлича на клоун. Пълноправен

член на Теракотената армия, както тайно бе кръстила тя онези съпруги, заради постоянно покритите им с фон дьо тен лица.

В интерес на истината единственото, което тя в последно време направи и той одобри, бе покупката на къщата на плажа. Идеята беше нейна. Бе видяла обявата в Евърдин преди две години по време на пътуване до морския бряг. Лично „направи сметката“. Ако използват бунгалото две седмици в годината, а през останалото време го дават под наем, тогава „ще си избият парите“. И не само защото нямаше да се наложи да плащат луди пари за две седмици в Португалия, Антигуа или някоя друга дестинация, където в момента е топло. Момичетата предпочитаха да играят на плажа и да ядат пържена риба с картофи пред престой в шикозен хотел. На всичкото отгоре Сара *мразеше* самолетите.

В началото Иън не беше много сигурен дали да направят такава покупка. Според нея причината се криеше в това, че идеята не беше негова, но пък в крайна сметка нищо не може да каже против цифрите. Сара тайно ликуваше, че това е единствената им недвижима собственост, чиято цена дори да не се качеше, поне щеше да задържи стойността си. Не срещаша никакви трудности в даването под наем, докато един от апартаментите им стоеше празен цели четири месеца, което съвсем стопи спестяванията им.

Ето защо се бе запътила сега към Евърдин, за да подготви къщата за началото на сезона.

И за Оливър Бишъп.

Запознаха се на едно прати. Парти за по питие във великолепна къща на Рейс Корс Лейн, доста необичайно име, като се има предвид околността, но се смяташе, че това е най-люксовият имот в съседство и Иън бе на върха на щастието си, че е поканен от семейство Джонсън, най-важните клечки в квартала.

Към десет часа компанията се беше разделила на две. Едните — в зимната градина („Изработена от фирмата «Амдега»!“, развълнувано й прошепна Иън) останалите бяха в кухнята в съседство („Смолбоун“ — продължи той със същото страхопочитание), но Сара реши да излезе навън в градината, за да изпуши цигара. Сама ги свиваше. Навик, още от времето на следването си в колежа, от който тя никога

не се отказа, и това я причисляваше към социалните парии. Всеки с малко здрав разум вече отдавна беше спрял пушенето, особено жените по време на бременност. Сара обаче се наслаждаваше на свитите си цигари. Не повече от една или две на ден, така че едва ли си заслужаваше да ги отказва. Това бе малкият ѝ бунт. Нещо, което си беше само нейно.

В рамката на задната врата се появи нечий силует. Дано не е Иън, който идва да ѝ каже да хвърли цигарата. Нямаше намерение да се крие в сенките. Дори демонстративно си дръпна.

Оказа се, че не е Иън, а някой от другите гости.

— Слава богу, още един пушач — възкликна човекът и запали със зипото си цигара „Кемъл“.

Стори ѝ се невероятно млад. С щръкнала нагоре, обилно наплескана с гел, гъста коса. Очите му неспирно шареха и най-безцеремонно обиколиха бързо лицето ѝ, деколтето, бедрата и сетне обратно устните. Дяволски очарователна усмивка. Ароматът на одеколона му излъчваше опасност — с мускусен нюанс, от който ендорфините на Сара застанаха нащрек. Всяка негова клетка крещеше: опасност.

Пое тютюневия дим така, сякаш бе еликсирът на живота.

— Личи, че наистина имате нужда от цигара — възкликна тя.

— След стотиците глупости, които се наложи да изслушам? Това дърдорене къде да се отиде на ски... — Той завъртя драматично очи, характерен жест за нежния пол, но пък от друга страна този човек не оставяше никакво съмнение относно сексуалната си ориентация. Сара беше искрено заинтригувана. Дали и той също като нея вече беше отегчен до смърт от разговорите вътре? От нескончаемите сравнения и изтъкване на предимства на Троя Вале пред Австрия? Обсъждаше се пътя дотам — с кола, самолет или със Снежния влак? Жените дискутираха с часове ски обувки и облекла и какъв е модерният цвят тази година. Сара изобщо не се интересуваше от модата, стига да ѝ е топло и сухо. Четири години подред носеше един и същ екип, а и той щеше да издържи още. Никой не беше споменал пред нея нещо по въпроса, но тя знаеше, че са забелязали.

Лично тя не държеше на ските, но момичетата се забавляваха, поне през първите два дни, след което се изморяваха и започваха да скучат, а тя самата нямаше никакво влечение към лудешките

спускания. Не можеше да забрави паниката, изписала се на лицето на съпруга ѝ, когато го попита не може ли да заминат на ски някъде сами. В следващия миг той направо се вбеси от подобна идея. За него социалните контакти бяха съществена част от ваканцията. Сара би предпочела да се сгушат в самостоятелна хижа, където вечер ще седят пред камината с чаша вино и добра книга. Но не, всички вкупом трябваше да отидат в модерния за сезона ресторант и да се надлъгват на масата за смелите си подвизи на пистата.

— Карате ли ски? — съвсем целенасочено попита тя новодошлия.

— Да, но не прекарвам трите месеца преди това в приказки на тази тема. — На лицето му се изписа дяволита усмивка. — Ходим винаги в Сен Антон — подхвана той с престорено високомерие. — Превъзходно е! Нищо не може да се сравни с това място. Наемаме винаги една и съща хижа...

Сара са разсмя в чашата си.

— Е, кажете ми нещо за себе си — предложи непознатият. — Не, чакайте, нека да позная. — Наклони глава встрани и я разглежда известно време. Сетне протегна ръка. — Раздвижена прическа... — Докосна с пръсти един от медните кичури, които обрамчваха лицето ѝ. — Интересно бижу. — Бутна с върха на показалеца си края на една от дългите ѝ обеци. — Пестелив грим. Едва доловим...

Обратната страна на кокалчетата на пръстите му докосна лицето ѝ.

Сара усети, че стои като вцепенена и почти не диша.

— Залагам на нещо свързано с изкуство.

— Илюстратор съм — кимна тя.

Човекът разпери ръце и направи лек поклон, приемайки овациите за своята прозорливост.

— И какво илюстрирате?

— Какво ли не. Брошури, опаковки... Мои са илюстрациите и към няколко детски книжки.

— Охоо! Впечатлен съм.

— По-добре не се впечатлявайте много. Не е нищо от рода на „Много гладната гъсеница“.

Той погледна объркано.

— Това е най-продаваната детска книжка на всички времена — уточни тя. — Разбирам, че нямате деца.

— Напротив, имам. Но рядко съм си у дома вечер за приказка. Пътувам много.

Без сама да разбира защо, тя се изчерви.

— Жалко. Няма по-голямо щастие от това да четеш на децата си. — Прозвуча някак наставнически. Как стана така, че започна да се държи като начална учителка?

— Ммм... хм! — Не сваляше поглед от нея и кимаше сериозно, но очите му искряха от смях. Очевидно я дразнеше. Пореден прилив на топлина. Сърцето ѝ затуптя малко по-бързо от обикновено. — Ами аз? С какво мислите, че се занимавам? — попита той.

Този човек превръщаше това в игра, а тя не беше убедена, че иска да участва. И въпреки всичко се включи. Огледа го по-внимателно. Косата му изглеждаше доста раздвижена, но за разлика от нейната, това бе резултат от усилието на скъп фризьор. Дънките му бяха избелели, а на краката си носеше черни бейзболни обувки. Ризата беше пусната над панталоните, снежнобяла със седефени копчета, което значеше, че е скъпа. Часовникът бе елегантен — квадратен циферблат и римски цифри, тъмнокафява каишка от крокодилска кожа. Определено швейцарски.

Богат. Ексцентричен. Малко нещо бунтовник. Положително не работи в корпорация.

— Нещо свързано с интернет? — предположи тя. — Или с рекламата?

— Студено, студено.

— Зъболекар. Търговец на коли? Майстор готвач? — сега вече тя стреляше на посоки.

— Дори не се стараете — смръщи той чело.

— Нямам никаква представа. Може да сте всичко.

— Юрист съм.

— Шегувате се — ококори тя очи. — Изобщо не приличате на юрист.

— Защото не съм дебел, червендалест тъпанар ли? — засмя се той, разкривайки две редици съвършено бели зъби. — Съпругът ви е тук, нали?

— Да — потвърди Сара и сърцето ѝ трепна. Нямахше желание да посочи Иън.

— И той ли е художник?

— Не. Експерт-счетоводител — направи тя насмешлива физиономия. — А жена ви?

Лицето на мъжа трепна, преди да отговори.

— Адвокат по бракоразводни дела.

— Охо!

— Внимание клиенти — усмихна се той печално. — Не може да не сте я забелязали. Обикновено е душата на компанията. Непрестанно създава контакти. Не пропуска да се огледа за потенциални клиенти.

— Това е ужасно — сбърчи нос Сара.

— Не, просто бизнес.

Известно време пушиха мълчаливо като двама съмишленици. Сара усети известна тревога от усещането за единомислие с този непознат, чието име дори не знаеше.

— Името ми е Сара, между другото — наруши тишината тя.

— Оливър. Оливър Бишъп. Може да ме наричате Оли.

Стиснаха си ръцете, но когато тя понечи да отдръпне своята, той я задържа, спирайки поглед върху нея.

— Какво? — попита тя.

— Имате вид на човек, който има нужда да бъде събуден.

— Защо точно събуден?

— Сякаш се движите на автопилот. Като че не сте... самата себе си.

Тя сбърчи чело. Откъде можеше да знае той това? Наистина се чувстваше по този начин. Сякаш чувствата ѝ бяха опаковани и оставени някъде встрани, защото тя нямаше нужда от тях в момента. Може би не всичките. Имаше силни чувства към децата си.

Обичаше и Иън. Не с онази дълбока страст, която те кара да запееш с цяло гърло. Обичаше го като... като брат, вероятно. Може би с всички е така след известно време. Приятелките ѝ се оплакваха, че се налага да правят секс със съпрузите си. Пъшкаха отегчено за всеки час, прекаран заедно с тях. С радост посрещаха пътуванията им по работа, защото оставаха насаме и гледаха необезпокоявани „Отчаяни съпруги“...

— Трябва да обядваме.

Сепната, тя се събуди от мислите си.

— Да обядваме ли?

— Не ме гледайте така. Хората го правят от време на време.

— Но защо? Защо да обядваме? Или може би имате предвид четиримата?

Мъжът искрено се разсмя, което неясно защо ядоса Сара.

— Ще ме извините, но не смятам, че е нормално да обядвам с нечий чужд съпруг.

Даваше си сметка, че звучи напрегнато и отблъскващо. В същото време ѝ се искаше тутакси да извади бележника си, за да определят дата и час.

— Че защо, ами ако той има желание да обсъди някои свързани с изкуството въпроси?

— Свързани с изкуството въпроси ли? Вие сте юрист. Какъв въпрос на изкуството ще обсъждаме?

— Имам и други интереси. Притежавам дялове във винарна във Франция и искам да изготвите проект за етикет. — Звучеше убедително. Опитваше се да я „върже“ по някакъв начин. Сигурно такава беше тактиката му и в съда. — Кажете ми номера на мобилния си телефон.

Когато след време се връщаше към онази вечер, Сара си даваше сметка, че точно в този момент животът ѝ се промени. Трябваше да му откаже.

Наместо това взе телефона му, написа своя номер и набра. Усети, как апаратът вибрира в джоба на дънките ѝ, трептенето отекна в цялото ѝ същество. Усмихна се и остави цигарата си на парапета до нея, като тайно се надяваше, че мъжът няма да забележи колко силно треперят пръстите ѝ.

— Най-добре да влизам вътре — рече тя. — Да пообиколя.

— Късмет — сбърчи той лице и свил пръстите на едната си ръка, ги насочи към слепоочието си, все едно са дуло на пистолет.

Сара се смеси с гостите и потърси с поглед жената, която би могла да е негова съпруга. Откри я. Беше ослепителна. Роклята от мека коприна, с висока яка не оставяше нищо на въображението, без да е вулгарна.

— Ще бъдем в Сейнт Мориц — съобщаваше тя. — Оли ходи там от малък. Отказва да почиваме където и да било другаде. Отсядаме в

Бадрът.

Сара чудесно си представяше как той се спуска по най-опасните склонове, след което небрежно слиза в хотела и отмятайки коса поздравява портиера леко небрежно.

Защо за бога му беше телефонният ѝ номер? Тя определено не беше от неговия отбор. Най-вероятно от скука. Утре ще погледне телефона си, ще се зачуди, чий е този номер и ще го изтрие. Приблужи масата, където бяха останали няколко недопити бутилки шампанско, и си наля една чаша.

Иън приближи. Личеше, че е пийнал повече, но пък беше щастлив. Душа даваше за подобни събирания.

— Ей, бейби! Бейби?! Семейство Джонсън ни канят да отидем с тях в Челтнам.

— И защо? — вдигна тя объркано поглед.

— За надбягванията — процеди той и се огледа, за да се увери, че никой друг не е чул колко е невежа. — Имат запазена лежа. Ще се наложи да се погрижиш за външния си вид.

— Какви са тези надбягвания? Кучета? Питомни порове?

— За бога, Сара...

— Добре де — сви рамене тя. Излишно беше да спори. Очевидно, щяха да отидат.

— Не се цупи. Наемането на лежа е цяло състояние. Би трябвало да си поласкана.

— Поласкана съм. Много при това.

— Наистина? — подозрително я изгледа Иън.

Тя изпи още две чаши шампанско, за да преживее остатъка от вечерта. На два пъти улови погледа на Оливър, но избегна по всякакъв начин среща лице в лице. Гледаше я така, че тя нямаше да успее да прикрие смущението си пред хората. За малкото време от запознанството им бе успяла да си зададе твърде много въпроси.

На тръгване Оливър я пресрещна. Сара излизаше от спалнята на домакините, където бе оставила палтото си. Бяха сами в коридора.

— Тръгваме си — запелтечи тя.

— Така ли? Е, жалко. Радвам се, че се запознахме.

Той се наведе напред и тя изви лице, готова за традиционната целувка във въздуха, но за нейна изненада той повдигна брадичката ѝ с показалец и прокара съвсем нежно устните си върху нейните. Нямаше

нищо агресивно в жеста му. Сетне затвори очи и опря чело в нейното. Тя вдъхна аромата му — свеж шампоан, одеколон и цигари. Лека въздишка на копнеж се откъсна от гърдите на мъжа. Миг по-късно с видима неохота двамата се отдалечиха един от друг.

Играеше си с нея. Нямаше съмнение. Ако беше пъхнал езика си до гърлото ѝ, тя щеше да се отдръпне отвратена. Но всичко беше толкова деликатно, едва забележимо почти, че цялото ѝ същество закрепя за още.

Оливър отстъпи, като за части от секундата не откъсваше поглед от очите ѝ, след което размърда пръсти, за да се сбогува.

— Доскоро, Сара.

Божичко.

Не се хващай. Не се хващай на въдицата, Сара. Той е един проклет адвокат. Умее да играе роли. Да убеждава хората. Да ги оплита в мрежата си. Просто едно ходещо клише — всичко у него е репетирано, проверено в практиката и добре усвоено. Не си въобразявай, че си първата. Ако това беше филм, щеше да извикаш към екрана: „Не го прави!“

Напразно. Накара вътрешния си глас да замълчи и усмихната докосна телефона в джоба на панталоните си.

В присъствието на този човек се чувстваше толкова женствена.

Интересна.

Загадъчна.

И дяволски възбудена...

Щом се прибра у дома, извади телефона. Номерът му бе в колоната на пропуснатите разговори. Все още облечена седна на тоалетната чиния в банята и го съзерцава в продължение на дълги мъчителни минути. Дали да го включи в списъка с имена? Или просто да го остави така и в случай че Иън го открие, да му каже, че няма представа чий е този номер? Може да го включи и под името на Оливър Бишъп. Или като „водопроводчик“ или „техник за колата“ или дори „Оливия“. А ако той позвъни, просто да не вдигне.

Все пак реши да го запише като „Бишъп“. Нямаше да я потърси. Изпитото шампанско вече нямаше онзи ефект и тя реши, че срещата

им е била повод за разнообразие по време на скучно парти. Нищо повече.

Обади се след девет дни. Съвсем навреме. Беше загубила надежда, че това ще се случи, но пък споменът за въздействието, което бе имал върху нея, не беше напълно избледнял. Неслучайно, когато видя името му да се появява на екрана, сърцето ѝ подскочи и тутакси предизвика свиване на стомаха ѝ, че и на частите по-надолу. Хиляди въпроси разпънаха съзнанието ѝ — какво иска, какво да прави тя, какво следва отук нататък? Въпроси, чиито отговори можеше да намери само ако отговори на позвъняването.

Взе апарата. Дали да се обади все едно знае кой я търси, с което признаваше, че го е записала под неговото име? Или да бъде равнодушна и делова.

— Сара Палмър? — рече тя с нотка на въпрос, намеквайки, че не е съвсем сигурна кой е насреща. Тръпки на удоволствие пролазиха по гърба ѝ. — Кажете — опита се да бъде официална, но не можа да прикрие напълно усмивката в гласа си.

— Какво ще кажеш за онзи обяд?

Излишно беше да се прави, че не знае кой се обажда.

— Обяд — замислено повтори Сара. — Не знам... Трябва да видя какви са ангажиментите ми и да ги съгласуваме с вашите...

— Свободен съм утре. Ще бъда в „Главата на Елена“ в един. Ако за теб е удобно.

— Ще се опитам да разместя срещите си. — Замълча за миг. — Искахте да говорим за етикети за вино, нали?

— Етикети... Каквото кажеш — засмя се той небрежно и някак сладникаво.

„Главата на Елена“ беше луксозна и модерна гурме кръчма, в която се бяха постарали да внесат аромат от Тоскана на фона на зеленината в Уорикшър — стени в екрю, маси от необработена дървесина и много скъпи коли на паркинга. Място, където едногодишен голф с частен номер е напълно обичайна гледка. Сара облече избелели дънки и свободно падащ сив пуловер. Искаше да създаде впечатлението, че цяла сутрин е работила и в последния миг е мацнала малко червило на устните си за работния обяд. Във всеки

случай изглеждаше секси. Дяволски секси, добре го знаеше. Дрехата падаше леко от раменете ѝ надолу, а под нея бе сложила сутиен от сива коприна. Косата ѝ бе в лек безпорядък, все едно току-що става от леглото. Дългите сребърни обеци, докосваха врата ѝ при всяко движение. Едва забележимата сива очна линия, правеше очите ѝ определено съблазнителни. Сара съзнаваше всичко това, защото беше художничка и умееше да наблюдава и да си дава сметка за това какво и как въздейства на околните.

Той я чакаше. Беше поръчал вино — Гави ди Гави, ароматно и кадифено на вкус бяло вино, плато с ордьоври — маслини, шунка от Парма, фурми, моцарела, печен на жар артишок, домашен хляб и малка купа зехтин с няколко капки оцет „Балсамико“. Тя се настани на стола срещу него и остави чантата си на пода.

— Здравей.

В отговор Оливър наля два пръста от виното в огромната стъклена чаша пред нея.

— Изненадан съм, че дойде.

— Готова съм за всякаква поръчка — ококори тя очи, отвратена от поведението си на лигава котка.

Оливър се поусмихна и вдигна чашата си.

Тя го последва, като не успя да сдържи своята усмивка.

Заговориха се и за нейна изненада той не започна да подхвърля многозначителни закачки. Просто си говореха. Като двама възрастни. За нейната работа, за неговата. За неправилно изтълкувано изказване на известна личност, появило се в сутрешната преса. За чудесната храна, която сервираха тук. Дали заведението, в което бяха, е също толкова добро като дъщерното му в съседното село. За стреса на децата в училище — той нямаше представа от това, затова пък тя имаше. Всеки, който би се заслушал в разговора им, не би заподозрял нищо особено. До момента, в който не поднесоха крем „забальоне“. Само една порция — за нея. Във висока стъклена чаша и единствена лъжичка с дълга дръжка. Той не сваляше очи от нея, докато тя загребваше от крема. Сара правеше всичко възможно да избегне каквито и да било сексуални намеци в това време — никакво облизване на капките крем по устните, символично поемане на дългата лъжица в устата. Никакъв опит дори да му поднесе лъжица крем, за да

го опита. Очите ѝ обаче не слизаха от лицето му също като неговите, а краката им под масата бяха здраво вплетени.

— Е, какво сега? — попита той, когато тя остави лъжицата.

— Никога не ми се е случвало...

— Знам — прекъсна я той.

— Откъде знаеш?

— Защото си очарователно неподправена. При това — изплашена до смърт. Но пък и не си в състояние да се възпрещ.

— Не ми се е случвало.

— Всички така казват — отвърна той и тя го замери с ментовия бонбон, който поднесоха с кафето му.

Този мъж бе вбесяващо арогантен и страшно уверен в себе си. Всички трохи от здрав разум, останали в съзнанието на Сара, крещяха да му благодари за хубавия обяд и да си тръгне.

— Няма да ходя в хотел — заяви тя.

— Естествено. Гадно е. Предумишлено. А и остават следи черно на бяло.

— Думи на специалист.

— Женен съм за адвокат по бракоразводни дела.

Стомахът ѝ се сви. Територията беше опасна. Точно затова и толкова изкусителна. Беше чела за адреналина, за допамина, серотонина при любовните връзки — равняващи се на поемането на доза кокаин. Ако ѝ беше писано да мине през това чувство, то нека да бъде в голямо количество.

— Имам бунгало на плажа — промърмори тя. — В Евърдин.

— Звучи като детско приключение.

Това, което тя имаше предвид, нямаше нищо общо с детско приключение.

— Даваме го под наем. Тия дни се каня да го подготвя за новия сезон.

— Какво съвпадение. По това време и аз ще пътувам.

— Не съм ти казала кога точно — сбърчи тя чело.

— Знам — усмихна се Оливър.

И ето я сега, заобиколена от торбите на ИКЕА, едновременно вдъхновена и притеснена. За хиляден път се пита какво прави. Те

двамата с Иън не бяха отчайващо нещастни. Не я биеше, не се напиваше безпаметно, не играеше комар. Сексуалният им живот също не беше за изхвърляне и ако можеше да се вярва на статистиките, нещата между тях вървяха твърде добре.

По-скоро беше изморена от усещането, че не е това, което съпругът ѝ очаква от нея. Докато имаше някакъв човек извън нейния свят, който бе очарован от истинското ѝ аз. А да знаеш, че някой е очарован от теб, е много съблазнително. Като се прибави и усещането ѝ, че познава Оливър много добре — безброй пъти говориха по телефона след онзи обяд и като оставим настрана безкрайното флиртуване и намеци, между тях се създаде и нещо истинско. Той беше умен и забавен, проявяваше непрестанен интерес към заниманията ѝ — не помнеше кога за последен път Иън си бе направил труда да я попита върху какво работи. Гледаше на ангажиментите ѝ извън децата по-скоро като на хоби, на начин да запълва времето си, с което тя категорично не беше съгласна, защото не беше трудно да пресметне, че приносът ѝ към семейния бюджет беше значителен.

Естествено нищо не подсказваше, че тя ще има незаконна връзка. В същото време си даваше сметка, че Оливър е женкар. Беше ѝ разказал достатъчно за себе си. Не се притесняваше да споделя за завоеванията си.

— Такъв съм си — казваше той и още тогава тя трябваше да си тръгне. Но тръпките и възбудата, които я връхлитаха, когато видеше името му на екрана на телефона си, бяха по-силни от всичко.

Наближаваше седем часа и седна на стъпалата пред бунгалото. Слънцето бе започнало да се спуска към хоризонта и тя се загледа в изумителните розови багри на небето, гледка, която във всеки друг ден щеше да я накара да извади водните бои и да се опита да запечата красивите багри на хартия. Ето че сега седеше, бореше се със съвестта си и си припомняше всичките онези дни, когато двамата с Иън слагаха децата да спят, сядаха на същото това място с бутилка бира или чаша вино и бяха наистина щастливи.

Сега Сара се готвеше да омърси това свещено тяхно място с недостойната си среща. Бунгалото не заслужаваше да бъде свидетел на изневярата ѝ. Това бе място за щастие, за сигурност, където момичетата и те двамата изпитаха толкова много радост. Как може да си помисли дори да покани Оливър тук? Себична противна егоистка.

Да не говорим колко голяма бе вероятността да я хванат. Истината е, че все още бе началото на май, почти никой не беше пристигнал, което не изключваше възможността всеки момент някой да реши да се отбие, също както тя самата го направи. Или пък Рой, който се грижеше за имотите в района, можеше да намине просто да я поздрави. В този човек имаше някаква сила и мъдрост, които се излъчваха от очите с цвят на лешник, от спокойния нежен глас, с едва доловима дрезгавина. Този мъж нищо не пропускаше, непрестанно наблюдаваше и следеше какво слава, като всеки, който живее край морето, защото, за да оцелее, трябва да е наясно със случващото се около него. Какво ще си помисли, ако я завари тук с любовника ѝ? Ще запази ли тайната ѝ?

Сара потрепери при тази мисъл. За миг си представи как изглежда в очите на Рой и това бързо я отрезви. Точно това нямаше да понесе. Щеше да покани вътре Оливър за чаша вино, да му обясни, че това е грешка, и ако той е истински джентълмен, щеше да си тръгне...

В този момент забеляза фигурата му в началото на плажната ивица. Минаваше покрай първото бунгало. Вътрешностите ѝ се преобърнаха, докато следеше как се движи по пясъка. В едната си ръка държеше обувките, а в другата — бутилка вино. В първия миг си помисли дали да не избяга. Можеше да се промъкне зад буталата и да изтича до паркинга отзад, да се качи в колата си и да избяга. До десет щеше да си е у дома. Ще каже на Иън колко ѝ е липсвал. Ще се мушне при него под завивките, ще погъделичка шията му както обикновено, а той ще се обърне към нея с усмивка. Ако толкова искаше секс, нямаше проблем да го получи.

Влезе в бунгалото с разтуптяно сърце. Чувстваше го така сякаш ще изхвъркне от гърлото ѝ, докато взимаше ключовете за колата и чантата си. Едва стоеше на краката си. Тичай, Сара, тичай!

Само че избяга ли сега, никога няма да разбере. Нямаше да има и смелостта да организира тази ситуация отново. Копнееше да диша един въздух с него, да докосва кожата му. Това бе физическо желание, противоречащо на всичко, което диктуваше разумът ѝ. Все едно колко строго си нареждаше да се отдръпне, тя не успяваше да устои на изкушението. Улови дръжката на вратата нерешително.

Не беше в състояние да издържи. Времето го доказа.

Пусна чантата и остави ключовете на масата. Страните ѝ горяха. Разполагаше с някакви си десет секунди да събере смелост и да заяви,

че не е редно да се срещат, че тя трябва да си върви, той — също.

— Здравсти.

Сара стисна очи, преди да се извърне и да го погледне. Той очевидно стоеше на прага, защото тя долавяше аромата му. Усещаше го. Самото му присъствие в бунгалото променяше въздуха наоколо. Щом го видя, почувства как душата ѝ се раздвижва някъде дълбоко в нея.

— Здравей.

Не можеше да се сети за нещо по-малко нелепо.

Очите му бързо оглеждаха обстановката: дървеното яйце, боядисано в синьо, раираните завеси, абстрактните рисунки, които чакаха да бъдат сложени в рамка.

— Тук е много хубаво — пристъпи той, попивайки атмосферата.
— Тук ли водиш любовниците си?

— Божичко, не. Не, разбира се. Никого не съм водила. Вече ти казах, че...

— Да, спомням си. Никога не си изневерявала. — Нарочно подчерта последната дума. Подиграваше ѝ се. Това я подразни.

— И какво лошо има в това?

— Нищо. Дори прави нещата още по-...

— Какво? — вбеси се тя. От самото начало я караше да се чувства като наивна ученичка. Стоеше с отпуснати ръце, без никаква представа какво да прави. Не искаше той да оглежда резултатите от безупречния ѝ вкус на дизайнер. Чакаше да я сграбчи. Да се увери, че не може да стои нито миг повече далеч от нея. Да я желае както тя него. Да се вълнува и да не може да се владее.

Питие. Ето какво можеше да я успокои.

— Искаш ли чаша вино?

— С удоволствие.

Тя се бореше неумело с тирбушона и тапата, когато чу стъпките му зад себе си. Пръстите ѝ трепереха, а устата ѝ беше пресъхнала, докато се пресягаше да вземе чаши от шкафа. Наведе глава, за да напълни чашите.

Усети устните му на тила си.

Дъхът ѝ секна. Топлина се разля по цялото ѝ тяло и спря в основата на стомаха. Затвори очи и преглътна, усетила дланите му на кръста си. Стиснала чашите като някакво оръжие, тя се извърна.

— Ето — подаде тя едната.

— Чувствам се като лисица — тихичко се засмя Оливър, — в чиито лапи е малък изплашен заек.

— Наистина съм изплашена. Не съм го правила. Казах ти вече. Не знам правилата.

— Правилата са... — Той пое чашата от ръката ѝ и я остави до неговата. — Без правила. Правим какво ни харесва. Никой не знае, че сме тук. — Опря гърба ѝ в стената и я целуна.

Сара се събуди към пет на следващата сутрин. Едва ли бе спала повече от час-два. Много ѝ се искаше да придърпа завивките, да се сгуши в Оливър и да заспи отново, но мислите не я оставиха да се отпусне и да потъне в сън. Измъкна се от леглото и нахлузи дънките и пуловера си. Кухнята бе отрупана с остатъците и съдовете от среднощното угощение, което си бяха направили. Тя приготви лингуини с раци, чесън, чили и магданоз, докато той я наблюдаваше. Дивашкият секс отваря апетита както нищо друго.

Тя обърна гръб на бъркотията и излезе навън.

Посрещна я сивото утро. Въздухът бе студен и влажен, но тя го пое с пълни гърди. Очите ѝ пареха, главата ѝ бе замаяна, всеки мускул я болеше. Обгърна тялото си с ръце, за да се стопли и поуспокои, и тръгва към водата, очертала сребриста ивица на пясъка.

Нощта бе наистина невероятна — секс на неспособност-да-откъснеш-ръцете-си-от-другия. А това, което скъса сърцето ѝ, за което тя нямаше обяснение и което я разплака, бе, че това беше секс на не-мога-да-откъсна-очи-от-теб.

— Защо плачеш? — объркано попита той.

— Защото е толкова нередно — хълцаше тя, — и в същото време е толкова истинско. Но и нередно.

— Няма такова нещо — опитваше се да я успокои той, но всъщност тя беше права.

Сега, загледана към хоризонта, където слънцето плахо, но настойчиво бе започнало да се промъква, тя искрено се молеше да намери сили да спре тази история дотук. Щеше да се върне в бунгалото, да събуди Оливър и да му каже да си върви, защото това е

краят. Потръпна от полъха на прохладния бриз, мечтаейки си да събере смелост да прекрати навреме тази лудост.

Седна на ръба на леглото до него.

— Оливър.

Мъжът отвори сънено очи и се усмихна. Протегна ръка и докосна нейната.

— Господи, ледена си. — Повдигна края на шалтето. — Ела тук. Ще те стопля.

— Не.

— Ела. — Той седна в леглото, обгърна тялото ѝ с ръце и полегна отново заедно с нея, като в същото време покри тялото ѝ със завивката. Измръзнала до мозъка на костите си от сутрешната мъгла, тя жадуваше за малко топлина. Пет минути, само пет минути и ще му каже да си върви.

Трябваше да си тръгне. Най-накрая. След като прекараха още един час на безумно проучване на всеки сантиметър от телата си, защото въпреки протестите ѝ и категоричното ѝ намерение да се съпротивлява, дрехите ѝ като с магия изчезнаха от тялото ѝ само за секунди. Сексът призори е дори по-вълшебен от този през нощта, когато си леко пийнал.

Тя понечи да му обясни, че това не може да продължава, че това е единственият им път, но той побърза да сложи показалец върху устните ѝ.

— Не ставай банална — засмя се той и Сара загуби ума и дума от възмущение. Лежеше в леглото и го наблюдаваше как се облича, напълно лишен от емоциите, които бушуваха в сърцето и ума ѝ и които тя изобщо не успяваше да подреди. За нищо на света нямаше да го пусне да си тръгне, без да му даде ясно да разбере, че подобни авантюри не са нейните, че не е от жените, които изневеряват, защото е щастливо омъжена...

— Довиждане — наведе се той и докосна челото ѝ с почти бащинска целувка, след което напусна. Вратата се хлопна след него, а Сара остана с недоизреченото си слово с почти отворена уста.

Ето я сама, трепереща неудържимо под завивката. Помисли си дори, че вероятно е в шок. Погледна часовника над умивалника в кухнята и видя, че е едва седем часа.

Спа неспокойно до девет, след което се измъкна от леглото и се залови да разчисти бъркотията — изхвърли черупките от раци и празните бутилки в черния чувал за смет. Обикновено сортираше старателно пластмасата от стъклото, но днес не ѝ се занимаваше с това. Искаше ѝ се само да се хвърли върху леглото и да вие. Нямаше обаче никаква милост към себе си.

Сама си надrobi тази каша, момиче.

Няма нищо. Само веднъж, все пак. Всеки има право на поне една грешка. Ще я погребеш и ще продължи нататък. Никога вече няма да се среща с него. Ще изтрие името и номера му от телефона си. Нещо повече — ще го блокира. Не беше сигурна, че знае как да го направи, но все нещо щеше да измисли. Малко вероятно бе в близкото бъдеще да се срещнат случайно. Познаваше семейство Джонсън, но нямаха много общи приятели. Оливър и жена му живееха в Уорикшър, а тя — в Уестършър. В свършено различни райони. Щеше да се залови за нов проект, за да го избие от главата си. Имаше няколко идеи за детски книги — издателят ѝ непрестанно я тормозеше за нещо ново. Една от тях беше направо страхотна: действието ще се развива на морския бряг — поредица за приятелството между три русалки, които са и вампири. Сюжет за тийнейджъри.

Докато работеше, се помъчи да насочи вниманието си към идеята. Образът, който бе избрала, беше чудесен — русалки вампири с дълги черни коси, татуировки, червени устни. Представяше си дори как това ще е следващият ѝ успех. Можеше да стане и филм. Слава, пари, серия...

Посегна към възглавницата, на която Оливър беше спал, и долови аромата му. Стовари се на леглото, стенички. Кого залъгваше, по дяволите? Лежеше и си припомняше всяка целувка, всяко докосване, всеки оргазъм. Как ще продължи да живее без всичко това? Кога ще го види отново?

Нали не искаше връзка? Достатъчен ѝ беше и този грях. Чувстваше, че няма да се справи с подобно нещо. Очакването, вината,

паниката, съжалението след това, копнежът, чудото... И всичко това преди мелницата на физическото преживяване.

Най-накрая се сви на топка и се унесе. Може би, ако не беше толкова уморена, щеше да успее да се справи с водовъртежа в душата си. Да, определено щеше да е добре да поспи...

Събуди я телефонът. Скочи сепнато. Първата ѝ мисъл беше, че е Оливър. Отчаяно искаше да чуе гласа му, да я увери, че нощта, прекарана с нея, е била невероятна.

Суета. Суетата е в дъното на подобна връзка. Суетата и потребността от нова увереност. Грабна апарата от плота до мивката. „Иън“ бе изписано на екрана. Едва преглътна разочарованието си. Остави телефона, без да отговаря. Не можеше да говори с него сега. Веднага щеше да разбере. Щеше да познае по гласа ѝ. Нямахше доверие на себе си и се боеше, че може да се разплаче и да му признае всичко. Реши да не отговаря на позвъняването.

Най-сетне звъненето спря. Стомахът на Сара вече се бунтуваше и тя изтича навън от бунгалото, преви се на две и повърна в пясъка. Кой казва, че да имаш любовник е нещо великолепно?

Най-сетне свърши. Остана така превита, опряла длани в коленете си, дишаше дълбоко, за да потисне надигащата се паника и световъртеж.

— Добре ли сте?

Мамка му. Беше Рой. Минаваше отгук с куфарчето си с инструменти, очевидно запътил се към някое от другите бунгала.

— Да, добре съм... Хапнах раци снощи. Изглежда не ми понасят. Изправи се и отметна косата от челото си.

— Това е тяхното отмъщение — подсмихна се мъжът.

Тя кимна небрежно към бунгалото.

— Просто... Искам да се приготвя за първите гости.

— Очертава се да имаме хубаво лято...

— Да се надяваме, особено след миналата година. Изненадана съм, че изобщо се появиха някакви кандидати след онези дъждове.

— Хората обичат морето. Открай време. — Рой вдигна куфарчето си. — Все едно, трябва да вървя. Надявам се, че сте по-добре. Вода с лимон. Препоръчват го.

Сара се отпусна тежко на стъпалата и проследи с поглед как се отдалечава. Стомахът ѝ се беше успокоил, но тя бе плувнала в пот. Морето бе на повече от петстотин метра, но тя имаше нужда точно от това. Да се потопи във водата, за да измие всичките си грехове.

Половин час по-късно Сара лежеше по гръб във водата и вълните лека-полека я отнасяха до брега, а солените капки отмиваха и последните клетки ДНК на Оливър. Щеше ѝ се да може да лежи така вечно, като някое морско създание и никога да не трябва да се срещне лице в лице с последствията от собствените ѝ действия. Нямаше измъкване. Налагаше се да погледне живота си, брака си, състоянието на ума си и да разбере какво не е наред.

Няма нищо по-болезнено от срама и разкаянието. Единствено себе си можеше да обвини. Със сигурност не и Оливър. Той просто изигра роля на катализатор. Никога по никакъв начин не направи нещо против желанието ѝ.

По едно време усети, че съвсем е подгизнала. Върховете на пръстите ѝ вече се бяха сбръчкали. Изправи се и се загледа към брега, усетила, че устните ѝ са сухи и напукани. Изгаряше от жажда. И нищо чудно като се има предвид количеството, което изпи снощи, физическата активност и горещината на слънцето, всичко това заедно я изцеди до краен предел.

Хвърли поглед към плажната ивица и сърцето ѝ спря. Виждаше Иън да крачи решително към нея, стиснал с всяка ръка по едно дете. Момичетата бяха облечени с домашните си дрехи. Какво за бога се беше случило? Не бяха ли на училище? Да не би той да си е взел почивен ден, за да я изненада? Ами ако беше идвал предишната нощ и я бе заварил с Оливър? Кръвта застина във вените ѝ. Ами ако някой друг ги е забелязал и му се е обадил, за да му съобщи какво става в бунгалото? Във всеки случай Иън нямаше да води децата, ако ще се кара с нея.

Нищо не можа да разбере по изражението му, а момичетата се спуснаха към нея, с възторжени викове.

— Какво правите тук? — попита тя, стараяйки се да изглежда щастлива от срещата и да прикрие чувството на вина.

— Не мога да говоря в момента. Нека изчакаме, докато децата си легнат.

Стори ѝ се някак по-мълчалив. И по-сериозен. Сърцето на Сара препускаше бясно в гърдите, сякаш се мъчеше да излети навън.

— От училище ли ги взе?

— Да, малко по-рано. Бяха на върха на щастието си — усмихна се той, но очите му останаха сериозни. Определено нещо не беше наред.

— Нямам достатъчно храна, за вечеря... Най-добре да вземем пържена риба с пържени картофи. — По дяволите, ами ако погледне в торбата с боклука? Черупки от раци, празни бутилки. Сигурна беше, че чашите с вино са все още на сушилката за съдове. Беше ги оставила там да се изцедят. — Защо не отидеш да купиш, а в това време аз ще... — Какво? Ще разчистя останалите доказателства за изневярата си. — Ще довърша работата си. Ако искаш, остави момичетата тук...

Слава богу, той се съгласи. Докато Иън се отправяше към магазинчето, Сара се втурна в бунгалото, като остави Мег и Ейми да си играят вън на пясъка. Подуши въздуха — дали мирише на секс? Или на характерния одеколон на Оливър? Цигарите му бяха чувствително по-силни от тези, които тя си навиваше. Дали ще има време да смени спалното бельо? Добре, че взе два комплекта от ИКЕА. Немислимо беше да спи с Иън в същите чаршафи, попили потта на тяхното... Не би го нарекла правене на любов. Със светкавични движения вдигна шалтетото и измъкна долния чаршаф, свали калъфките на възглавниците, като през цялото време се оглеждаше за още доказателства. Измъкна пластмасовата торба от кофата и я завърза на възел. Иън нямаше основание да поглежда вътре. При първа възможност ще я занесе до контейнерите за смет под предлог, че не иска миризмата на риба и пържени картофи в къщата.

Прелюбодейството със сигурност подложи на проверка изобретателността ѝ. Запали две от ароматните свещи, които беше купила, прибра чашите и приборите. Изпразни и кафеварката — откакто се родиха момичетата, пиеше само чай, така че Иън със сигурност щеше да попита за кого е правила кафе. Чувстваше как цялата е настръхнала от обзелата я параноя.

На прага застана Иън, вдигнал хартиения плик с риба и пържени картофи.

Сара се усмихна. Нямаше сила, която да я накара да сложи каквото и да било в устата си.

— Чудесно, не ни трябват чинии, нали?

Постлаха голяма кърпа на пясъка пред бунгалото. Сара правеше всичко възможно да преглътне един картоф и вече държеше в пръсти парче риба със златиста панировка. Мег и Ейми не млъкваха и така за всеки страничен наблюдател те бяха едно щастливо семейство. Да ти се разтопи сърцето.

Едва изчакала да хапнат, Сара скочи и събра опаковките, които натъпка в торбата с останалия боклук, като завърза краищата толкова здраво, колкото никога досега не беше успявала.

— Ще занеса това до контейнерите...

— Не, остави. Аз ще го занеса. Ти сложи момичетата да спят.

— Но защо...

— Аз ще го занеса. — Тонът на Иън бе абсолютно категоричен. Направо не търпеше възражение. Всеки опит за подобно нещо щеше да породви съмнение. Сара отстъпи.

Проследи с поглед как съпругът ѝ взе пълната торба с компрометиращи доказателства и горещо се молеше да не му хрумне по някаква причина да я отвори. Беше намислила извинение за повечето неща вътре. С изключение на презервативите. За миг си ги представи сред останалите огризки. От срам усети как жлъчна течност залива стомаха ѝ и всеки миг отново ще повърне.

Половин час по-късно, когато децата вече спяха дълбоко, Сара изнесе по чаша горещ чай навън и двамата с Иън се настаниха на шезлонгите от тиково дърво, за които тя изсипа куп пари миналото лято. Въпреки хладния въздух никой от тях не бе с дънки, нито си взеха леките суичъри. Ясно бе, че не може да отлагат повече разговора за това какво го беше довело тук. Ако беше разкрита, щеше да се наложи да посрещне последствията.

— И така... — Сара бе обгърнала с длани чашата си. Беше твърде гореща и този факт отклони за кратко тревожните ѝ мисли от

предстоящия разговор. — Доста неочаквано посещение. Какво те доведе тук?

Опита се да се усмихне. Иън не сваляше очи от нея, а изражението му не бе никак приятно.

— Ще карам направо, Сара.

Вкус на страх изпълни устата ѝ. Едва не я задуши. Затаи дъх.

— Освободиха ме от работа.

Сара се стъписа. Блажено облекчение се разля по цялото ѝ тяло. Граничещо с щастие. Съобщението на Иън премина през обзелата я радост. Предпазливо изпусна задържания от страх въздух в гърдите, обмисляйки какво да каже.

Мамка му.

Бяха си говорили за подобна възможност — в създалата се през последните години обстановка никой не беше застрахован от подобно нещо, — но Иън много пъти беше споменавал, че партньорите му го уверявали, че за него това не важи. Присъствието му във фирмата било от първа необходимост.

Оказваше се, че не е така. Без неговия доход, те бяха за никъде. Изплащаха огромна ипотека, заеми за колите, къщата имаше страхотни разходи.

— Но как... И защо? Бях с впечатлението, че...

— Нещата се свеждат до голяма степен до правилото „Последният постъпил си тръгва пръв“.

— Боже!

— Да, наистина. Не бих казал, че са прекалено щедри и с компенсациите.

— Ще успееш ли да намериш работа при някой от конкурентите им? Беше ми казал, че непрестанно ти правят предложения...

— Да, в по-добрите времена. Не и в последно време, пък и никой няма да наеме човек, който е бил изхвърлен. — Иън изведнъж се смали, видя ѝ се напълно безпомощен. — По дяволите, Сара. Много съжалявам.

— Но за какво? Вината не е твоя.

— Разбира се, че е моя. От мен се очаква да издържам семейството, нали?

— Така е, но защо да не се захванеш с нещо друго. Няма как да знаеш дали можеш, докато не опиташ.

— Опитах.

Сара се обърка.

— Знаех за това от няколко седмици. Опитах се да намеря някаква работа. Все се надявах, че ще мога да дойда и да ти кажа, че имам лоша новина, но затова пък добрата е, че... Само че не се получи — и той замълча. — Остана само лошата.

Той отпусна глава и опря чело в дланите си. Сара сложи длан върху гърба му и го погали леко, като не беше сигурна дали той иска физическа подкрепа.

— Хайде стига. Не е дошъл краят на света.

Той вдигна лице. По мрачното му изражение разбра, че за него наистина това е краят на света. В известен смисъл беше прав. Означаваше загуба на достойнство, на социален статус, на доходи. Всичко, което беше толкова важно за него. И тя продължи, придавайки на гласа си колкото се може повече оптимизъм.

— Ще свием разходите си. Не ни е нужна толкова голяма къща, нито две скъпи коли. Ще продадем един от апартаментите. Или това тук...

— Не — остро реагира той. — Не и това тук. Бунгалото е единственото място, където не се чувствам... — Изглеждаше смутен.

— Какво?

— Не се чувствам под напрежение.

— Наистина? — Стана ѝ любопитно. Не си бе давала сметка, че тук той се чувства добре. Винаги бе смятала, че предпочита да е някъде другаде — на по-люксово място, където може да се изфука на следващото парти.

— Тук всичко е просто, нали? Можеш да бъдеш себе си. Никой не те претегля, не те съди. Нито пък очаква да се преструваш. Не съди за теб по това, което имаш. — Иън бе зареял поглед към морето. — Трябва да призная, Сара, че се държах като задник през последните няколко години. Като се опитвах... Опитвах се да съм един от тях. Да съм на гребена на вълната. Знаем колко ти беше неприятна цялата тази показност и пилеенето на пари. Само че си мислех, че няма друг начин да съм на върха. Да те забелязват и всичко останало. — Горчива усмивка разтегна лицето му. — Много съжалявам. През повечето време сигурно си си мислела, че съм истински кучи син. И си била права, защото това не доведе до нищо...

Мислите на Сара не спираха да се гонят в главата ѝ. Да не би да се окаже, че това негово освобождаване от работа не е чак толкова лошо. Нищо чудно да става дума за криза на средната възраст, която ще ги спаси. В момента виждаше следи от онзи Иън, в когото се влюби.

— Не е довело до нищо — възпротиви се тя. — Все още имаме нас двамата, а и сме далеч от бедняшките квартали. Погледни на това положение като възможност. Шанс да се проверим и да разберем какво точно искаме.

— Но аз наистина не знам какво искам! Когато помисля за бъдещето, виждам единствено празно пространство. Изтръпвам от ужас, Сара.

Тя поглади успокоително ръката му.

— Слушай. Нека не забравяме, че сме здрави, имаме две прекрасни деца. Много са предимствата на наша страна. Освен това имам моята работа — без проблем ще увеличи поръчките. Толкова много задачи се наложи да откажа, защото няхах време, но сега ти ще можеш да ми помагаш и тогава...

— Искаш да се превърна в домакиня?

— Не, разбира се. Но можеш да си от помощ да се организирам по-добре. Да изготвя бизнес план, да водя сметките си, при маркетинга... — не довърши тя.

Иън видимо не беше във възторг от идеята и тя се засегна. Сара не беше велик бизнесмен, но ако Иън искаше да помогне, защо да не го направи. Беше в интерес и на двамата.

Проклетото мъжко его. Налагаше се да действа по-внимателно.

— Добре де — продължи тя. — Може би ще се наложи да свърша всичко сама.

— Не мога просто така от офиса да вляза в кухнята.

Тя наистина се ядоса. И защо не?

— Имаме ли нещо за пиене? — попита той.

— Не мисля.

— Видях бутилка в хладилника.

Шаблито, което Оливър донесе. Така и не стигнаха до него. Сара скочи, обзета от паника, че на него може да има етикет от Уорикшър.

— Да, сетих се... Останало е от миналото лято. Ще отида да донеса.

Тъкмо вадеше тапата, когато телефона в джоба на суичъра ѝ иззвъня. Едва не ѝ се пръсна сърцето. Зарови в джоба и го измъкна. Оливър. Би трябвало да се зарадва, но изпита единствено ужас. Всичко се случваше твърде бързо. Всичко се струпваше върху главата ѝ. Щом ставаше дума за оцеляване, нещо трябваше да се пожертва.

Хвърли бърз поглед към вратата. Иън продължаваше да седи отвън. Нямахше как да я чуе. Отговори на позвъняването и заговори бързо, преди да е променила решението си.

— Оливър, чуй ме, много съжалявам. Не мога да продължа. Иън е бил освободен от работа. В момента сме в голяма криза. Моля те не ме търси. Не мога да се справя. Наистина не мога.

С ужас усети, че ще се разплаче. Това бе нейната жертва. Все така ли трябва да става? Все жената ли е тази, която ще отстъпва и ще прави компромиси? Немислимо беше да се справи с изневярата и с оставането на Иън без работа. Ясно бе, че Оливър не може да предложи чудодееен изход. Нямахше как да избягат от своя свят. Следователно той ще трябва да си отиде.

— Разбрах. — Спокойно и лаконично гласеше неговият отговор.

Така ѝ се искаше да усети ръцете му около себе си, които да ѝ вдъхнат увереност.

— Имаш номера ми. Обади се, ако искаш да се видим. По всяко време.

Сара преглътна мъчително. Нямахше да е никакъв проблем да определи нова среща. Най-лесното нещо на света. Но това щеше да усложни всичко до краен предел.

— Благодаря ти — промълви тя и прекъсна връзката.

Погледът ѝ се замъгли, докато се пресягаше за чаши — същите, които двамата с любовника ѝ бяха използвали предишната нощ. Наля от шаблито, направи ѝ впечатление бележката на етикета „premier cru“ — високо качество. Нима се съмняваше? По-добре да му се насладят. Едва ли в близкото бъдеще щеше да си позволи такова качество.

Сара отнесе чашите навън и подаде едната на Иън, след което се настани до него.

— Добро е — отбеляза той, след като отпи. Колко ли щеше да се ужаси, ако знаеше какъв е произходът.

Сара поднесе чашата до устните си. Постъпката ѝ беше правилна. Сега само трябваше да се помъчат да се измъкнат от кашата

и да продължат.

Русалките вампири, мина й през ума. Ще напише предложение веднага щом се приберат у дома и ще го изпрати на агента си. Бързо ще приключи с всички ангажименти, поети през последните няколко месеца, а и ще потърси нови поръчки. Крайно време е и да се спре на дълго отлаганата идея за собствен уебсайт, да поръча визитни картички...

Погледна Иън — отпуснат в шезлонга със затворени очи. Божичко, дали пък не е заспал? Чу го да похърква. Той бе успял да се изолира, напълно забравил за света наоколо.

И кога, запита се тя, кога точно неговият проблем стана и неин?

Докосна телефона в джоба си и се замисли. Можеше да се обади на Оливър и да му каже, че въпреки всичко е готова да се срещнат отново и след минути, без Иън да се усети, тя да има нова среща. Но не го направи.

Докато допиваше виното си, отново прехвърли идеите си, опита се да пресметне евентуалните приходи и докъде ще им стигнат.

През цялото време мисълта, че стига да иска, винаги може да повтори преживяното предишната нощ, по някакъв странен начин я успокояваше.

3. СИНЯ ЛАГУНА

Морски бриз, синя лагуна. Секс на плажа.

Евърдин може да не беше най-страхотното място на света, където да се изчистиш от зависимостите си. Морето приличаше на огромен мираж — истински божи коктейл, където рано залязващото слънце напомняше захаросана череша. Тя съзерцаваше с копнеж гледката, когато гладът за дозата в шест часа напомни за себе си.

Обикновено не издържаше до шест. Сроктът на Фиона отдавна се бе изтеглил много по-рано... някъде към един, ако имаше късмет. С гордост заявяваше, че никога не идваше по-рано от дванайсет. Обичаше да прекарва сутринта трезва и да посреща задачите си така, все едно държи живота си под контрол. Документи, пазар, телефонни разговори, часове за фризьор.

Не че беше *напълно* трезва. Когато изпиваш по две бутилки вино всеки ден, алкохолът никога не излиза напълно от кръвта ти. Към обяд обаче реалността започваше да напомня за себе си и тя бе готова да надене златното наметало. То никога не я предаваше. Обгръщаше я с меката си тъкан и укротяваше тревожния ѝ мозък.

Със сигурност много хора щяха да попитат, и с пълно основание, защо да е тревожен.

И наистина, Фиона. Защо? Къща за един милион паунда в Северозападен Лондон, прекрасен съпруг, който печели купища пари, две чудесни, умни и забавни деца. Е, може и да нямаше убийствена фигура — да се тъпчеш с шоколадови десертчета е също като да се наливаш с пино гриджо, но и никой не можеше да отрече, че Фиона Макклинтон с нейните златисти къдрици, тъмносини очи в добавка към извивките на тялото и деколтето, беше далеч по-привлекателна от идеала, към който се стремяха повечето жени от Уимбълдън Вилидж — изваяно във фитнеса тяло без грам излишна мазнина. Роклята тип „прегърни ме“, знаковата дреха на Даян фон Фюрстенберг, сякаш бе създадена за Фиона и тя имаше десетки от тях в гардероба си, обличаше ги за своя активен, изключителен социален живот.

На хартия имаше всичко. С изключение може би на кариера, а пък и тя никога не беше пожелавала такова нещо. Искаше единствено да е майка и не смяташе за нужно да обяснява защо. Пък и не го правеше. Повечето хора разбираха, че няма смисъл да влизат в спор с нея по въпроси на феминизма. Повече от ясно бе, че е на този свят, за да подрежда цветя и мебели и да решава какво да избере от каталога на „Боден“.

Програмата ѝ винаги беше запълнена! Беше безспорната кралица на социалната сцена — във всяко парти на по питие, соарета, „обяд на момичетата“, Хелюин, Свети Валентин — рядко пропускаше възможност за участие. Каквото и да е, честно казано всичко, което ѝ даваше възможност да поеме дозите си в компания, така че не се чувстваше зависима от алкохола, каквато всъщност знаеше, че е.

Даваше си сметка, че трудно може да заблуди някого. Не се залъгваше, че хората не говорят зад гърба ѝ, мнозина повдигаха вежди или се смущаха крадешком. Само че никой не събираше достатъчно кураж, за да ѝ каже в лицето:

— Фиона, ти си алкохоличка. Имаш нужда от помощ.

И тя продължаваше безгрижно. Не ѝ пречеше да изпълнява задълженията си. Полагаше много усилия да не забравя децата да изглеждат безупречно, къщата да е в идеален ред и тя да е най-грижовната майка на детската площадка. На хартия тя беше пример за порядъчност. Директорът на училището се съветваше с нея за възникнали проблеми (тя беше председател на родителския комитет и първата ѝ работа по време на сбирките на този комитет бе да предложи да изпият по чаша вино — всички се съгласяваха, за да понесат полесно безкрайните досадни заседания, на които често прехвърчаха искри и заяждания). Пасторът никога не отказваше предложеното от нея вино и пая с месо след тържествена служба (Фиона отговаряше за ежегодното събиране на дарения за ветераните). Членуваше в комитета и на тенис клуба (нищо, че не умееше да държи дори ракета, но тя организираше социалните им сбирки), членуваше в още два клуба за благотворителност, включително и в читателски клуб. Трудно можеше да я обвиниш, че пилее времето си.

Когато сигналът за тревога прокънтя, той не беше изненада за никого, освен за самата нея.

До часа, когато трябваше да прибере децата, Фиона обикновено беше изпила поне три големи чаши вино. Използвайки пресмятанията на всеки зависим, тя решаваше, че половината от тази доза ще се е изчистила от организма ѝ, така че останалата чаша и половина... Е, само чаша и половина. Така според нея не превишаваше разрешената концентрация. Искрено си вярваше, когато уверяваше сама себе си, че няма проблем да шофира. Тя бе отговорен родител и любяща майка. За нищо на света нямаше да подложи живота на децата си или на някой друг на риск.

Нещастната купчина тенекии, в която се бе превърнало нейното порше кайен, обаче беше на друго мнение. Слава богу, това се случи на път за училището, а не на връщане, когато децата щяха да са в колата. Струва ми се в центъра на Уимбълдън Вилидж. Седеше в полицейската кола в очакване да донесат дрегера и виждаше, че на практика всичките ѝ познати минаваха покрай нея и зяпваха изненадани. Макар че никой от тях не беше изненадан. Според всички бе само въпрос на време това да се случи.

Като дори вината не беше нейна. Бе свърнала встрани, за да избегне пешеходец, слязъл от тротоара на платното, който в последния момент размисли и се върна, но Фиона вече се беше забила в стълба за осветление наблизко.

Звукът от удара бе най-необикновеното нещо, което бе чувала. Трясък, много силен, но без ехтежа, който обикновено се чуваше по телевизията. В първия момент тя дори не се изплаши. Помисли си, че щом никой не е пострадал, всичко е наред, колата имаше застраховка. Едва когато дрегерът светна червено и полицаят я изгледа строго, заявявайки, че трябва да я арестува, защото показанията надвишават двойно разрешената доза, Фиона усети първите признаци на паника.

Тим дойде да я вземе от полицейското управление, като преди това бе прибрал децата от занималнята. Не само бе напълно равнодушен към състоянието ѝ, но и не показва никаква загриженост за преживяното от нея в управлението. Държеше се хладно и сдържано, което я изплаши много повече, отколкото ако се беше развикал. Вече у дома застанаха от двете страни на покрития с гранит плот и първата мисъл на Фиона беше да отвори хладилника и да извади бутилката с

вино, но реши, че едва ли ще е удачно, макар че много ѝ се пиеше. Главата ѝ туптеше, виеше ѝ се свят след стреса и удара. Мислите ѝ бяха объркани. Не ѝ се говореше за случилото се. Тим бе протегнал пръст към нея, жест, който не помнеше от негова страна. Обикновено той бе много по-мек и благоразположен.

— Ще се наложи да се замислиш сериозно как да ни измъкнеш от тази бъркотия — заяви той.

— Знам, но ще трябва да намерим кола за временно ползване от застрахователя. В краен случай мога да организирам взимането на момичетата с...

Той очевидно не можеше да повярва на ушите си.

— Не говоря за прибирането на децата. А за шибания ти проблем.

Фиона трепна. Тим ругаеше изключително рядко. Понечи да се усмихне и поклати глава в знак, че не разбира.

— Проблем...?

— За бога, Фиона. Толкова пъти се опитвах да те накарам да се овладееш. Отново и отново. Всяка вечер запечатвах бутилката, за да не я пресушиш до края на вечерта. Стараех се в събота да сме колкото се може по-далеч от тирбушона и бутилката. По време на коктейл отпращах с поглед сервитьорите, запътили се към теб, за да долеят чашата ти. Постоянно ме поставяш в неудобни ситуации. Където и да отидем, до девет часа ти вече си напълно пияна...

— Че кой не е? — възмутено възрази Фиона. Той говореше така, сякаш останалите им приятели бяха членове на въздържателно дружество.

— Повечето хора не са. Отпуснати са, но не плетат език и не се блъскат в стените. Нито падат на масата.

— Само веднъж. Бях много изморена!

— Беше безпаметна. Напи се до безсъзнание. Кое то ти се случва всяка вечер.

Тим не сваляше поглед от нея. Фиона се чудеше къде да гледа. В желанието си да покаже, че се контролира, посегна да приглади косата си.

— Добре де. Може би понякога пия повече, но това е просто навик. Ще се справя. Просто трябва да огранича...

— Да ограничиш ли? — тонът му бе наситен със злобен сарказъм. — Колко? До бутилка на ден?

Фиона отклони поглед.

— Не си мисли, че не знам, че пълната до половина бутилка вино, която вадиш от хладилника всяка вечер е същата, която си оставила предишния ден? Чудесно знам, че е нова, че си изляла в гърлото си другата половина през деня...

Нужно ѝ бе да събере смелост, за да посрещне обвинителния му поглед.

— Защо си мълчал досега, като си знаел?

— Напротив. Казвал съм много пъти, но ти не искаше да ме чуеш. Не искаше да знаеш. А и честно казано, не мога да разбера причината. — Той направи жест с ръката си, за да покаже всичко, което ги заобикаля. — Какво ти липсва? — напълно безпомощно попита той.

Фиона стоеше със забит в земята поглед.

— Прав си.

— Какъв е тогава проблемът? Толкова ли си нещастна? Не ти ли харесва вече да си омъжена за мен?

— Не, не съм нещастна...

— Тогава какво?

Едри сълзи се стичаха вече по лицето ѝ.

— Не знам. Може би имам нужда от помощ. Професионална помощ.

— Не си мисли, че ще те завържа, за да те изпратя в такова заведение — изръмжа той. — Просто ще се вземеш в ръце.

— Ще го направя. Обещавам... — Фиона усещаше, че от едната ѝ ноздра вече излиза балон. Видя колко отвратен е Тим и избърса носа си с опакото на ръката си.

— Най-добре да излезеш оттук. Не мога да понеса да сме под един покрив в момента.

— Гониш ли ме?

— И двамата имаме нужда от време да помислим.

— Ами децата?

— Какво за децата? Ще ги заведа на училище, нещо, което ти очевидно не си в състояние да направиш. За мен няма проблем да им

приготвя вечеря. Остави ми само списък с местата, където трябва да отидат в края на седмицата...

— Сериозно ли говориш?

— Никога не съм бил по-сериозен.

— Къде да отида?

— Нямам представа. Но нека да е място, където няма минибар или някой, с когото да се наливаш.

Фиона усети, че светът ѝ се разпада. Хвърли отчаян поглед към хладилника.

Тим я изгледа с презрителна усмивка.

— Не искаш ли чаша сухо, миличка?

Неочаквано я връхлетя вълна от силен гняв. Много лесно му беше да е толкова критичен след случилото се, но като е знаел, че тя има такъв проблем, защо не направи нищо досега?

Опита се да се стегне, да събере трохите достойнство, които ѝ бяха останали.

— Добре, щом така искаш. Ще отида в Евърдин за няколко дни. Да видим какво мога да...

— Моля те, направи го. Защото не виждам изход от създалото се положение.

Тим и братята му имаха бунгало в Евърдин, което се редуваха да ползват. Купиха го заедно, за да могат децата им да имат същите безгрижни ваканции на море, каквито те самите бяха имали в детството си. За съжаление, това даде повод за разправии между тях, защото все не можеха да се разберат кой кога да го използва или какви пари да се отделят за поддържането. Цяла зима къщичката оставаше празна и без никаква грижа, но щом времето се стопли и се зададеше училищната ваканция, започваха скандалите. Дотогава то беше на нейно разположение — идеално място за жена, която трябва да обмисли живота си.

На следващата сутрин се качи на влака за Евърдин. Тим заведе децата на училище, като я остави да си вземе такси до гарата. С нищо не показва, че се отказва от казаното предишната вечер. Нещо повече, беше още по-недостъпен и с още по-здраво стиснати устни. Фиона прегърна децата, обясни им, че се налага да замине за няколко дни, и

те, макар и леко объркани, бяха трогателни в разбирането си. Фиона никога не беше се отделяла от дома.

Нямаше спомен кога за последен път бе използвала обществен транспорт. Настани се във влака и започна да наблюдава хората, които минаваха покрай нея към вагон-ресторанта, след което се връщаха с увити в хартия препечени сандвичи с бекон. Сигурно продаваха и вино там. Нямаше начин. Не беше за вярване, но от близо двайсет и четири часа не беше слагала и капка в устата си. До нея тийнейджърка с бясна бързина пишеше съобщение на телефона си, бизнес дама не откъсваше поглед от лаптопа си, някакъв мъж разговаряше на висок глас с брокера си, като очевидно не се интересуваше, че някой може да го чуе. Никой от тях не потропваше нервно с крак за глътка алкохол.

Не биваше да се предава при първото препятствие. Трябваше да пристигне трезва. Можеше да го направи. Разбира се, че можеше. Запрелиства списанието, което си беше купила на гарата, и осъзна, че чудесно се забавлява от материалите за мода, избра си дори няколко рокли и обувки.

След час и половина слезе, олюлявайки се на перона и повика такси.

— Плажът на Евърдин, моля.

Мина ѝ мисълта да поиска да спрат пред Маркс & Спенсър. Добре е да си вземе някаква храна. Нещо за хапване, което да крепи душата и тялото ѝ през следващите няколко дни. Дълбоко в себе си знаеше, че влезе ли в магазина ще се отпрати първо към щанда с напитки и ще купи поне няколко бутилки. Най-добре да избягва изкушенията.

Гумите на колата изтрополиха по калдъръмената настилка на площада пред гарата и таксито най-сетне пое по пътя към Евърдин, тя отпусна глава на седалката и изморена затвори очи. Не можеше да бяга от това винаги. То беше черната дупка, която безуспешно се опитваше да запълни, и в крайна сметка тя оставаше празна и с разранени стени и краища.

Домът на нейното детство беше тихо безрадостно място, завесите пред прозорците винаги бяха спуснати, слаби крушки хвърляха злокобни сенки. Майка ѝ не търпеше светлината.

Предизвикваше главоболието ѝ. Ето защо тримата — Фиона, майка ѝ и баща ѝ живееха в свят на сумрак и здрач. Всеки път, когато излезеше навън, там където според нея беше истинският свят, Фиона примигваше, заслепена от светлината.

Баща ѝ полагаше всички усилия да закрепил нещата. Макар работата му на строителен инженер да беше достатъчно напрегната, той гледаше къщата, следеше развитието на Фиона в училище, грижеше се за душевното здраве на майка ѝ — изпитание и за неговите нерви. Всеки ден напускаше къщата, изтръпнала от ужас. Никога не знаеше какво ще завари после. Еуфория, в резултат на която целият ѝ гардероб е навън, пусната на максимум музика и цялото ѝ лице намазано с грим и червило. Или отчаяние, което обикновено бе свързано със злокобно мълчание и празен поглед. Така и не можеше да реши, кое предпочита.

Храната беше просто средство за оцеляване, необходимост, никога източник на радост или удоволствие. В единайсет Фиона поемаше към магазина за полуготова храна, чиито блюда бяха отворителни и изобщо не ставаха за ядене. Нейният репертоар не беше особено изискан, но поне слагаше в спагетите със сирене истински чедър, а не само готов сос, който имаше вкус на повръщано. Никой от родителите ѝ не се интересуваше много от това, което тя готвеше, но поне успяваше да хапне нещо, което е сготвила сама.

Майка ѝ беше красива, с големи тъжни очи, с прибрана на тила тъмна коса, която винаги оставаше непокътната, въпреки че Фиона нямаше спомен тя да е ходила някога на фризьор. Слаба, с болезнено тънки ръце и крака, а възлестите ѝ китки стърчаха от пуловерите, с които вечно се навличаше, защото винаги ѝ беше студено. Носеше се безцелно из къщата, обикновено потънала в мълчание, понякога гледаше телевизия, но през по-голямата част от времето спеше. Случваше се да влезе в стаята на Фиона и да я разпита за това как живее, но думите се сипеха от устата ѝ без ред и логика. Сетне най-неочаквано със замах залепваше длан за устните си, сякаш искаше да върне обратно думите там, откъдето бяха излезли. Фиона предпочиташе моментите на мълчание. С него успяваше да се справи.

Баща ѝ се опитваше да компенсира доколкото може. От време на време я откарваше до Лондон, оставяше я пред магазина „Топ Шоп“ на Оксфорд Съркъс, за да си избере каквото поиска. Идваше да я вземе

след час-два, плащаше, като никога не възразяваше срещу сумата, която е изхарчила. Приятелките ѝ позеленяваха от яд, но тя бе готова да замени всички обувки и рокли на света за един-единствен нормален ден, в който въздухът да не е натезал от лоши предчувствия.

След третия опит за самоубийство на майка ѝ баща ѝ реши, че е крайно време да изпрати Фиона в пансион. Тогава беше на четиринайсет.

— Тук животът не е за теб. Отговорностите са твърде много. Редно е да си сред момичета на твоите години, да се забавляваш, да слушаш плочи, да се гримираш.

Училището, което избра, не беше особено прочуто. Фиона беше старателна, но не постигаше блестящи резултати. Информацията отскачаше от главата ѝ, сякаш не виждаше смисъл да остава там. Нищо чудно, че се представяше впечатляващо зле на изпитите. В Амбълсайд не ги беше много грижа за резултатите от изпитите, а само от редовното плащане на вноските, ето защо в училището беше пълно с момичета, чиито родители си плащаха, за да махнат децата от главите си.

Би трябвало да е трудно за нова ученичка да се приспособи в среда, където приятелствата са отдавна създадени, но Фиона се вписа изненадващо лесно. За разлика от повечето деца, произлизащи от тежко семейство, тя бе със слънчев характер и самочувствие, ето защо бързо стана популярна. В началото появата ѝ разстрои вече установената атмосфера.

Първата година животът ѝ до голяма степен се управляваше от Треиси Пайк. Всеизвестно бе, че Треиси е проста и елементарна, но това, което ѝ липсваше в интелектуално отношение, се компенсираше от силен характер. Гръмогласна, с едър бюст, с буйна къдрава коса и способност много бързо да ѝ доскучава. Ръководеше учениците пета година с желязна ръка, диктуваше кой какво да облича, какво да се слуша, кой да излезе и кой да остане в групата, настройваше момичетата едно срещу друго.

Фиона бързо съобрази, че за да оцелее, Треиси ѝ е нужна като съюзник. Ни най-малко не се страхуваше от нея... Какво толкова можеше да ѝ направи? Успя да ѝ се противопостави и за нула време вече тя беше на нейна страна. Много скоро само Фиона успяваше да удържи най-дивашките идеи на тази тарторка и зле прикритата ѝ

грубост. Така Фиона си спечели славата на герой сред момичетата, особено сред тези, които от години страдаха от тиранията на момичето. Истината е, че след годините, прекарани с майка, която изпаднаше от мания в депресия, на Фиона не ѝ беше трудно да се справи с Треиси. Дълбоко в себе си тя подозираше, че Треиси само чака удобен момент да изхвърли от играта претендентката за нейната ръководна роля. Нямаше ѝ и грам доверие.

Окончателната развързка дойде един съботен следобед. Проблемът в Амбълсайд бе, че в дните в края на седмицата нямаше какво да се прави. Безмилостен дъжд принуди всички ученици да останат затворени, изпълнени с досада и отегчение.

Малка група организира закуска с препечени филии на площадката пред спалнята. Храната се оказа единственото им развлечение. Скупчени около тостера, всяка от тях държеше по филия бял хляб и търпеливо чакаше реда си. По парчето масло, което задигнаха от кухнята, вече бяха полепнали трохи.

— Бас държа, че не можеш да минеш по парапета от край до край — подхвърли Треиси към Линдзи — дебеличко момиче, което често беше обект на злостните ѝ подигравки.

Линдзи гледаше като хваната в капан. Ако се скриеше, щеше за пореден път да се покаже като пълна загубенячка, каквато Треиси често успяваше да покаже пред другите, че е. Приемеше ли, това щеше да е чудесна възможност да се докаже. Очите ѝ се стрелкаха от едно лице на друго с надеждата все някой да се обади и да каже на Треиси да не става смешна. Бяха на четвъртия етаж, до фоайето долу имаше четири поредици от каменни стъпала.

— Това са само два метра и половина. Все едно минаваш по гредата във физкултурния салон.

Треиси вече се хилеше. Този ден тя наистина се беше настървила. Отборът по баскетбол, на който беше капитан, беше загубил мача, а до края на вечерта нямаше какво да правят. Да гледа как Линдзи се гърчи бе нейната представа за забавление.

— Остави я Треиси, — обади се Фиона, която тъкмо си бе гребнала с ножа от маслото и започна да го разнося по филията си.

— Не — намеси се Линдзи. — Ще го направя.

Всички замлъкнаха ужасени.

— Изобщо не се налага — продължи Фиона и отхапа от филията си.

— Така си е — рече Трейси. — И ще покаже за пореден път, че е безгръбначно мекотело.

— Ще го направя — настоя Линдзи. — Сама каза, че все едно минаваш по гредата. Колко сложно може да е?

Няколко чифта очи я наблюдаваха, изпълнени със съмнение. Линдзи никак не я биваше в гимнастиката. Беше доста спъната в краката, да не говорим за дисциплините, където се искаше да пазиш равновесие.

Фиона остави препечената си филия и излезе напред.

— Ако искаш, ще го направя първо аз — предложи тя. — Ще видиш, че не е трудно.

Много добре разбираше колко деликатно е положението. Ако се озъбеше на Трейси, щеше да постави Линдзи в още по-неприятна ситуация. Това беше шанс да се докаже веднъж завинаги и да спечели поне малко уважение. От друга страна, Фиона искаше да покаже някаква солидарност. Отнемеше ли макар и част от страха от предизвикателството, тогава на Линдзи може би щеше да ѝ е по-лесно.

Усещаше погледът на Трейси, докато се покатерваше на перилата. Трейси бе усетила, че Фиона печели все повече точки в своя полза и че всички се молят Линдзи да успее.

Фиона знаеше, че може да премине. Опря ръка в стената, за да се успокои и да запази стабилно равновесие. Погледна напред към колоната в отсрещния край. Някакви си два метра и нещо. Естествено задачата беше по-трудна, отколкото с гредата, защото тук повърхността беше леко заоблена, а дървото на всичкото отгоре беше лакирано.

Разпери ръце встрани и тръгна бавно, решително. Щом стигна до края, се наведе настрани и едно от момичетата ѝ подаде ръка, за да скочи на площадката.

— Видя ли — обърна се Трейси към Линдзи. Лесно е. Сега е твой ред.

Момичетата се спогледаха притеснени. Ясно бе, че Фиона ще се справи, но Линдзи беше друга работа. С тревога проследиха как тя приема предизвикателството.

Примъкна стол, за да се покачи. Залепи ръка за стената и дълго не посмя да я отлепи. Всички затаиха дъх. Фиона започна да гризе

нокътя на палеца си. Не беше трудно, мислеше си тя, но ако Линдзи загубеше равновесие, нямаше да има шанс. Забеляза, че очите на Трейси блестяха от възбуда. Наслаждаваше се на всяка секунда, в която Линдзи се притесняваше. Какво е това, което те превръща в такъв садист?

Най-сетне Линдзи направи първата крачка. Всички мълчаха и следяха със затаен дъх как разперила ръце мести едно след друго пълничките си стъпала. За кратко се движеше също толкова леко като Фиона — уверена и стабилна.

На средата на пътя спря колебливо. Олюля се и момичетата до едно ахнаха. Линдзи стисна очи за част от секундата, бързо ги отвори и продължи, но очевидно вече се беше изплашила. Очите ѝ се разшириха от надигналата се паника. Беше изминала три четвърти от разстоянието. Фиона усещаше ужаса ѝ. Неволно вдигна ръка, за да може Линдзи да я улови и така да ѝ помогне да слезе.

— Не! — дръпна се Линдзи от нея, отказвайки помощта, за да може да докаже, че ще се справи. В този момент съвсем загуби равновесие. И политна надолу. Чуваха се единствено ударите на тялото ѝ в парапетите на долните етажи.

След кратко мълчание момичетата се спогледаха и се спуснаха към парапета. От четвъртия етаж тялото на Линдзи изглеждаше дребно и неподвижно. Една от ученичките се разпищя. Друга се спусна да търси помощ, но Трейси застана на пътя ѝ и погледна Фиона.

— Ти я уби — заяви тя. — Качи се на парапета, за да ѝ покажеш, че може да бъде направено. След това тя вече не можеше да се откаже. А и ако не беше протегнала ръка, нямаше да падне. Ти я уби.

Фиона отстъпи назад.

— Не е вярно. Предложението беше твое.

Трейси огледа лицата на момичетата, които до едно се бяха вцепенили от страх.

— Никоя от вас не я спря, нали? Нямахте нищо против да гледате.

Изведнъж групата осъзна, че всички имаха вина, че са били съучастнички. Две се разплакаха неудържимо.

— Няма проблем — опита се да ги успокои тя. — Ще кажем, че сме я намерили на парапета. Опитали сме се да я спрем, но тя не е искала да слезе. Ако всички казваме едно и също, никоя от нас няма да

пострада. — Тя ги изгледа поред, като задържа поглед на всяко лице. Момичетата кимнаха едно след друго в знак на съгласие, не посмяха да възразят. Страхуваха се от разследване, да не ги обвинят. Нищо нямаше да спре Трейси да посочи някоя от тях. Ако трябваше да си спаси кожата, щеше да го направи, без да ѝ мигне окото.

Откъм фойето вече се носеха писъци на истерия.

Управата на училището положи всички усилия, за да се потули случая, който нарекоха трагичен инцидент. Организираха скромна, но хубава служба в памет на Линдзи, на която Трейси прочете стихотворение, което разчувства всички. Свидетелите на случката никога повече не споменаха за нея.

Сега Фиона се питаше колко ли от тях се сещат за случилото се. Тя не спря да се обвинява. Трябваше да се опълчи и да се противопостави още в началото на тази глупост. Не биваше да се опитва да помага на Линдзи. Не биваше и да я разсейва, като ѝ подава ръка. Тя носеше тройно по-голяма вина. Споменът я преследваше денем и нощем — картината на нещастното тяло на Линдзи, което се удря в перилата и накрая се просва на студената каменна настилка долу. Не сподели никога с никого своята вина и накрая се научи да живее с нея. Това беше нейното наказание, нейното изкупление, което щеше да я съпътства през целия ѝ живот.

Бремето стана непосилно, когато роди собствените си деца. Даде си ясна сметка какво е означавала смъртта на Линдзи за онези, които са я обичали, колко ужасна и мъчителна е болката на един родител, загубил детето си. Ужасът нарастваше и тя живееше с непрестанния страх, че един ден някой може да постъпи така с някое от нейните деца. За да се въздаде справедливост за Линдзи.

С течение на времето разбра, че малко алкохол ѝ помага да се справя. Притъпяваше болката, замъгляваше разяждащото гърчене на собствената си съвест. Испита облекчение от лесното решение. Постигна постепенно доза, която държеше спомените настрани и тя се потапяше в блажена забрава.

Разбира се, нямаше да успее да контролира дозата винаги. Случваше се да ѝ е нужно по-голямо количество, за да потисне достатъчно спомена. Понякога търсеше и пълна забрава, обзета от

гняв, че е принудена да живее по този начин, че се чувства като лъжкиня, и тогава се напиваше безпаметно. Оказа се непосилно трудно да пази такава тайна.

Реши да сложи край на всичко това. Отключи вратата на бунгалото и се огледа. Искаше да идва на този плаж с децата и да се наслаждава на простите удоволствия. Не желаше да е зложник на бутилката вино. Много пъти бе седяла в шезлонга да наблюдава децата, страхувайки се, че някой ще я види как измъква крадешком бутилка от хладилната чанта. Мечтаеше да се освободи от зависимостта, да седи на пясъка и да строи замъци с децата, без да усеща как минава времето. Искаше да е щастлива.

Знаеше как да открие Трейси Пайк. Следила беше внимателно развитието ѝ, след като напуснаха училище от страниците на стари училищни бюлетини, както и от Френдс Юнайтед. Трейси не беше от хората, които ще премълчават постиженията си. Беше станала изключително успешна бизнес дама, притежаваше три луксозни бутика в Северен Лондон. Фиона имаше телефонните ѝ номера в бележника си. Когато позвъни на втория и поиска да говори с Трейси, я помолиха да изчака.

— Трейси Пайк — чу тя в слушалката познатия дрезгав глас и тръпки полазиха по гърба ѝ.

— Обажда се Фиона. — Отсреща настъпи мълчание. Фиона знаеше, че няма защо да обяснява коя е и защо се обажда. — Искам да поговорим.

— Добре. — Фиона долови напрежението, въпреки тристата километра, които ги деляха. — Ще дойда при теб. Къде си? — Очевидно не искаше старата ѝ съученичка близо до съвършеното си обкръжение. Нито пък щеше да позволи скелетът да се изсипе от гардероба, в който държеше дизайнерските си дрехи.

Фиона обясни къде е.

— Ще дойда утре с кола — рязко отсече Трейси и затвори.

Пристигна към обяд, облечена така, сякаш отиваше в Сен Тропе, а не в Евърдин — в закърпени дънки и високи еспадрили, чифт

слънчеви очила „Живанши“, които придържаха косата ѝ над челото. Очевидно се бе подложила на някаква драстична промяна, защото косата ѝ сега беше права. Гърдите ѝ бяха още по-големи от това, което Фиона помнеше. Лицето беше някак издължено. Сръчен пластичен хирург беше порботил над него.

Прегърна Фиона сякаш срещаше отдавна загубена приятелка, а не като нещо, което е изскочило от гъста дъбрава. Съвсем типично за Трейси бе да създава измамно чувство за сигурност. Стомахът на Фиона се сви при спомена, от ужас какво може да последва и при долавянето на завладяващия ѝ парфюм. Даде си сметка, че вероятно с пригладената назад коса, без грим и измъчена от усилието да не пие изглежда ужасяващо в сравнение с посетителката си. Главата ѝ пулсираше. Помисли си, че вероятно е в шок.

Единственото, което успя да направи, е да се въздържи да не предложи да отидат в местната кръчма.

Трейси не си даде труд да започне с излишни любезности като колко хубаво е бунгалото, например. Запали цигара, без да попита удобно ли е.

— Е — издуха тя стълб дим. — Какво става?

— Не мога да мълча повече — отвърна Фиона. — Имам нужда да кажа истината.

Трейси я изгледа въпросително.

— Защо? Това няма да я върне.

— Не издържам повече бремето на тази вина. Не ме е грижа толкова, че съсипвам собствения си живот, но съсипвам живота на другите. На съпруга ми, на децата. — Тя пое дълбоко въздух. — Аз съм алкохоличка, Трейси. Пия, за да забравя. Всеки ден пия, за да залича спомена. Истината е, че ми пречи да посрещам задълженията си. Станала съм нещо като стълб на обществото. Но знам, че всички знаят, и знаят, че аз знам, а аз знам, че знаят, че зная... — Фиона замлъкна изтощена. За първи път изрече на глас: *Аз съм алкохоличка.* И ето че оживя.

Трейси сви само рамене. Фиона не очакваше съчувствие.

— Всички се справяме по различен начин, не е ли така? Аз съм работохолик. Бизнесът е целият ми живот. Нямам семейство — усмихна се тя безрадостно. — От шест месеца за първи път си взимам почивен ден. Иначе работя, включително и през почивните дни в края

на седмицата. Служителите ми бяха твърде озадачени. Знаят, че нещо извънредно трябва да се е случило, за да напусна офиса. — Тя не откъсваше студения си поглед от Фиона. Очите ѝ бяха все така малки. Няма пластичен хирург, който да се справи с толкова малки очи. — И какво мислиш, че може да се промени след едно твое признание?

Фиона се стегна. Трябваше да бъде твърда, защото знаеше, че Трейси ще се опита да я разубеди.

— Убихме Линдзи, защото най-много от всичко ни интересуваше коя от нас ще надделее. Проклетото ни е го бе причина тя да се качи на онзи парапет. Не мога повече да живея с тази мисъл. Имам нужда да я извадя на бял свят, за да се справя с чувството на вина. Само така ще успея да помогна на хората, които обичам и които надявам се държат на мен, и да разберат защо съм такава, каквата съм.

Трейси запали следваща цигара. Не можеше да заблуди Фиона — макар да се държеше хладнокръвно, всъщност бе изплашена.

— Аз лично не виждам никакъв смисъл в това да се изважда всичко на бял свят. Ще се разрази истинска буря. Пресата дава мило и драго за подобна гадост. Момичета малтретират своя съученичка до смърт и крият в продължение на двайсет години. Ще последва съдебно дело. Ако не си се пропила до този момент, след това със сигурност ще стане.

Фиона затвори очи.

— Ами семейството на Линдзи? Как мислиш, че ще се почувстват, като разберат, че сме използвали дъщеря им, за да се надцакваме ние двете с теб? Със сигурност това няма да е утеха за тях. Не може да струпаш такова нещастие върху хората, само за да се почувстваш по-добре.

Очите на Фиона заплуваха в сълзи. Тя извърна поглед към плажа, където майка водеше за ръка току-що проходилото си дете. То категорично отказваше да я хване за ръка и бавно тътреше крачетата. Помнеше как се държаха собствените ѝ деца на тази възраст. Съвсем същите... Какво не би дала, тези години да се върнат и тя да се държи по съвсем друг начин.

— Какво да правя в такъв случай? — обърна се умолително към Трейси. — Не мога да мълча повече. Не мога до края на живота си да държа тази тайна в мен.

Трейси извади от чантата си визитна картичка.

— Срещни се с този човек. Той сложи ред в главата ми. Нашата история му е известна. Ще ти помогне.

Фиона сведе очи към картичката. Психиатърът на Трейси? Дотам ли я беше докарала? Трябва да е била отчаяна.

Сега тя беше отчаяна. Цялото тяло я болеше. Но не за опрощение. За проклетото питие. Готова бе вечно да пази тайната си, ако може да изпие една чаша. Само че не искаше да пие повече. А да е нормален човек. Щастлив човек.

Това трябва да беше проклетие. Дали пък не беше обречена да е нещастна също като майка си? Не можеше да понесе мисълта, че децата ѝ ще си мислят за детството си по начина, по който тя мислеше за своето — с безрадостната фигура на майката, която изцежда всяка възможност за радост. Копнееше да ги заведе да плуват, без да се страхува, че ще се удавят. Искеше да разговаря с тях, без да се смее с онзи изкуствен и заплашителен в някаква степен смях, който ги стряска и ги кара да се дръпнат с широко отворени очи. Да украсява елхата за Коледа с бистър ум, а не със замъглено от вино съзнание.

Искеше да е само една нормална майка. Толкова много ли бе това? От гърдите ѝ се откъсна тежка въздишка.

— Виж — обади се Трейси, — просто използваш случката като извинение. Това при теб е просто навик. Трупаш причините да не си щастлива от живота си върху онзи злощастен следобед. Преодолей го, Фиона. Продължи напред. Гарантирам ти, че ако си отвориш устата след всичките тези години, ще предизвикаш страдание, което дори не можеш да си представиш.

Неочаквано Фиона осъзна, че срещата с Трейси е грешка. Искеше тя да си отиде. Тя беше инициатор на нещастиято, но Фиона ѝ помогна то да се случи. В момента Трейси отново взимаше превес, точно както само тя можеше. Безполезно беше да спори с нея. Във всичко, което Трейси каза, имаше смисъл. Една изповед нямаше да стане причина да се събуди на следващия ден с усмивка. Имаше да се свърши много повече работа.

— Права си — въздъхна тя отегчено. — Разбира се, че си права.

Трейси кимна със задоволство. Вдигна чантата си и праметна дръжката от метални брънки през рамо. Нямаше работа повече тук. Тя беше заета жена. Тръгна към вратата и преди да излезе спря и се обърна назад.

— Надявам се да се справиш — меко отбеляза тя. — Има много неща, за които си заслужава да живееш.

В очите ѝ проблесна нещо като уязвимост. Под привидната напереност Трейси криеше много рани. Какво трябва да се е случило в живота ѝ, за да се превърне в това, което е? Едва ли някога щеше да разбере. Фиона вдигна ръка във вължест жест на сбогуване. Този път нямаше целувка във въздуха и нищо не значещи прегръдки. Просто те бяха две жени, всяка от които искаше час по-скоро да се освободи от присъствието на другата.

Щом Трейси изчезна от погледа ѝ, Фиона отвори двойната врата на бунгалото, за да може отровната миризма на парфюма ѝ и на цигарите да излети навън. Приседна на най-горното стъпало и се замисли над думите ѝ. При Трейси нещата винаги бяха така — моят начин е единствено правилният, дали го беше приложила и този път, като проми мозъка ѝ със сладкодумието ѝ? А може би беше права? Фиона не знаеше какво да мисли. Докато съзерцаваше морската шир в душата ѝ се прокрадна тънка нишка на оптимизъм. Ако имаше нещо положително в срещата ѝ с Трейси, то беше, че Фиона осъзна каква късметлийка е, че има съпруг и деца, които въпреки всичко я обичат. Поне си мислеше, че е така. Докато Трейси си нямаше никого. От нея се излъчваше посланието „сама“. И макар да бе очевидно колко преуспяваща е, победата ѝ бе куха.

Фиона реши да се обади на Тим, за да види как са и как се справят. Може да му предложи да доведе децата утре на морския бряг и да прекарат края на седмицата на плажа. Очертаваше се времето да е хубаво. Ще отиде да напазарува, за да си направят разкошен пикник... Може да тръгнат по брега и да стигнат до любимия си плаж, онзи, който наричат „Тайното им място“, защото е отдалечен и повечето плажуващи и гости рядко се вдигаха дотам, така че в повечето пъти семейството на Фиона бяха сами. Ще си купи неопренов костюм и ще отиде с момичетата на бодибординг. Откога я молеха да го направи.

Взе енергично телефона си и въодушевена от своя план набра номера на Тим. Още при второто позвъняване той вдигна.

— Здравей? — кратко произнесе Тим.

— Аз съм. Обаждам се да питам... Как сте?

— Добре.

— Как са децата?

— Добре.

Фиона леко се стъписа. Не очакваше толкова лаконични отговори, почти враждебни. Нямах ли да попита тя как е? Не знаеше дали да му каже, че не е слагала капка алкохол след случилото се с колата. Дали щеше да прозвучи като малката ѝ победа?

— Чудех се... Какво ще кажеш да дойдете тук утре? С децата? Чудесно е. А и прогнозата е добра...

— Моля? — Тим очевидно не бе повярвал на ушите си. Сякаш тя предлагаше да наемат частен самолет до Дубай.

— И защо не? Дейзи може веднъж да пропусне часа по балет.

— Фиона, ти наистина не си разбрала.

Тя онемя от ледените нотки в гласа му.

— Не можем да продължаваме да си играем на „щастливо семейство“. Очевидно нямаш и най-малка представа как влияеш на останалите. Как ни се отразява поведението ти. Живеем много по-спокойно без теб. Самият аз си дадох сметка за това само за тези два дни. Децата са много по-спокойни. Аз не съм напрегнат...

Сърцето ѝ подскочи от страх.

— Да не искаш да кажеш, че не трябва да се прибирам?

— Засега — да. Имаме нужда от почивка. Може би не е лошо да си намериш жилище.

Коленете ѝ трепереха. Фиона приседна на стъпалото с пресъхнала уста.

— Не си ме разбрал. Чувствам се добре. Справям се. Не съм пила, откакто заминах. Тим, ще го преодоля.

— Да. До следващото парти. Или до следващата криза.

Защо той се държеше така? Не беше ли редно да я подкрепя поне малко?

— Наистина ли го мислиш?

— Говоря от опит.

Ужасяваща мисъл прониза съзнанието ѝ.

— Не можеш да ме спреш да виждам децата.

— Така е, но според мен е добре да мине поне седмица, преди да се появиш отново. И двамата имаме нужда от повече време за мислене.

В гърлото ѝ заседна огромна буца. Фиона опря глава в рамката на вратата, нямаше сили дори да възрази. Не можеше да измисли и най-прост отговор.

— Фиона?

Тя натисна червеното копче на слушалката и прекрати разговора.

Седеше на стъпалото с поглед впит във водата пред нея. Каквото и да се случеше в живота на всеки човек, приливът и отливът неизменно следваха един подир друг. Водата настъпваше и се оттегляше с прецизност на точен механизъм и никой не можеше да застане на пътя ѝ. Морето не се интересуваше от случващото се с нея, а очевидно и никой друг под слънцето. Тя се загледа в розовия лак на ноктите си, който бе започнал да се бели тук-там. В този ден тя обикновено се отбиваше при маникюристката, фризьора, за грим — поддържайки се, показваше на света, че държи нещата под контрол.

За какво да се притеснява повече? Можеше да му отпусне края. Не се налагаше да се преструва. Значи ще бъде себе си. Объркана и в безизходица, каквато е в същност. Сега светът щеше да я види в истинския ѝ вид.

Фиона се изправи. Щом всички я смятаха за алкохоличка, тогава тя ще се държи като такава. Погледна часовника си и с изненада установи, че е станало шест. Чудесно. Ще отиде до „Котвата“, кръчмата в центъра на Евърдин, където се отбиваха сърфистите. Ще се натряска до козирката, до забрава. Тим, Линдзи, Трейси — никой не можеше да я докосне там.

Половин час по-късно тя вече седеше зад дългия барплот в „Котвата“. Сезонът не беше в разгара си, но вътре имаше доста посетители — местни и курортисти, решили да се възползват от прогнозата за хубаво време. Кръчмата работеше през цялата година и печелеше добре, защото храната беше чудесна, а цените — съвсем поносими, да не говорим, че атмосферата беше спокойна и отпускаща. На големи екрани на стената прожектираха филми за сърф, а между масите от грубо дърво бяха разхвърляни големи поизносени, старомодни дивани. Тази вечер имаше и жива музика — група от три момчета с вързани на опашка коси и черни дънки свиреха на барабани. Бяха нарекли състава си „Импулс“. Името им предизвика тъжна усмивка у Фиона. Не помнеше откога не беше изпитала какъвто и да е импулс. Пиенето определено удавя импулсите ти. Дори не помнеше

кога за последен път двамата с Тим бяха се любили. Какъв ужас! Мъжете имат нужда от секс точно толкова, колкото и от храна и вода. Изплашена, че не може да си спомни, тя неволно вдигна ръка към устните си. Дали беше преди Коледа? Определено преди Коледа. Божичко! Как е издържал? Най-вероятно задоволява потребностите си някъде другаде. Дали пък не я изгони заради това? Може би имаше някаква друга жена и само търсеше предлог да я изгони от вкъщи?

Барманът ѝ донесе висока чаша с водка, лед и лимон, и бутилка с тоник. Тя изля съдържанието в чашата, предвкусвайки облекчението, което щеше да ѝ донесе пиетието. Докосна чашата до устните си, но първата ѝ мисъл бе: Не, Тим не ѝ изневерява. Не беше такъв тип. Просто не я харесваше вече. Не и на външен вид — тя не се беше променила съществено, — само беше загубил уважението и обичта. Партньорството им не беше като между равноправни. Той водеше играта, а тя само чакаше момента, в който ще надигне следващата си чаша.

Точно както и сега. Пое няколко големи глътки, вкусвайки горчивия вкус на хинина, наслаждавайки се на въздействието на водката върху нервната ѝ система. Действаше по-бързо от виното и стопяваше по-бързо претенциите към света. Водката е за хора, които нямат претенции, а тя вече беше една от тях.

Даде знак на бармана да повтори. Човекът само повдигна едната си вежда и изпълни желанието ѝ.

— Някаква мъка ли искате да удавите? — попита той.

— Не — отвърна тя. — Празнувам — и вдигна чашата си. — Празнувам факта, че вече мога да правя, каквото си поискам. Не се налага да търся извинения. Казвам се Фиона, алкохоличка съм и вече нищо не ме интересува. — Погълна и втората чаша.

Барманът я погледна леко разтревожен.

— Отново ли? — попита той.

— Позна — ухили се тя.

Мъжът само сви рамене и взе празната чаша, за да я долее. Не беше негова работа. Ако контролираше всеки, който пие повече, отколкото трябва, щеше да остане без работа.

Към осем часа Фиона вече се чувстваше прекрасно. Беше си поръчала чиния с начос, залети с доматен сос, гуакамоле и топено сирене, и ги бе поляла с нови три водки. Музикантите поддържаха

настроението на вече пълния бар. Вътре цареше истински празнична атмосфера и Фиона беше щастлива. Сякаш Уимбълдън беше на милиони километри оттук, а срещата с Треиси — преди милион години, да не говорим за катастрофата с колата.

О, да, точно за това пиеше. Точно така.

По едно време в заведението нахълта група млади мъже, събрали се за ергенската вечер на един от тях. Всички бяха облечени в костюми на феи. Под поличките се виждаха здравите им мускулести и с лек загар крака, което правеше костюмите им още по-комични. Широките рамене изпъкваха под сребристите крилца, на главите си всичките носеха руси перуки.

Единият от тях докосна главата ѝ с вълшебната си пръчица.

— Давам ти възможност за само едно желание — изчурулика той.

— Водка с тоник — отвърна тя през смях.

Непознатият се огледа тревожно.

— Не искам някой гневен съпруг да ме опуха.

— Няма опасност — увери го тя. — Сама съм.

— А, добре — ухили се той и тя забеляза, че очите насреща са красиви. Сиво-зелени с дълги мигли.

Зарадва се, че се е преоблякла и е сложила малко грим. Вероятно бе с около десет години по-възрастна от него, но пък не изглеждаше зле.

Музикантите на сцената подхванаха бавно парче, посрещнато с овации от посетителите, които тръгнаха към дансинга. Непознатият до Фиона размаха пръчицата си и запя леко фалшиво.

Барманът подаде на Фиона поредната доза от питието ѝ.

— Не е моя работа, разбира се, но пихте доста — предупреди той. — Утре ще се чувствате отвратително.

— Прав си — весело се съгласи тя и вдигна чашата си. — Не е твоя работа.

До десет часа Фиона вече беше част от компанията на младите мъже и Лиам, който се оказа бъдещият кум и я взе под крилото си на фея.

— Тази вечер съм отговорен за всичко — поясни той. — Трябва да внимавам нещо да не се обърка в последната ергенска вечер на Дан — и той потърси с поглед приятеля си. Той от своя страна бе потънал в задълбочен разговор с някаква брюнетка, от чието деколте очевидно не можеше да отлепи поглед. — Това там е кумата. Много си пада по него и ако не внимавам, и нещо между тях се случи, направо загивам.

— Остави го на мира — бодро рече Фиона. — Достатъчно голям е, за да се грижи за себе си. Нека се наслади на последната си вечер свобода. Така или иначе от утре всичко ще тръгне надолу за него.

Лиам я изгледа косо. Фиона изглеждаше замаяна. Беше по-пияна от обикновено.

— Ясно — отбеляза мъжът. — Проблеми ли имаш?

— Мъжът ми смята, че имам — сподели тя. — Само защото чукнах колата. Така си беше, но какво да направя, като някакъв идиот реши да пресича пред мен? Какво можех да направя? За да не го прегазя, се забих в първия стълб.

Седеше съвсем близо до него. Той я гледа известно време мълчаливо, след което я погали по главата. Най-вероятно беше почти толкова пиян, колкото и тя.

— Не се тревожи — подхвърли той, сигурно не беше вникнал много в казаното, но просто искаше да я утеши.

— Благодаря ти — промърмори тя и се сгуши до него.

Лиам обгърна раменете ѝ с ръка и я притисна леко до себе си. Фиона вдигна лице и той докосна леко устните ѝ със своите.

— Ти си чудесна!

Думите му стоплиха Фиона. От много време никой не се бе държал мило с нея.

Понесоха поднос с чаши горяща самбука. Когато стигнаха до нея тя обърна с ентузиазъм една чаша под възторжените възгласи на публиката. После още една. И още една. Сетне се изхлузи от стола си.

— Трябва да отида до тоалетната — запелтечи тя и олюлявайки се започна да си пробива път в тълпата. На няколко пъти се наложи да се подпира в хората наоколо, за да не падне, но очевидно никой нямаше нищо против. Всички бяха в прекрасно настроение. Тя — също.

Стовари се на тоалетната чиния и опря глава в стената. Дяволите да го вземат Тим! За какъв се мисли, че да я съди?

Отне ѝ доста време, докато свали ципа на дънките си, а после и да го вдигне, но в крайна сметка се справи. Огледа се в зацапаното огледало над умивалника и пооправи косата си с пръсти. Огледа се за чантата си, за да сложи малко червило. Мамка му, беше я оставила на бара. Голяма работа — тук хората не са дошли да те крадат. Това да не е Лондон?

Върна се и я намери на земята, където я беше оставила. Слава богу! Наведе се да я вдигне, но загуби равновесие. Лиам протегна ръка и Фиона я пое с благодарност.

— Мисля, че... Май е време да се прибирам — промърмори тя.

— Наблизо ли живееш?

— В една от къщите на плажа. На самия плаж — посочи тя неориентирано.

— Чудесно.

Вече сериозно ѝ се виеше свят. Стисна ръката на мъжа по-здраво.

— Искаш ли да те изпратя?

Тя кимна. Направи се, че не чува одобрителните възгласи и подсвирквания на приятелите му, докато двамата се отправяха към изхода.

— Не ги слушай. Просто завиждат — усмихна ѝ се Лиам. — Да вървим да те приберем.

Минаха покрай бъдещия младоженец, в чийто скут вече се беше настанила брюнетката. Лиам насочи показалеца си към младежа, който стеснително сви рамене.

— Последна вечер свобода — напомни Фиона. — Не му разваляй удоволствието.

Пътят до бунгалото сякаш нямаше край. След толкова много питиета пясъкът под краката ѝ се стори твърд, ето защо Фиона събу със замах обувките си. Сега пък стъпалата ѝ измръзнаха. Вече пред вратата, тя бръкна в чантата за ключовете си.

— Благодаря — усмихна се тя на Лиам.

— Няма ли да ме поканиш?

— Ами... — сепна се тя. Не ѝ беше хрумвало дори, че той ще поиска да влезе, но защо пък не. Защо иначе ще иска да я изпрати? Не само защото се прави на кавалер.

— Хайде, нека да погледна поне. Винаги съм бил любопитен да разгледам тези къщи. Да видя как живее другата част от населението.

— Не е нищо особено.

— Не ми се вярва. Видях обява за продажбата на едно бунгало. Искат му повече от сто хиляди. За нищо и никакво бунгало!

Фиона се почувства виновна. Беше приемала бунгалото за даденост, а се оказваше, че са имали късмет. Мястото наистина беше специално. Отстъпи настрани и го пусна да влезе. Запали лампите.

— Ела тук — тихо промълви Лиам, след като затвори вратата след себе си.

Очевидно не бе имал никакъв интерес към бунгалото. Каква идиотка се оказа. Трябваше да се измъкне от кръчмата, без дори да се сбогува. Беше твърде пияна, за да възрази или да се съпротивлява дори. Той започна да я целува.

Приятно ѝ беше. Много при това. Достави ѝ удоволствие да бъде прегръщана, целувана, галена. Направо се разтопи.

— Нека да сваля този глупав костюм — промърмори Лиам.

Напуши я смях. Ситуацията наистина беше нелепа — жена на нейните години да се натиска с мъж в костюм на фея...

Събуди се измръзнала до смърт. Вятърът захлопваше и отваряше шумно вратата на бунгалото. Костите на бедрата я боляха. Усещаше, че устните я болят. Беше без никакви дрехи.

Божичко, помисли си Фиона. Изнасилена съм.

Опита се да си спомни какво се беше случило. В съзнанието ѝ изникна Трейси, разговорът с Тим, отиването в кръчмата. На пода видя парче сребрист конец. Беше завързан около кичур руса коса. Лиам? Лиам.

Спомни си, че се смее и увива сребристия конец около врата му. После лежах на леглото...

Изнасилване ли? Разбира се, че не беше изнасилване. Тя сама го доведе в бунгалото. Имаше десетки свидетели. Беше го целувала, беше искала да прави любов с него. Толкова ѝ беше хубаво, когато той повтаряше, че е чудесна. Да лежи в нечии прегръдки, да се смее. А не да те гледат с отвращение, с леден поглед и да извържат глава от теб в леглото.

Седна, разтреперана, ужаси се от стореното. Така се беше напила, че беше завлякла и мъж в леглото си. Беше спала с него. Пламна от неудобство. Изправи се. Испита нужда да си измие зъбите. Търкаше и търкаше ожесточено, за да изтрие и последните следи от слюнката му. Беше едва пет сутринта.

Зави се с шалтето и приседна на един стол, загледана в първите лъчи на зората. Трябваше ѝ помощ. Например свещеник. Или някой, който да я ликвидира. Никой нямаше нужда от нея. Ужасна съпруга, още по-ужасна майка. Всички те ще са много по-добре без нея.

Щеше ли това да свърши някога? Дали събитията от онзи следобед нямаше да я закарат без време в гроба? Нямаше ли някакъв изход? Та тя не беше лош човек. Никак даже. Не мислеше зло никому. Не заслужаваше това безкрайно наказание.

Изтри с опакото на ръката си сълза, но тя бе последвана от още цял порой, разхълца се неудържимо. Най-накрая, останала съвсем без сили, скри лице в дланите си и се опита да диша дълбоко, за да се успокои.

Това е дъното, помисли си Фиона. Само за една седмица беше съсипала колата си, спа с непознат, вероятно загуби съпруга и децата си. Нямаше начин да потъне по-дълбоко. Беше имала всичко, а изведнъж бъдещето се оказа толкова мрачно, че не можеше да измисли какво да прави. Къде да отиде? Едва ли щяха да ѝ разрешат да остане в бунгалото — другите братя много скоро щяха да започнат да идват. Къде ще живее? С какво? Тим бе споменал квартира. Как ще си намери такава? Той ли ще плаща? Вероятно ще реши, че разходът си заслужава стига да се отърве от нея.

Най-неочаквано ѝ хрумна друго. Та той беше неин съпруг. Също носи отговорност за състоянието на брака им. Много лесно е да хвърлиш цялата вина върху нея, но и в пряк, и в преносен смисъл той също носеше вина за разбитата кола. Длъжен беше да ѝ подаде ръка.

Преди всичко обаче тя трябваше да го помоли за това.

Сигурно години наред се беше питал с какво е заслужил жена алкохолична. Но откъде да разбере, след като тя никога не успя да събере сили да сподели с него?

Ако му кажеше, той щеше да ѝ помогне. Та нали за това е бракът? В добро и лошо? А тя по-лошо от това не би могла да направи. Нямаше друга надежда. Ако Тим поискаше Фиона да съобщи в

полицията, така да бъде. Трейси да говори каквото си ще. Изобщо не ставаше дума за Трейси, която знаеше как да се грижи за себе си. Фиона беше тази, която трябваше да спасява остатъците от своя живот.

Опряла гръб на стола, се замисли над плюсовете и минусите на решението си. Нямахме какво да губи. Тим трудно можеше да се разочарова повече от това. Бавно се изправи. Сякаш беше в транс. Виждаше вече сребърната нишка на надеждата. Не биваше за нищо на света да я изпуска.

Потърси телефона си и набра номера на дома им. Беше едва шест и половина, но ѝ беше все едно.

Той вдигна при третото позвъняване.

— Ало? — Гласът му звучеше тревожно и загрижено.

Фиона затвори очи. За миг си представи, че отново гледа през перилата към дребното неподвижно тяло четири етажа по-долу. Може би, но само може би, с малко помощ, когато следващия път погледне, тялото вече нямаше да е там.

4. МОРСКА ПАНОРАМА

Слава богу! Амин! Възторжено възкликна в мислите си Криси Милтън, когато чу новината. Испита непреодолимо желание да се затича боса по пясъка с високо вдигнати ръце. Кое то естествено не направи. Придаде сериозен израз на лицето си и промърмори няколко думи на съчувствие. От начина, по който всички се държаха, човек ще си помисли, че още някой е умрял. Все пак ставаше дума за най-обикновена барака на плажа. Гледка наистина имаше, всички само това повтаряха, но пък и никой не дава толкова пари за една гледка.

Това бе първото събиране на семейство Милтън за лятото. Рожденият ден на Джейн и ежегодното откриване на сезона, за което целият род пристигаше за пикника на плажа с шампанско, следваше вечеря в „При Мартин“, най-елегантният и единствен френски ресторант в Евърдин. Днешното тържество бе първото след ужасното погребение, когато лъсна истината за бъркотията, в която съпругът на Джейн я бе оставил. Криси единствена не се изненада. Достатъчно бе само да погледнеш Греъм Милтън, за да разбереш, че играе двойна игра, без да е достатъчно умен да я изиграе докрай. Криси от първия ден го разгада, ето защо той никак не я обичаше. Е, не само заради това. Истината е, че тя пет пари не даваше за мнението му. Както и малко я интересуваха, че в момента е два метра под земята.

На плажа бяха общо тринайсет: Джейн и тримата ѝ сина — Дейвид, Филип и Ейдриан, Криси, съпруга на Дейвид, благоуханната Серена, жена на Филип, както и шестимата внуци — от осемнайсетгодишния Хари до сладура Спайк, само на шест. След като всички вдигнаха тост за Джейн, тя направи съобщението, че се налага да продадат „Бараката“.

— Съкрушена съм, че се налага да предприема тази стъпка — продължи тя. — Бунгалото беше спойката на това семейство през годините. Обстоятелствата обаче...

Криси завъртя драматично очи. „Спойка“. Бунгалото беше повод за толкова много разправии, че направо не им помнеше броя.

Членовете на семейство Милтън не могат да живеят без някаква драма или криза. Вечно имаше някаква въображаема несправедливост за уреждане. Греъм бе истински грубиян, който настройваше синовете си един срещу друг и не криеше удоволствието си от неизменно създалата се бъркотия. Джейн, от своя страна ги глезеше и удовлетворяваше всичките им капризи. В същото време двамата контролираха всяко решение на своите синове. Криси бе убедена, че това е изключително нездравословно. Кой истински мъж позволява на родителите си да му диктуват по този начин? Това беше причината за повечето недоразумения между нея и Дейвид. Тя му се подиграваше за това, че се допитва до тях за всичко. И тя обичаше родителите си, но не търсеше одобрението или намесата им за своите проблеми. Тя беше независима жена, със свое мнение, което най-неочаквано се превърна в проблем, защото балансът на властта значително се промени.

Умът на Криси винаги е бил остър като бръснач. Не в академично отношение. Тя едва завърши училище, но пък знаеше да отговаря и да държи речи, умееше да предвижда събитията отрано, да събира светкавично и да прилъже всеки да си даде и последната риза. Веднага щом завърши училище, мина в търговията и бе способна да продаде от прахосмукачка до диамантен пръстен — все едно какво, тя можеше да изтъкне предимствата му. Печелеше добре и добре харчеше... Хубаво жилище, мотор последен модел, секси дрехи и вихрени ваканции. Работеше здраво и здраво се забавляваше.

По време на точно такова забавление — конните надбягвания Хенеси Голд Къп в Нюбъри, тя се запозна с Дейвид. Беше настанена в ложа, награда от компанията, за която работеше — към това вървеше и почивен ден с всички разходи, не само за нея, но и за целия екип. Криси беше във вихъра си — в плътно прилепнали розов жакет и къса пола, с огромни токове, пиеше шампанско за чужда сметка. Дейвид беше в съседната ложа с много заможен клиент на неговия шеф. Срещнаха се случайно на терасата, докато наблюдаваха поредната гонка, разделени единствено от един син шнур.

Криси не беше виждала по-красив мъж — висок, с тъмна падаща над зелените очи коса и обсипано с лунички лице, които го правеха страшно миловиден. Стояха на терасата и си делиха бутилка шампанско. После изпиха още една и той я целуна над синия шнур. Стана ѝ студено от хапещия ноемврийски вятър. Дейвид я загърна с

кашмиреното си палто, след което я притегли в прегръдките си. За първи път Криси се почувства обгрижена и значима. До този момент мис Независимост бе отхвърляла всяка проява на кавалерство — не че в нейния свят имаше много. Неясно защо Дейвид ѝ се видя различен. Знаеше, разбира се, че е от класа по-горна от нейната. Достатъчно бе само да видиш строгите костюми от туид на спътниците му, безгрижната им увереност и изискания акцент, докато нейните колеги бяха гръмогласни, доста безвкусно облечени и изобщо не знаеха как да се държат. Размахваха банкноти и пиеха направо от бутилките.

След състезанието двамата отидоха на вечеря. Той се обади предварително и запази маса във „Винярд“ — свръхлуксозен хотел в предградията на Нюбъри, дискретен, стilen, със скъпи картини по стените. Храната беше изключителна, а виното страхотно. За Криси и Дейвид бе все едно дали са в Бъргър Кинг или тук — обстановката изобщо не ги интересуваше. Не можеха да откъснат очи един от друг. За него бе напълно естествено да попита дали имат свободна стая.

Криси ясно видя ужаса, изписал се на лицето на Греъм Милтън, когато Дейвид я заведе за първи път при родителите си. Но с типичното за средния буржоа лицемерие, той не откъсваше очи от гърдите ѝ. Колко ли ще трае, ако мушнеш проклетия си член между циците ми? Две секунди, не повече. Тя нарочно изпусна капка от крема, който Джейн сервираше за десерт и наричаше пудинг, в деколтето си. Сетне обра капката и облиза пръста си. Готова бе да заложи всичките си спестявания, че под бялата покривка той здравата е издул панталона си.

Нямаше да позволи на Греъм Милтън да я накара да се чувства от по-ниско качество. Добре знаеше, че е предизвикателна. Боядисваше косата си в нахално русо, дрехите ѝ бяха много тесни, полите — твърде къси, токовете — отчайващо високи, деколтета — безсрамно дълбоки. Пиеше много, беше шумна, своеволна, ругаше, пушеше. Но знаеше и как да живее. Знаеше разликата между добро и лошо. На всичкото отгоре беше успяваща. Далеч повече от Дейвид, макар никога да не го изтъкна. Дейвид беше човек, който не знаеше да казва „не“. Работеше при приятел на баща си, като наемник на заплата и нямаше как да се развива, но пък и го приемаше като нещо естествено. Докато Криси искаше света, луната и звездите, но нямаше никакви намерения да се прави на нещо, което не е.

Колкото и семейство Милтън да се стараеха да я унижат, за да остави сина им на мира и да си потърси друга жертва, толкова Криси бе твърдо решена да не се предава. А когато Дейвид ѝ предложи да се оженият и определиха дата на сватбата, тя организира тържеството колкото се може по-различно от тяхната представа за такова събитие, във възможно най-крещяща демонстрация на лошия вкус: от десетките пълни с хелий балони, залепени за тавана, и диджей, който пускаше непрестанно „Макарена“, до шестте малки шаферки, облечени в златиста коприна, и огромната лимузина. Можеше да избере естествено хотел в провинцията и единствена кума в изискан тоалет, но поемеше ли тази линия, нейните роднини нямаше да се чувстват добре, което тя за нищо на света нямаше да им причини.

Мълчаливата война между нея и Милтънови, както обичаше да ги нарича, започна от първия ден. Не можеше да поиска от Дейвид да я брани, поне не открито. Той искаше най-вече приятни прекарвания, с възможно най-малко отговорност от негова страна, без никакви конфликти. Тя много скоро осъзна, че той е безгръбначен. Не можеше да защити позициите си. Криси също държеше на приятното прекарване, но имаше пълното съзнание, че то не идва даром, какъвто беше случаят с Дейвид. Нейният баща не беше поискал услуга от приятел да оправи оценките на изпитите ѝ, поради което тя така и не успя да стигне до университет. Откакто се помнеше, водеше битките си сама.

Роди трите си деца едно след друго — Джак, Ема и Хана, и още докато седеше вкъщи по майчинство, успя да открие възможността, която щеше да им даде живота, към който и двамата се стремяха. Криси беше амбициозна, но знаеше, че майчинството и търговията са взаимноизключващи се. Ако си в търговски екип, работиш убийствено много, а документацията, с която трябва да се справяш всяка вечер — е още по-убийствена. Ето защо гледаше бебетата си, но непрестанно се оглеждаше за някакво решение. Не след дълго вниманието ѝ беше привлечено от обява в местния вестник за продажба на ателие с пералня на самообслужване. Без да се бави, се отправи натам — с двете най-малки деца в двойната количка, Джак тътреше крачетата след нея, а за прикритие бе взела и голяма торба с мръсни дрехи. Докато чакаше да се извърти прането ѝ, тя много внимателно проследи потока от хора и условията вътре. Ателието бе пълна катастрофа —

половината машини не работеха, вътре беше грозно и мрачно. Потенциалът обаче беше налице.

Отиде в банката, изтегли необходимия депозит от собствените си спестявания и успя да договори кредит на базата на бизнес план, който състави на компютъра у дома. Междувременно влезе във връзка със собственика на пералнята и му предложи смешно ниска цена, без да задава въпроси. Инстинктът ѝ подсказваше, че човекът е в страхотно затруднение и се оказа права. Два месеца по-късно тя държеше ключовете.

За нула време мястото доби съвсем различен вид. Стени в светлосиньо и бяло, нови машини, тиха музика, удобни столове, автомат за напитки. До края на годината пералнята вече беше на печалба и тя усилено следеше обявите във вестниците за втора. След време разшири дейността в химическо чистене — услуга по-люксово, но не по-малко печеливша. Стана Кралицата на чистотата и макар да се налагаше да работи здраво, за да се справя с всичко, поне сама си беше шеф и всяко спечелено пени влизаше в нейния джоб. Може да се каже, че натрупа малко състояние. Годишният ѝ доход бе двойно по-голям от този на Дейвид. И съвсем не изсипваше всичко в неговото гърло, нито пропиляваше спечеленото. Почерпи семейството само с луксово бебемве естейт, а за себе си купи малко ауди, останалото реинвестира в нови два имота. Държеше размерите на своя успех в тайна, защото вече добре познаваше Милтънови. Умираха да обсъждат и разнищват случващото се и като нищо щяха да използват успеха ѝ срещу нея за нов повод за неодобрение, като например че не е много женствено една дама да прави пари. Не ѝ се искаше и да подкопава самочувствието на Дейвид — все още го обичаше заради благия му характер и чар, заради спокойното отношение към живота и заради уменията му на баща. Рядко имаха конфликти, но дори от време на време да се караха, това не траеше дълго. Дълбоко в душата си той я боготвореше и я обичаше заради всичко онова, заради което членовете на семейството му я гледаха отвисоко. Неравният брак обаче винаги е труден.

Ще е много интересно, мислеше си тя, как ще се държи семейството сега, когато Грѐм вече няма да го има, за да поддържа кампанията срещу нея. А сега беше очевидно, че тя беше единствената, която може да осигури някакви пари в брой — можеше и да не успее

да се наслади, но те всички знаеха, че тя е по-състоятелна. Ухили се крадешком в чашата с шампанско, но бързо се сгълча. Не беше редно да се радваш на нечие чуждо нещастие, но пък и тя нямаше да бъде толкова доволна, ако те не се бяха оставили Греъм да ги води за носа.

След чая за рождения ден Криси и Дейвид се прибраха в „Морска панорама“, малък хотел, който семейството използваше, защото нямаше място за всички в бунгалото. Щяха да си полегнат за малко, преди да се преоблекат и да се срещнат с останалите за вечеря. Дейвид видимо бе разстроен от съобщението на майка си.

— Ясно е какво ще трябва да направим — рече той.

— Така ли? — настръхна Криси.

— Ще се наложи да съберем парите, за да го откупим — разпери той ръце, за да покаже колко очевидно е решението. — Не можем да го оставим да напусне семейството. Нашето бунгало е първото на този плаж. То е наше наследство.

— И как предлагаш да се събере тази сума? Майка ти говори за порядъка от сто и двайсет хиляди. Не можем да увеличим нашата ипотека. И без това е достатъчно голяма.

Дейвид не сваляше поглед от нея.

— Заплатата ти не може да ги покрие, Дейвид. И без това разходите ни са много над нея. Трябва да сме напълно откачили дори да ни я дадат. Но най-вероятно няма да се съгласят. Нали четеш вестници?

Той отклони очи за миг, след което се поизкашля смутен.

— Мислех си... Тъй като е нещо належащо... Можеш например да продадеш едно от ателиетата.

Криси вдигна ръце. Престори се на изненадана, макар че от известно време се питаше кога точно той ще събере смелост, за да зададе този въпрос.

— А не! Не, не и не!

— Защо? Добра инвестиция е. Тези бунгала държат цената си, независимо от рецесията...

— Въпросът не е в това. Пералните ателиета имат стойност само когато са в пакет. Те се крепят едно друго. Като колода карти са. Извадиш ли едната, рискуваш и останалите.

— Не разбирам защо.

Криси едва се удържа да не отговори. Естествено, че не може да разбере. Точно за това няма свой бизнес, а работи за друг.

— Това е дългът към семейството.

— Глупости — остро отсече Криси. — Имаме дълг единствено към децата си. Ако ще продам едно от ателиетата, за да финансирам ваканционна къща, то ще е в Испания, Кипър или Майорка — място, където поне ще можем да ходим през цялата година. А не на ледения западен бряг на Англия.

— Но на децата тук им харесва.

— На децата ще им харесва навсякъде, където има вода и други деца, с които да играят. Това не е трагедия, Дейвид, а житейски факт.

Той я изгледа продължително.

— Ти наистина си една високомерна кучка.

Тя сви само рамене.

— Ако искаш да кажеш, че не съм сантиментална, да, така е.

Дейвид вече трепереше от възмущение.

— Толкова малко ли държиш на това семейство?

Криси пое дълбоко въздух. Може би беше време да изрече някои истини.

— Държа на тях точно толкова, колкото и те на мен — отвърна тя. — Мисля, че така е справедливо, какво ще кажеш?

Той завъртя драматично очи.

— Открай време си въобразяваш, че не си достатъчно добра за тях.

— Това не е вярно — ядоса се вече тя. Не искаше да навлизат в тази тема. Когато наблюдаваше как ковчегът на Греъм изчезва под земята, се беше надявала на ново начало. Изглежда предразсъдъкът продължаваше да живее и да бъде проклета, ако продължава да държи езика зад зъбите си. — Винаги съм знаела, че съм достатъчно добра за теб. Но невежия ти баща реши от първия миг, в който ме видя, че не съм достойна за теб, и ми го показваше до смъртта си. Вие до един го следвахте в това. Подсмихвахте се, смушквахте се...

— Не разбирам за какво говориш...

— Всички вие си мислите, че много цените добрите обноски, но всъщност сте най-големите грубияни, които съм срещала. Възпитана съм така, че да се старая хората около мен да се чувстват добре. Докато

ти и твоето семейство направихте всичко възможно да ме накарате да се чувствам като аутсайдер. Да не съм Милтън, защото у дома нямаме сребърни пръстени за салфетките и не съм ходила в престижно училище.

— Ето, нали ти казах. Въобразяваш си.

— Изобщо не си въобразявам! — Тя вдигна първата обувка, която ѝ попадна и го замери с нея.

Дейвид седна изплашен.

— За бога, Криси — замига той.

— Вбеси ме...

— Току-що доказа, че не си достатъчно възпитана. Иначе нямаше да крещиш като някоя простачка и да ме замеряш с обувки.

Криси се стегна, събра цялото си достойнство и успя да процеди:

— Поне когато умра, няма да те оставя затънал до гуша финансово. Кой човек оставя жена си без пукната пара? Само един боклук. И със сигурност не и един джентълмен.

Чувстваше, че продължи ли, ще отиде твърде далеч. Вдигна очи към тавана и искрено се помоли да спре дотук, да си затвори устата. Дейвид обаче, видимо разстроен, ставаше от леглото. Явно беше му дошло в повече.

— Как смееш да говориш така за баща ми? Нямах ли поне малко уважение?

— Всъщност, не — присви тя очи. — И никога не съм имала. Дори сега, когато е мъртъв. Нямам намерение да се преструвам.

— В такъв случай може би ще трябва да се разведем. Щом наистина така го чувстваш.

Дейвид винаги прибягваше до темата за развод, когато се чувстваше застрашен или без почва под краката си. Не го мислеше. Просто така проверяваше колко го обича тя. Но сега тя нямаше намерение да играе тази игра.

— Само опитай и ще видиш как за нула време ще фалирам всичките си ателиета. Половината от нула е кръгла нула.

Дейвид съвсем се обърка. Криси дори се засрами. Заприлича на напълно загубило се момче. На петнайсетгодишен хлапак. Сякаш светът му се разпадна. Не биваше да му крещи така, но твърде дълго бе преглъщала унижения и обиди. И защо да не може да изкаже как се е чувствала?

Защото беше в силната позиция. Милтънови я бяха поставяли в такава позиция, само защото се бяха чувствали застрашени. Тя може да не знаеше как се държи нож на масата, но пък умееше онова, което всички искаха. Способността да направи нещо от себе си, да поема рискове.

Криси прекоси стаята и прекара длан по гърдите на съпруга си. Никак не го биваше в бизнес делата, но пък бе все така привлекателен. На моменти ѝ се искаше да му каже да млъкне, защото е достатъчно да е само мил.

— Трябва да продължим, Дейвид — промълви тя. Не бива да се вкопчваш във вещи.

— Ти май наистина не разбираш. Не знаеш какво значи да загубиш нещо, което е било в семейството ти.

— Възможно е. Единственото нещо, което ще оставя след себе си, е двойка питомни гълъби и кутийка с порцеланови фигурки „Ладро“...

— Бунгалото е част от наследството ни. То е в кръвта ни. Предава се от поколение на поколение в семейството...

Криси впи поглед в тавана.

— Дейвид?

— Да?

— Преодолей го. — Тя се обърна. Свали роклята, изля в ръката си лосион за тяло и започна да го втрива в кожата си. — А ако толкова много ти харесва тук, винаги можеш да наемеш бунгало за известно време.

Дейвид не сваляше поглед от нея.

— Ти наистина, ама наистина не разбираш, нали?

Тя стоеше пред него с блеснали от течността великолепни гърди.

— Дейвид, време е за ново начало. Довиждане Евърдин, здравей свят. А сега, за бога, започни да се обличаш.

Мъжът ѝ се захлупи отново на леглото и зарови лице във възглавницата. Криси извади рокля от куфара си и я тръсна няколко пъти. Нямаше да му позволи да я накара да се чувства виновна. Всяка година ставаха заложници на проклетата барака на плажа. Откъде да знае, че следващото поколение ще се радва на това наследство. Всички деца бяха чудесни и прекрасно играеха заедно, нито за миг не се беше подразнила от приятелството между братовчедите. Но Дейвид и

братята му винаги предпочитаха да се движат по течението. Съревноваваха се един с друг, заяждаха се, завиждаха си. Греъм бе подклаждал всичко това, докато Джейн се въртеше около всички в старанието си да внася успокоение, като отчаяно се стараше да не взема ничия страна. Криси отказваше категорично да бъде въввлечена в техните интриги. Случваше се да се изкуши да дръпне предпазителя и да остави гранатата да избухне, но пък не искаше да слиза до тяхното ниво. Наместо това пиеше вино, четеше книги, сърфираше на лаптопа си, говореше по телефона с приятелки, лакираше ноктите си, въпреки че цялата тази обстановка ѝ действаше зле. Определено беше време за ново начало.

Семейство Милтън почти изпълни малкия френски ресторант в подножието на хълма по пътя към Евърдин. Заеха огромна дълга маса: в единия край се настаниха децата, които се нахвърлиха на легендарното печено пиле на „Мартин“ с пържени картофи, докато всеки от възрастните си избра блюдо. Храната тук беше добра — проста, добре сготвена, на поносима цена и въпреки липсата на Греъм (или може би поради това), настроението бе ведро, подпомогнато от много чаши коктейл „Кир роял“ — шампанско със сок от касис.

След шоколадовата торта Криси излезе навън, за да изпуши цигара. За нейна изненада скоро след нея излезе Филип с пура „Кохибя“. Седнаха на пейката, оставена недалеч от външната печка на беседката, оставена там за пушачите — истински французин, Мартин искаше да е в услуга на клиентите си.

Филип определено беше пиян. Четири коктейла, плюс лъвската част от червеното вино и тумбеста чаша калвадос, която той все още държеше в ръка. Криси беше много спокойна, но съвсем не беше прекрачила отвъд зоната на риска.

— И така — подхвана Филип, издихвайки стълбче дим от ароматната си пура. — Съобщението на майка ми дойде доста неочаквано.

— Но не е изненадващо, като се има предвид в каква гадост я забърка баща ви. Съвсем обяснимо е, че иска да се отърве от имота тук.

Криси си даваше ясна сметка, че е много рязка, но искаше от самото начало да са на ясни позиции.

Филип се обърна и я изгледа. Усмиваше се, но това бе нещо повече от лицемерна усмивка. В усмивката му винаги имаше елемент на покровителство, защото той бе искрено убеден, че е нещо повече от другите. Ако Дейвид бе надарен с хубав външен вид, то Филип бе надарен с ум. Беше завършил Оксфорд, а сега преподаваше английски в университета в Мидландс. Много слава, много хора, които му се подмазват, но малко пари. Особено при високите такси за училище, които плащаше. Той и жена му Серена не вярваха в образованието в държавните училища. Държаха децата им да получат най-доброто възможно образование, ето защо посещаваха ужасяващо скъпи частни училища. Криси недоумяваше как оправдават пред себе си подобен разход, който поглъщаше поне половината от заплатата на Филип. Тя например беше сигурна, че Хари, най-големият им син ще учи медицина, все едно кое училище е завършил.

Филип завихряше калвадоса си в чашата, очевидно обмисляйки тактиката си.

— Знаеш, че винаги съм те харесвал, Криси.

— Добре го прикриваш.

— Дватамата с теб сме победители. Имаме много общо.

— Така ли?

— Амбиция, хъс. Потребност да постигаме целите си.

— Възможно е — съгласи се Криси, макар че според нея в случая на Филип хъсът се свеждаше единствено до това да задоволява егото си. Представяше си го как се носи из кампуса, фантазирайки си, че студентите му си припадат по него, как се оглежда в огледалото преди всеки час, за да се увери, че връзката му е достатъчно разхлабена, че косата му е леко разрошена, за да обере необходимото възхищение.

— Стига. Не можеш да отречеш, че не чувстваш връзката ни. — Той премести пурата в дясната си ръка, тази, с която държеше чашата и с вече свободната ръка обгърна кръста ѝ.

— Спри. Фил, никога не сме хранили топли чувства един към друг. — Тя знаеше колко мрази той да го наричат Фил.

— Но това е само прикритие, нали? — Той прокара ръка по бедрото ѝ и се насочи към гърдите ѝ.

— Докосни ги и това ще е последното нещо, което ще направиш в живота си.

Филип се нацупи, но дръпна ръка. Наклони глава и се опита да я погледне в очите.

— Какво ще правим?

— За кое?

— Ако мама продаде буталото, няма да можем да се виждаме. Не знам дали ще мога да живея така, Криси. Нашите лета заедно, колкото и кратки да са, ми дават сили да продължа нататък.

— Мислех, че вие двамата със Серена сте щастливи?

Той чукна с пръст пепелта от пурата си.

— Е, държим се на повърхността. Страст обаче няма. — Изглежда я с поглед, който се предполагаше да е изкусителен. — Всъщност не си спомням последния път, когато сме правили секс.

— Божичко, това е ужасно, а ти си мъж в разцвета си. Трябва да е сериозно изпитание. Особено ако не си... не си си уредил нещо друго?

Отново онази дразнеща усмивка. Филип се премести по-близо до нея и ръката му отново се плъзна около кръста ѝ.

— Мога да си уредя много неща.

Криси се измъкна от хватката му с въздишка на досада. Няма да го зашлеви. Не заслужава чак такова внимание.

— Фил... Защо не спреш да се преструваш и не караш направо? Искаш да купя бунгалото, така ли?

В интерес на истината той не се поколеба нито за миг.

— Знаеш, че това е единствено правилното решение. Никой от нас простосмъртните не може да си го позволи. И тогава може би ще можем двамата с теб да дойдем сами някой уикенд. За необходимото поддържане.

— Така ли го наричаш? — не сдържа усмивката си Криси. Ама и него си го бива. Какъв нахалник! — Съжалявам, но всичките ми средства са ангажирани. И да искам, не мога да го купя.

Филип смръщи чело. Очевидно се опитваше да разбере дали тя говори истината.

Криси загаси цигарата си. Нямаше никакво желание да слуша повече развратните му глупости. Ама че заблуден глупак! Само

проверяваше дали може да измъкне нещо, или наистина беше толкова самовлюбен, та си мисли, че тя може да си падне по него?

Серена се примъкна до нея на плажа на следващия ден. Седяха на шезлонгите пред бунгалото, заобиколени от списания и туби лосион против изгаряне и следяха разсеяно децата. С изключение на Спайк, който беше отговорност единствено на Ейдриан, те всички бяха достатъчно големи, за да им разрешат да се движат и сами по плажа, без някой от родителите да ги следи отблизо, но Криси обичаше да държи своите под око.

Денят беше изумителен: ясно синьо небе, вълните — достатъчно високи за бодисърфинг, но без да са опасни, и лек приятен бриз. Серена изпъна крака, размърда пръсти и въздъхна.

— Ще ми липсва това място.

— На всички ще ни липсва — съгласи се Криси. — По-добре да се радваме, че изобщо сме го имали.

— Много жалко ще е да го загубим просто така.

— Мисли за това, че продажбата ще помогне на Джейн, погледни го от тази страна.

Серена не откъсваше очи от ноктите си. Криси буквално виждаше, как под русия бретон, мозъкът на снаха ѝ работеше усилено, за да измисли как да го изиграе по-добре.

— Питам се дали не можем да съберем заедно тази сума и така да запазим бунгалото за семейството.

Криси положи не малко усилия да прикрие раздражението си. Как всички изведнъж се загрижиха за семейството? Наместо това успя да придаде объркано изражение на лицето си. Ще накара Серена да се поизпоти.

— Как точно си го представяш?

— Ами трите момчета да разделят сумата помежду си. Пада се само по четирийсет хиляди на човек. Няма да е толкова трудно да се съберат.

— За Ейдриан определено няма да е лесно. А пък и ние имаме много тежка ипотека. Не знам за вас двамата...

Бebешко сините очи на Серена помръкнаха.

— Ами... Мислех си, че вие... Че вие сте доста добре материално — побърза да сведе Серена очи, пламнала от смущение. Може би... Ще можем ли да вземем парите назаем... от теб?

Криси се загледа в снаха си. Дожаля й за това, че жената е закопчана за Филип. Серена едва ли живееше много весело. По всичко личеше, че тя най-вече обслужва съпруга си, великият „академик“. Очевидно, не беше се оженил за нея заради блестящия й ум, а по-скоро заради миловидната й котешка хубост. Този мъж не търсеше партньор, а някой, когото можеше да контролира, за да храни собственото си самочувствие. А Серена беше готова на всичко, доколкото се досещаше Криси. Ако Филип кажеше: скочи, тя ще попита колко високо. Нещо подобно на връзката между Греъм и Джейн, заключи тя. Грубиянът и покорната.

— Не мога да разбера как на всички ви хрумна идеята, че съм фрашкана с пари. Собственик съм само на няколко ателиета за пране. Сто и двайсет хиляди са страшно много пари. Много съжалявам, но наистина не мога да си позволя да финансирам тази...

— Ще ти ги върнем, и то с лихва.

— Да не говорим, че и нямам желание да инвестирам четирийсет хиляди в тази барака — поклати Криси глава.

— Като си помисля само колко щастливи часове сме имали тук.

Криси я изгледа подозрително. Какво можеше да направи Серена щастлива? Вероятно това, че тук край морето мъжът й беше пред очите й и нямаше възможност да се перчи пред студентите си. Доста тъжно съществуване. Само че Криси не носеше отговорност за състоянието на брака на Серена. Тя вдигна списанието си.

— Съжалявам — заключи тя без повече обяснения. Не беше длъжна да дава каквито и да е обяснения на снаха си.

Ейдриан бе съвсем друга работа.

Втората вечер на семейния уикенд, средното поколение се отправи към нощния клуб „Талула“, докато Джейн остана в къщи да гледа децата. Заведението съществуваше в Евърдин от незапомнени времена. Вътре беше доста запуснато — цареше полумрак, подовете лепнеха, но пък музиката беше чудесна. Местният диджей умееше да улови настроението на компаниите и всяко парче бе изненада, спомен,

истинско бижу. Никой от милтънови не ходеше иначе в нощни клубове, но посещенията тук бяха традиция. Мъжете бяха изненадващо добри танцьори, а на Криси, която нямаше нищо против да демонстрира прелестите си, често повтаряха, че е трябвало да стане танцьорка на пилон. Дори Серена, стига да пийне достатъчно, се впускаше в мечтателни, страстни движения. Окупираха почти целия дансинг, разменяха партньори и стилове, и демонстрираха енергичност и издръжливост, които често им липсваха във всекидневието. На следващия ден всички щяха да имат мускулна треска, но пък нямаша никаква друга работа, освен да се излежават на пясъка.

Докато се въртеше във вихъра на танца, Криси се поглеждаше в огледалното кълбо и за част от секундата изпита съжаление, че това е последният път, в който идват тук на танци. По-полека, напомни си тя, не ставай сантиментална.

Ейдриан докосна лакътя ѝ и даде знак, че излиза навън. За една цигара марихуана, предположи тя. Никой от останалите не пушеше трева, но тя самата го правеше от време на време. Излезе след него, за да му прави поне компания. Спряха в тесния заден двор на бара, заслушани в ритмичната музика, която стигаше до слуха им през стените.

— Вероятно това е последният път, когато идваме тук — отбеляза тя и дръпна силно от цигарата му, наслаждавайки се на лекото замайване. Ейдриан я пое от нея.

— Чувствам се като пълен некадърник — рече по едно време зет ѝ. — Бараката е мястото, което е най-близо до понятието дом за Спайк. А нищо не мога да направя, за да го запазим.

Криси сбърчи чело.

— А твоя дом или този на Дона?

— Нито едно от тези места не е дом. Те са просто жилища. Цяла година Спайк живее с мечтата да бъде тук през лятото с братовчедите си. Иначе животът му е наистина скапан. Дона е... Кошмарна е.

Дона беше бившата приятелка на Ейдриан и майка на Спайк. Забремена от него преди шест години, малко преди да се разделят, и се опита да отрече, че той има нещо общо с детето. Тази жена беше истинско чудовище — себична, истерична, интригантка, за нищо не можеше да се разчита на нея... Криси я беше виждала само веднъж, но я намрази от пръв поглед. Непрестанно променяше изискванията и

настроенията си, използваше Спайк като оръжие, за да получава от Ейдриан каквото ѝ хрумне и най-вече пари. Тъй като той не разполагаше с много, тя хвърляше какви ли не заплахи, които естествено не можеше да изпълни, а те обикновено бяха свързани с емигриране в Австралия и Ейдриан всеки път изпадаше в отчаяние.

Той беше своят най-голям враг. Ако Дейвид беше хубавец, Филип бе взел острия ум, то Ейдриан беше талантлив. Изключителен майстор на мебели, можеше да измайстори неподозирано красива мебел или шкаф от най-безличния дървен материал, но така и не успя да се организира и да създаде свой собствен бизнес. Предпочиташе да изпълнява отделни дърводелски поръчки и макар уменията му да надхвърляха далеч тези на обикновените майстори, в повечето случаи губеше работата си заради неизпълнение на сроковете. В главата му нямаше понятие като „спешност“. Така и не искаше да проумее, че когато хората го наемат да свърши нещо, очакват то да е готово в разумни срокове. В резултат той беше беден като църковна мишка, което очевидно не го тревожеше много, защото не беше човек на материалното. След като имаше дете обаче, се предполагаше, че може да му осигури поне покрив над главата. Криси знаеше, че Джейн и Греъм в крайна сметка му купиха малък апартамент, което създаде много конфликти сред останалите.

Новината, съобщена от майка му, го беше потресла.

— Налага се да се стегна — заяви той на Криси. Заради Спайк не мога да позволя бунгалото да си отиде просто така. Той обожава братовчедите си. Живее заради лятото, заради прекарването с тях. За него това ще е голямо нещастие.

— И какво можеш да направиш?

— Ще ипотекирам апартамента — заяви той. — Мама и татко го купиха, когато бяха добре материално.

— Но как ще покриваш вноските? — попита Криси, която винаги мислеше за практическата страна. — Нямах постоянна работа.

— Ще се наложи да си намеря — въздъхна Ейдриан, докато въртеше между пръстите на едната си ръка кожената каишка със сребърна висулка на китката на другата. Цялата тази история ме накара да осъзная, че Спайк ще пострада най-много. Майка ни ще се оправи, всички вие имате партньори. За Дона Бараката също беше добре дошла. Цяло лято няма грижа за детето, така че може да се размотава

колкото си иска с приятелчетата си. Само че не мога да го затворя в апартамента.

Криси опря гръб в хладната стена. Чувстваше се леко замаяна, макар и приятно. Думите на Ейдриан я трогнаха. Решимостта му да се грижи както трябва за сина си — още повече. Кокалестото му, ъгловато лице и дълбоко разположените очи излъчваха твърдост. Тя не беше поглеждала ситуацията от гледна точка на Спайк. Ейдриан беше прав. Братовчедите на Спайк бяха като братя и сестри за него. Цяло лято се влачеше след тях, те се грижеха за него, без да се оплакват, защото той беше симпатично момченце, което никога не хленчеше.

Как можеше да обрече това дете на лято с ужасната си майка или затворено в жилището на Ейдриан все едно е бройлер. То имаше нужда от слънце, пясък, свобода, чист въздух и смях.

— Има някаква минимална възможност да измисля нещо — рече тя. — Серена предложи да купим Бараката заедно. Така че може би не всичко е загубено...

— Нямах предвид да... — вдигна той изненадано очи.

— Знам.

Той сложи ръка на раменете ѝ. Челата им се докоснаха.

— Страхотна си — промълви той. — Знаеш го, нали?

— Не бързай. Все още нищо не съм направила.

Стана ѝ някак ведро на душата. Усещането, че може да направи нещо добро за някого, да промени нечий живот към по-добро ѝ хареса. Спайк бе тяхна обща отговорност, защото Ейдриан... Ейдриан си е Ейдриан.

Леко надрусани, двамата влязоха отново в кръчмата, хванати за ръка. Посрещна ги силната музика. Криси даде знак, че иска да си налее питие, и изтегли ръката си от тази на Ейдриан. Вече до бара, тя извърна глава, за да провери дали още някой не иска питие. Ала това, което видя случайно, накара сърцето ѝ да прескочи.

Сред тълпата от танцуващи ѝ се мерна фигурата на Ейдриан, който точно в този момент дискретно протягаше към Серена ръка с вдигнат нагоре палец. Тя му отговори с една от своите котешки усмивки. Сякаш нож се заби в сърцето на Криси, когато ги видя да си пробиват път един към друг в тълпата.

Как не беше забелязала? Езикът на тялото сега бе красноречив. Сладникавата Серена и загубеното малко момче Ейдриан. Проследи с поглед как се хващат за ръце и се насочват към дансинга, без да откъсват очи един от друг.

Криси усети, че стомахът ѝ се обръща. С несигурни крачки се отправи към тоалетната, където тълпа млади момичета си разменяха червила и още кой знае какво. Проби си път към началото на опашката, вмъкна се в първата освободила се кабина и закрещя от възмущение.

Седна на тоалетната с глава между коленете и се опита да диша дълбоко. Копеле. Искрено се беше загрижила за Ейдриан. Направи я напълна глупачка. Беше повярвала в съзливата му история, в решимостта му да търси решение. Интересно как бяха решили да я атакуват и дали идеята да разиграят картата Спайк беше на Серена. Всички знаеха, че тя има нежни чувства към малкото момченце. А и как иначе? Та той беше самата невинност. От колко ли време имаха връзка? Какъв можеше да е планът им за бъдещето? Дали Серена възнамеряваше да напусне Филип? Не би я винила за това.

Божичко, момчетата на Милтън бяха досущ като баща си. Тя се опита да избути назад в паметта си един много неприятен спомен. Рядко му позволяваше да излезе на преден план, но той никога не напускаше съзнанието ѝ. Греъм Милтън, който я притиска до стената късно една вечер в бунгалото, когато останалите отидоха да наблюдават метеоритен дъжд. Дъхът му на уиски, горещите му длани върху гърдите ѝ, думите, които все повтаряше, че никой няма да разбере, че няма нищо лошо и тя няма защо да се чувства виновна... Криси никога не спомена пред никого — нито пред Джейн, нито пред Дейвид. Колкото искат да боготворят онзи стар козел, но тя знаеше, че дори да беше казала нещо, щяха да обвинят нея, че носи разголен бански костюм, че тя му е давала аванси.

Какъвто бащата, такива и синовете. Все пак се надяваше, че Дейвид е различен. Имаше своите недостатъци, но тя никога не го заподозря в изневяра. Не си правеше илюзии, но той просто беше друг тип. Освен това едва ли щеше да намери по-добра любовница от нея. В това вече беше напълно сигурна.

И въпреки това беше съкрушена. Обикновено добрата ѝ преценка ѝ беше изменила този път. Криси се гордееше със способността си да познава хората, а Ейдриан и Серена не беше

разгадала. Почувства се измамена. С какво удоволствие само я биха използвали. И съвсем хладнокръвно бяха начертали плана си за действие.

Тя не позволяваше да я използват. И не се остави никой друг да я убеди да купи Бараката. Ако все пак реши да предложи някаква оферта, то тя щеше да бъде единствено и само в интерес на нея, Дейвид и децата им, а останалите от семейството имаше да се надяват до края на света да бъдат поканени.

Сложи малко червило на устните си и разтърси къдрици. Нагласи горната част на роклята си така, че деколтето да стане по-дълбоко. Усмихна се, очите ѝ заискриха, след което напусна тоалетната и се устреми към дансинга право в прегръдките на съпруга си.

— Опиташ ли да ме излъжеш — прошепна му тя, да ме праметнеш или да ми кръшнеш — свършено е с теб.

В първия момент Дейвид я погледна стъписано.

— Беше навън с Ейдриан за кратко шушу-мушу — засмя се той. — Не ставай параноична. — Обгърна тялото ѝ с ръце и я притисна до себе си.

Музиката ги обгърна и увлече. Криси отпусна глава на рамото му, питайки се дали може да му има доверие, дали генът на Милтън е толкова силен и у него.

Забеляза как в отсрещната страна на дансинга Ейдриан и Серена се измъкват към вратата. Филип стоеше до бара и я наблюдаваше с леко присвити очи.

Криси потръпна.

Само защото си параноичен, не значи, че те не те дебнат. Колкото по-скоро се продаде Бараката, толкова по-добре.

5. ПЯСЪЧНИ ЗАМЪЦИ

Джанет гледаше с гордост как синът ѝ грижливо чертае основите на своя замък в пясъка. Имаше точните размери на лист хартия. Поставил бе до себе си всички необходими инструменти. Разполагаше с няколко часа, преди приливът да залее пробата му. И още три дни, за подготовка. Още три дни до състезанието.

Сърцето ѝ леко се сви при мисълта за него. За Алън състезанието беше най-важното събитие за годината. Прекара месеци в подготовка, в експерименти с различни проекти, после в практически упражнения. Ако някой заслужаваше да спечели, то това беше Алън. През последните три години той, разбира се, беше печелил. Изражението на лицето му, докато притискаше приза до гърдите си, оправда всички усилия, но Джанет все се боеше, че тази година ще загуби. Още щом пристигнаха в бунгалото на плажа, тя започна да се измъчва от съмнения, почти скована от страх, заради униинето, което щеше да го обхване, ако наградата бъде връчена на друг. А това не беше изключено. Състезанието по изграждане на пясъчни замъци в Евърдин набираще мощ, паричната награда щеше да е значителна. Идваха участници от цялата страна. Фирми спонсорираха състезателите, за да поставят логото им на фасадата на замъците си. Това лято всичко щеше да бъде филмирано от местния новинарски екип. Носеха се слухове, че се съставя цяла програма. Щеше да има павилиони за храна, за напитки, забавления, шеметни момичета щяха да раздават листовки. Започнало като малко плажно развлечение, състезанието се беше превърнало в голям бизнес. Като всичко добро в тази страна от него започнаха да печелят търговците. Стана комерсиално.

Джанет стискаше парапета на верандата, докато наблюдаваше как синът ѝ се връща нагоре по плажа с две големи кофи с вода. За строежа на замъци водата беше толкова важна, колкото и пясъка. Влагата придържаше конструкцията. Видя как той грижливо излива товара си върху своята площадка и го смесва, за да получи идеалната консистенция. То беше толкова наука, колкото и изкуство.

От всички определения, подхвърляни през годините за състоянието на Алън, чистосърдечен беше това, което майка му харесваше най-много. Чистосърдечен означаваше пряк. За Джанет той беше точно такъв. Употребявали бяха и множество други думи. Не всичките бяха евфемизми. Изостанал. Отнесен. Недоразвит. Липсва му нещо. Труден.

В последно време, разбира се, се появи нов термин: дете със специални нужди.

Не че ѝ посочиха някога истинската диагноза. Смяташе се, че при раждането е изпитал липса на кислород. Още при първите болки тя разбра, че нещо не е наред. Наречи го майчински инстинкт. Болката беше неестествена. Усещаше, че бебето в корема ѝ се измъчва. Когато сподели страховете си с акушерката, тя ѝ се сопна да не бъде толкова глупава. При всяко раждане боли.

Сега, разбира се, щяха да го гледат на монитор. Щяха да знаят, че пъпната връв се е усукала около врата му. Щяха да знаят, че бебето ѝ е в опасност, и да предприемат необходимите действия, а не да я оставят с часове, прималяла от ужас, докато най-накрая го роди.

Нейното прекрасно, чудесно, увредено дете.

Тогава не знаеха, че нещо не е наред. На вид изглеждаше идеално. Но постепенно, когато започна да изостава в развитието си в сравнение със своите връстници, картината се промени, а вината бе хвърлена върху трудното раждане. Тогава Джанет заобича сина си повече, отколкото всяка друга майка бе обичала детето си.

Нито веднъж не се оплака от положението си. Някак съвсем спокойно прие, че нейната съдба е да се грижи за него. Той изостана в привикването към гърнето, изостана в проговарянето, изостана в научаването да си служи с нож и вилица, но Джанет никога не изпадна в отчаяние. По отношение на Алън проявяваше търпението на светица, а той винаги успяваше в крайна сметка, което я правеше още по-горда от постиженията му.

За съжаление съпругът ѝ не показва такава преданост. Не проявяваше търпимост към момченцето и му крещеше, когато малкият реагираше със закъснение или вършеше нещо погрешно. Джанет твърде често го бе улавяла да гледа сина си с пренебрежение и ненавист. Накрая му каза да си върви. Без него щяха да се справят по-добре. Алън нямаше нужда някой да му диша във врата и да го

унижава. Имаше нужда от обич и насърчение, а не от зле прикрито презрение. Съпругът ѝ не дочака да му повтарят.

От тридесет години бяха само двамата. Беше трудно, естествено. Беше самотна майка с увредено дете. Напуснал ги веднъж, съпругът ѝ не се почувства длъжен да помага финансово, а и тя определено не го търсеше. Можеше да се справи. Щеше да се справи. Отдаде се изцяло на Алън и тежко му на всеки, опитал се да ѝ намекне, че има нужда от почивка. Защо ще има нужда да си почива от човека, заради когото живее?

Когато започна двайсетте, социалните грижи я притиснаха да настани Алън в дом за хора в неравностойно положение. Твърдяха, че за него ще е добре да бъде по-независим. Бяха убедени, че той ще се справи. Но Джанет отказа. Мястото му беше при нея. Тя беше тук, за да се грижи за него. Не искаше да почива. Мисълта, че ще се събуди без Алън у дома, я изпълваше с ужас. Какво, за бога, би правила без него? Наперената социална работничка се осмели да ѝ намекне, че е егоист, че не взема присърце интересите на Алън. Не ги взема присърце? А тя имаше ли собствени интереси? Беше посветила целия си живот на него. Проклети социални работници — доволни бяха само, когато се месят и те карат да чувстваш вина. Джанет набързо я срязва и я отпрати.

След това настъпи случаят, който бе започнала да нарича фиаското с Рейчъл. Той я изплаши ужасно. Три пъти в седмицата следобед Алън посещаваше терапевтичен център. Дойде да го вземе по-рано, защото по пътя за вкъщи трябваше да се отбие в лекарския кабинет за рецептата. Завари го да държи ръцете на една жена, седнал на пейката в градината. Поразена, тя разпита подробно хората, които управляваха центъра, и установи истината. Алън и Рейчъл бяха „близки“ от седмици. Служителите не виждаха проблем. Смятаха, че това е много мило.

Джанет смяташе, че е опасно. Нарушаваше установеното положение. Въвеждането на трета страна нарушаваше равновесието в живота на Алън. Освен това, какво ще стане, ако тази Рейчъл си играе с неговите чувства и накрая разбие сърцето му? И още по-лошо, ако станат твърде близки и... В последна сметка събирането на мъжа с жена беше инстинкт, нали? Щеше да настъпи истинска беда.

Джанет трябваше да унищожи нещата в зародиш. Тя бързо уреди Алън да посещава друг център в друг град. Налагаше се да пътуват малко повече, но това нямаше значение. В началото той се смути, но скоро свикна. Тя не се тревожеше, че той ще намери пътя до предишния център. Алън не разбираше разписанието на автобуса и беше безнадежден по отношение на чувството за ориентация. Нямаше никога да намери пътя обратно до Рейчъл, а Джанет бдеше зорко да не прехвърли чувствата си към някой друг.

Скоро след фиаското с Рейчъл той откри пясъчните скулптури. Беше ги виждал по телевизията и искаше да опита. Винаги е бил добър художник. Беше на пет, когато тя разбра, че има талант. Картините, които рисуваше на онази ранна възраст, бяха живи и точни. И така тя подхранваше таланта му през годините и даваше всичките си допълнителни пари за пособия за него. Чудеше се как тази част от мозъка му е останала незасегната. Отиде в Центъра за обучение в ранна детска възраст и му купи голям син пластмасов пясъчник, после го напълни с торбички чист пясък. И той започна да вае скулптури. Прости неща най-напред — глава на кон, костенурка. После по-сложни — сфинкс, дракон, минотавър. Тя се радваше, че е намерил нова страст и се надяваше така да разсее спомените за Рейчъл, които може би пазеше. Беше я споменал един-два пъти, но изглежда пясъчните скулптури го отвличаха идеално.

Някой спомена пред Джанет за ежегодното състезание по пясъчни скулптури в Евърдин. Беше спестявала упорито месеци наред, докато събере достатъчно пари, за да отидат там. Струваше й се, че бунгало на плажа е идеалното място, където да отседнат двамата, затова тя нае едно за цяла седмица. Ще може да се занимава на пясъка до самата врата. А тя не обичаше хотелите и квартирите със закуска. Никога не правеха нещата както трябва, както ги вършеше тя. Отидоха дотам с автобус, като Алън развълнувано стискаше скиците си, а чантата му бе пълна с инструментите, които щяха да му потрябват.

Първата година не спечели. Беше му странно и ново и той се изнерви. Но пък прекараха чудесно. Слънцето грееше, а на Джанет й хареса да се отпусне малко. Бяха захвърлили рутината. Не се налагаше да върши домакинска работа. Или да готви. Възползваха се максимално от магазинчето за пържени картофи, от магазинчето за питки с месо и павилиона отпред, който продаваше сандвичи с морски

раци и хартиени чашки със сърцевидни миди. Нахвърлиха се и на панираните скариди в „Котвата“, седнали навън на една от масите с изглед към плажа. О, и чай с кифлички със сметана и конфитюр в големия хотел най-отпред. Трябваше да се примири с липсата на някои неща за известно време без любимото си списание и без фризьор. В края на седмицата и двамата се съгласиха да дойдат пак следващата година.

Втората година той беше подготвен по-добре и по-уверен в заобикалящата ги среда и флагът на победителя беше забит пред неговия подвижен мост. Джанет направи снимка, поръча да я увеличат и я постави над камината в дневната, заедно с наградата. Сърцето ѝ и до днес се пръскаше от гордост. Той спечели и следващите две години.

Най-големият страх на Джанет беше, да не би съдиите да решат, че ще бъде справедливо, ако тази година наградата получи друг. Миналата година чу слухове на недоволство, че работата е нагласена, но как за бога, би могла да бъде нагласена? Тя определено нямаше влияние върху никого, призьт беше присъден единствено по заслуги. Независимо от всичко, тя бе неспокойна. Нямаше представа как би реагирал Алън, ако не спечели. Може би не трябваше да идват отново. Може би трябваше да се откажат, докато той все още държи първенството. Дали не сбърка, като го доведе отново?

Но опасенията ѝ се стопиха, щом пристигнаха в бунгалото и се настаниха. След четири години то им бе станало като втори дом, в който си имаха собствени ритуали. Джанет разопакова багажа и изми чашите, чиниите и кухненските съдове, с които бунгалото бе снабдено — никога не се знае дали човекът преди теб е свършил работата както трябва, а Алън тръгна да търси идеалното разположение за практическите си упражнения. През следващите няколко дни той се сдоби със значителна публика — млади момчета, готови да се притекат на помощ, да търчат до морето с кофите. Той беше невероятно търпелив и им показваше педантичното внимание, необходимо да се изгради идеалната скулптура, как се започва от горе на долу, как се използва сламка за сок, за да се продухат по-сложните детайли на резбованите орнаменти. В края на деня им позволяваше да разрушат творбата му, преди да е дошъл приливът, за да стори това вместо него. Джанет винаги се натъжаваше да вижда плодовете на труда му

раздробени под нечий крака, но той изглежда нямаше нищо против. Пясъчните замъци не са за владетели, казваше той.

Най-после дойде денят на състезанието. Тази година изглежда имаше повече участници отпреди и Джанет се изнерви, докато обикаляше нагоре-надолу край различните работни площадки, оценявайки като експерт потенциала на участниците и инструментите, които бяха донесли. Много семейства не питаеха надежда — вероятно бяха дошли само заради удоволствието — бащите се отнасяха сериозно, докато децата подскачаха нагоре-надолу, размахали лопатките си. В края на обиколката си тя прецени, че има около пет сериозни състезатели, които надничаха в сложни скици, а очите им показваха решителност.

Алън беше напълно щастлив в средата на площадката си. След като вече беше направил три упражнения на място, му оставаше да покаже художествено съвършенство, а в момента полагаше основите. До него имаше двойка, която се отнасяше напълно несериозно — двойка тийнейджъри, които се размотаваха и сипеха пясък по гърбовете си. В един момент момичето изписка и се затича заднишком, без да гледа къде отива и едва не се сгромоляса на площадката на Алън. Джанет стисна ръцете си в юмрук, но момичето осъзна какво бе сторило, извини се вежливо на Алън и Джанет си отдъхна.

Вече не можеше да направи нищо. Всичко оставаше на милостта на боговете. Трябваше само да провери дали Алън е покрит с достатъчно крем против изгаряне и дали пие много течности — поминалата година бе изгорял лошо, защото тя недооцени силата на обедното слънце. И ще донесе хубава закуска. Имаше купчина домашно приготвени сандвичи и плодове, а по някое време ще му купи сладолед.

Създаваше се приповдигната атмосфера. Популярността на състезанието нарастваше и се стигна дотам, че местната радиостанция изпрати диджей, за да подгръва зрителите. Басовите звуци на музиката гърмяха над плажа, чайки се стрелкаха отгоре, грачейки на нашествениците, а мънистените им очи претърсваха плажа за останки от храна. Телевизионният екип крачеше нагоре-надолу, спирайки, за да интервюира всеки състезател. Когато стигнаха до Алън, Джанет се изстреля от бунгалото и пристигна да контролира положението. Накрая реши, че ще е най-добре тя да говори вместо Алън.

— Той винаги е бил чудесен художник — заобяснява тя нашироко и без ред. — А за него състезанието по пясъчни замъци е връхната точка на годината.

— Мисля, че през последните три години той получи приза.

— Ние имаме пълна увереност — усмихна се Джанет. — Той работи по проекта си от месеци. Всеки детайл е исторически точен.

— Определено произведение на изкуството — отбеляза репортерът.

Произведение на гений, помисли Джанет, но не тя трябваше да го казва. Никога не престана да се удивява как той успяваше да изгради нещо толкова прекрасно от няколко милиона пращинки пясък. Пръстите му прибираха, дълбаеха, потупваха и милваха, приласкавайки пясъка да заеме желаната форма. Почитателите му стояха на разположение и му показваха потенциално слабите места. Накрая замъкът на Нептун се появи, горд и величав, а самият бог гледаше властно над обиталището си, вдигнал тризъбеца.

Тийнейджърите до него си бяха взели почивка, надигаха бутилки бира и бършеха потта от челата си. Момичето носеше горнище от бански костюм и подкъсени шорти, дългите медночервени къдрици бяха повдигнати отгоре на главата ѝ в безреден куп. За миг Джанет съзря друго момиче от миналото — безгрижно шестнайсетгодишно девойче с романтични надежди и мечти. Побърза да се отърси от спомена. Няма да замени онова, което има, ако може да се върне назад. Отиде до най-близкия фургон за сладолед и купи един „Магнум“ за Алън. Белият му беше любим. Беше възнаградена с усмивка, но той едва ли щеше да има време да спре и да го изяде. Когато беше вгълбен, нищо не можеше да го отклони.

Следобедното слънце препичаше безмилостно. Оскъдно облечени момичета се движеха между състезателите и публиката, и раздаваха бутилки вода. Бумтяха хитове, а с приближаването на момента на произнасяне на оценките, диджеят изпадаше във все по-голяма истерия. Съдия беше един от местните знаменитости — певец с мъжки състав, с пригладена назад и обилно намазана с гел коса и огледални слънчеви очила, който прекара почти целия следобед, подписвайки името си по ръцете на млади момичета сред писъци от вълнение. Джанет внимателно наблюдаваше как си проправя път между участниците и се чудеше какви критерии би приложил той при

оценките си. Имаше ли представа от художествени достойнства или технически умения? Придружаваха го организаторите на състезанието — двама видни членове на местния съвет, предположи тя, и един представител от строителната компания, която спонсорираше състезанието. Навсякъде ги следваше като сянка телевизионният екип, жаден да улови всеки момент.

Постепенно за финала останаха пет участника. Джанет наблюдаваше с орлов поглед как се движат между тях. Алън бе все още сред водещите, естествено. Нямахше съмнение, че неговият замък превъзхожда останалите. Беше само въпрос на време. Той не изглеждаше ни най-малко обезпокоен от резултата. Зает бе да разговаря с хората, които идваха да го питат за творбата му, усмихнат, напълно отнесен.

Избраха първите трима. Алън и неговия замък на Нептун. Тийнейджърите до него, чиято творба вече се познаваше, че е замъкът на „Спящата красавица“, почти задушен сред бодливи клонки и рози. И един мъж с остригана глава и дългокосият му приятел, които бяха направили възстановка на Портмейрион^[1]. Джанет мислеше, че сърцето ѝ ще изхвъркне от гърдите. Не издържаше напрежението. Диджеят не ѝ помагаше.

— След миг ще имаме победител. Явно съдиите са в спор. Те не могат да стигнат до единодушно решение...

Как не могат да стигнат? Беше повече от очевидно кой е победителят. Умението, майсторството, детайлите — всичко беше налице. Джанет предположи, че трябва бавно да го оповестят, както правеха във всички телевизионни риалити формати. Трябваше да разиграят финала за пред камерите. В днешно време всичко беше пародия.

Когато видя, че съдията накрая се спира до младата двойка и забива флага в тяхната кула, знак за първа награда, тя помисли, че ѝ прилошава. Не можа да разчете израза на лицето на Алън, дори не беше сигурна, че той разбира ставащото. Двойката се прегръщаше, момичето с буйната червена грива, момчето с тъмна, сресана назад коса. Щастливи, здрави, привилегирани деца, за които това бе само шега, новост, нещо, над което да се посмеят в кръчмата довечера. А не отплата за едногодишен тежък труд. В устата ѝ загорча. Разочарование.

Негодование. Телевизионният екип си пробиваше път към двойката. Момичето трептеше и грееше, очите ѝ светеха от радост от победата.

Естествено, че ги бяха избрали заради нея. Ще се предава по телевизията. Трябваше им някой, който изглежда добре, който може да изрази чувствата си, който ще бъде идеалният говорител за циничната машина за пари, в която се бе превърнало състезанието. Не искаха човек на средна възраст със затруднения в общуването, който с мъка изразява чувствата си, макар да беше преодолял повече пречки да постигне това, отколкото двойката победители щяха заедно да срещнат в съвместния си живот.

Гледаше как Алън и неговият отбор помощници припкат нагоре-надолу около произведението му за ритуалното разрушаване. Замъкът победител се издигаше гордо до тях, а флагът на победата пърпореше на лекия бриз. Джанет почувства неудържим порив да отиде и да го стъпче сама, да раздроби всяка кула с краката си, да ритне подвижния мост, но знаеше, че ще е неприлично. Вместо това влезе и сложи чайника, за да изпият по чаша чай.

Едно нещо бе сигурно. Нямаше да може да мине през всичко това отново — строежът, очакването, напрежението, разочарованието. Следващата година няма да дойдат.

[1] Туристически град в италиански стил, разположен в Уелс. — Б.пр. ↑

6. КРАЙБРЕЖНИ БЕЗДЕЛНИЦИ

Кога точно Джинджър Нинджа се бе преобразила в тицианова изкустителка?

Последния път, когато Хари Милтън видя Флорънс Кар, тя беше пъпчив, къдрокос и кльощав дребосък, най-малката дъщеря на семейството три бунгала по-долу, което всички отбягваха, защото бяха досадно дребнави. А сега? Сега тя бе направо зашеметяваща! Медни вълни вместо червените къдрици, златисти искри в зелените очи, а слънцето на Евърдин беше целунало кожата ѝ до бронзов загар.

Тя спря дъха му.

Хари беше възроптал, когато баба му каза, че семейство Кар са ги поканили на барбекю.

— О, не — възпротиви се той. — Досадното семейство! Скучни до един!

Семейство Кар сякаш бяха изникнали от петдесетте години на миналия век с лошо изплетени пуловери, шушлякови якета и очила с дебели рамки. Загубеняци от край до край. Обикаляха с бинокли и с онези ламинирани карти, повесени на врата с връв.

— Трябва да идем, скъпи — подвикна баба му. — Мистър Кар ми дава много професионални консултации. Безплатно. Да приема вежливо поканата им е най-малкото, което мога да направя. Моля те, ела. Заради мен.

Хари се съгласи от добро сърце, защото знаеше, че баба му минава през тежки изпитания, оставена в голяма бъркотия след смъртта на дядо му. Затова ѝ се налагаше да продаде бунгалото. Хари не можеше да повярва, че това ще бъде последното му лято в Евърдин. Идваше тук всяка година от рождението си, заедно със сестра си и братовчедите, вуйчовците и лелите, всичките пристигащи и заминаващи в несекващ поток. Понякога оставяха баба му с децата, а родителите им вършеха спокойно задачите си, защото знаеха, че отрочетата им си прекарват чудесно. Успяваха някак си да се поберат

вътре. Лично пространство естествено нямаше, което се превърна в затруднение, когато пораснаха, но всъщност им беше все едно.

През последните няколко дни бяха само той и Джейн, и беше доста хубаво. Тя не беше като обикновените баби. Не се щураше, не се суетеше и не мърмореше. Беше весела, даваше ухо за ставащото по света. „Върховно бабче“ — наричаха я те понякога на шега. А беше и щедра. Знаеше кога да мушне тайно петдесетачка в ръката ти, а миналата година плати уроците му по кормуване. Сега не ѝ достигаха пари. Хари не разбираше добре какво е станало — как дядо му е могъл да я остави в такава бъркотия, след като е работил като финансов консултант.

Но все пак Хари разбираше, че е мило от страна на мистър Кар да я консултира — той беше някакъв напорист счетоводител, затова Хари се съгласи да отиде на барбекюто. Не си даде труд да се облича специално, защото семейство Кар бяха най-нехайните към модата хора на света — мистър Кар носеше чорапи със сандалите си, момчетата — шорти, които бяха или неприлично малки или смешно големи, а мисис Кар изглеждаше така, сякаш всичките ѝ дрехи бяха купени от благотворителен базар.

Така че когато Флорънс изплува от дълбините на бунгалото им с поднос месо за барбекюто, изглеждайки повече от върховно с къси джинсови шорти, тениска с изображение на „Уайт Страйпс“ и гладиаторски сандали, Хари щеше да изпусне бирата си.

— Здравсти. — Тя се усмихна, откривайки прекрасни зъби и трапчинка на бузата. Той се опита да не се вторачва, виждайки змията, татуирана на идеално плоския ѝ, загорял от слънцето корем, шепата сребърни гривни, халката на езика — по дяволите, Флорънс Кар с халка на езика? Та тя беше още бебе!

— Флорънс заминава за Кеймбридж — гордо казваше майка ѝ. — Ще учи право.

— Но ще почивам една година — добави Флорънс. — Отивам в Южна Америка.

Двете погледнаха Хари очаквателно. Той се помъчи да разплете езика си. Езикът, който не бе имал куража да пробие, макар че му се искаше.

— Аз отивам в Бристол. Ще следвам медицина.

— Върховно — каза Флорънс. — Ще имаш ли една година почивка?

— Не — отвърна Хари. — Курсът на обучение е толкова продължителен. Не искам да изляза оттам като пенсионер.

Всички се засмяха, а той отпи дълга глътка бира. Чувстваше се малко странно. Да си беше облякъл нещо по-така, а не чифт бермуди и горнище на анцуг „Джак Уилс“. И тъпите крокове, за бога! Едно от великите неща на Евърдин беше, че нямаше значение как изглеждаш, обличаш се за удобство и дори да приличаш на тиква с кроковете, пак ги носиш и не обръщаш внимание.

Флорънс отметна гривата коса върху раменете си и отпи бавно от своята бутилка бира.

— По-късно ще има „микрофонът е ваш“ в „Котвата“ — сподели тя с Хари. — Ако ти се ходи.

— Естествено — каза той и почувства как сърцето му затуптява по-бързо.

Това бе наистина странно.

Той не тичаше по момичетата. Те тичаха след него. Ако видеше някоя, която да му допадне, той вдигаше само пръст и тя дотичваше. Момичета с лъскави коси и дълги, пъргави крака, които миришеха скъпо. Но досега никой не бе успявал да го накара да изгуби дар слово. Не беше наясно дали му харесва да се чувства така. Това любов от пръв поглед ли беше? И как се постъпва в такива случаи? Не знаеше дори дали тя има приятел, дали някой суперготин тъпак с прилепнали джинси и подстрижка Кърт Кобейн няма да изникне ей сега и да предяви собственически претенции.

Очите му не се откъсваха от нея през цялото време. Тя беше самоуверена, спокойна, общителна. Пое ръководството при приготвянето на храната — Хари имаше спомен, че семейство Кар успяват да съспят и най-простата наденичка — оставаше или недопечена или пък прегаряше, но Флорънс беше мариновала парчета пилешко с мед и джинджифил и беше направила салатата от кускус, посипана със ситно накълцан магданоз и зехтин, в която родителите сезираха подозрително.

— Джейми Оливър — обясни на всеослушание тя, а салатата беше, както предугаждаше Хари, прекрасна на вкус.

За десерт нарязва обелени, но оставени в обвивката си банани, поля ги с ром и нареди между кръгчетата парчета шоколад. После ги зави във фолио и ги сложи върху тлеещите въглени на барбекюто. Семейство Кар изглежда приемаха спокойно факта, че този феникс се е извисил от тяхното лоно. Те послушно изпълняваха даваните от нея разпореждания.

Хари я гледаше как яде банана си. Седнала с кръстосани крака на рогозката за пикник, с разпиляна по раменете коса, дълбаеше шоколадовата течност с пластмасова лъжица, облизвайки и последната капка сладост. Някъде дълбоко в Хари се надигна разкъсващ глад. Искаше да отнесе с целувка лепкавата смес от устните ѝ, да я погълне цялата. Чувството го изплаши. Беше толкова силно. Толкова първично.

Сепна се, когато тя го погледна с усмивка. Беше разбрала.

— Ще тръгваме ли? — попита го Флорънс и запрати картонената чиния в близката торба за смет. — Мисля, че старците няма да възразят.

И най-дивият звяр не можеше да го спре.

Хари обичаше „Котвата“. Тук едва тринайсетгодишен беше изпил първото си питие, опита първата целувка на четиринайсет и беше отпразнувал своя шестнайсети рожден ден. Работил бе тук три лета подред, събирайки чашите. Познаваше целия персонал. Бяха като семейство. Но не му омръзваше. Беше изпълнено с местните почитатели, вечните сърфисти, но запазваше свежестта си благодарение на постоянно прииждащия поток летовници, привлечени от очарованието на курорта.

Тази вечер, когато влезе вътре заедно с Флорънс, заведението се пукаше по шевовете. Той си проби път през тълпата, кимаше и махаше за поздрав на познатите, докато стигнаха до бара, където поръча питие и за двамата. Нощта на „микрофонът е ваш“ беше в пълен разгар. Хората излизаха отпред, когато им дойдеше реда, някои имаха неоспорим талант, други бяха неспособни да изпълнят и една нота. За късмет си намериха места — две табуретки в ъгъла до обърнатата бъчва — и се наложи да седнат много близо, за да се чуват. Говориха за музика, за Гластънбъри (той беше ходил, тя — не) и за най-хубавия концерт, който бяха посетили (Ред Хот Чили Пепърс — той, Бионсе —

тя). А когато от сцената слезе подражателка на Аланис Морисет, Флорънс остави чашата си.

— Добре — каза тя. — Сега ще се пробвам аз.

Той скочи и я последва, омагьосан от гледката — тя се качи на сцената, поговори накратко с барабаниста и китариста и пристъпи към микрофона. Никога не беше виждал толкова самоуверен човек. Нямаше миг колебание, нито следа от страх. Тя се усмихна на публиката. Още с началните акорди изригна аплауз. Хари позна песента на Джоан Арматрейддинг, една от любимите на майка му, която тя — заедно с Флийтууд Мак и Дженезис — им пускаше в колата, когато бяха малки, преди да поемат сидиплейъра под свой контрол.

После, шепнейки почти, Флорънс запя „Любов и обич“. Докато произнасяше думите, очите ѝ моментално се заковаха в неговите.

В продължение на един миг тя едва дишаше. Послание ли му пращаше или си играеше с него? Нещо студено, но същевременно и горещо се разля в кръвта му, в сърцето му, в костите му. Това не беше само желание. Това бе необходимост.

Не сваляше очите си от нея, докато тя продължаваше напред сама, пренесена на друго място, отнесена от думите. Останалата публика беше така прикована, както и той. Той можеше да си мисли, че тя пее за него, но всеки присъстващ беше попаднал във властта на магията ѝ. И докато песента се разгръщаше, тя поддържаше жива хармонията с китариста и барабаниста, като кръстосваше погледи и споделяше усмивки с тях, макар че се бяха срещнали само преди пет минути. Хари усети изгаряща завист. Това се дължи на музиката, тя създава спойка и мигновена връзка между хората. Пръстите му стискаха чашата, а кокалчетата на ръцете бяха побелели от напрежение и ревност.

След края на песента тя се поклони с лека самоирония, после скочи от сцената под бурни аплодисменти. Хари се опита да ѝ каже колко блестящо беше изпълнението ѝ, но тя се засмя пренебрежително.

— Беше изумителна!

— Едва ли?

— Участваш ли в група?

— Боже мой, не. Не бих изтърпяла тези честолюбци. И досадните репетиции.

— А трябва да можеш. Имаш такъв талант.

Тя завъртя очи.

— Ами, само имитирам. Не бих могла да напиша песен сама.

— Опитвала ли си?

— Не искам.

Така или иначе той беше изпаднал в страхопочитание. Пред човека, който можеше да се качи на сцената, да направи такова изпълнение и да го смята за дреболия.

Досега не беше срещал някой по късметлия от него. Беше много тъпо да си златното момче, момчето, което не може да се провали, защото няма към какво да се стреми. Вратите се отваряха лесно, хората си счупваха краката да изпълняват разпорежданията му. Беше като да преядеш с шоколад. Колкото и да е хубаво и то може да ти втръсне. Когато си почти идеален, в живота няма режещи ръбове, няма остри захапки. Хари беше момче първенец — капитан на отбора по крикет, лидер във всяка училищна игра, председател на дискуссионния клуб. И винаги беше имал всяко момиче, което пожелае. Не че не се бе радвал на компанията им, но нито една от досегашните връзки не го бе удовлетворила. Бяха само... приятни. Не го караха да живне отвътре, душата му да запее. Флорънс беше първото познато момиче, което възпламени нещо вътре у него. А той нямаше представа как да се справи с това.

До единайсет часа те бяха доста пияни. Той ѝ поръчва шотове през цялата вечер. Отиваше ѝ да бъде пияна — не се отпусна, нито се кискаше като много момичета. Даже стана по-самоуверена. Плъзгава и опасна. Това го накара да я желае още повече.

В мъглявината на алкохола той си спомни едно правило. Правило, което не му се беше налагало да приложи досега. Ако наистина желаеш едно момиче, не му го показвай. Дръж се на положение. В единайсет и половина, с огромно усилие на волята, ѝ каза, че се прибира у дома.

— Имам да свърша някои неща — каза неопределено той.

— Досадно — отвърна тя леко объркана.

— Знам — усмихна се той. — Съжалявам. — И си тръгна.

Не поглеждай назад — прошепна си той. Не поглеждай назад.

Правилото проработи. На сутринта тя се появи пред бунгалото му и почука на вратата. Той не можеше да повярва на вълнението, което изпита, щом съзря рижавата ѝ коса през прозореца. Кръвта му закипя, когато тя се засмя и попита дали иска да покарат сърф.

— Естествено — отговори той възможно най-нехайно.

— Свърши ли си работата? — Тя вдигна вежди високо, очевидно очакваше да разбере нещо повече.

— Да. — А всъщност онова, което беше правил, бе да лежи на леглото си с часове в полутрезви терзания, чудейки се как да разиграе нещата нататък.

— Здравейте, мисис Милтън. — Флорънс метна ослепителна усмивка на бабата на Хари, която се връщаше от магазина с литър мляко.

Джейн отговори с усмивка към двамата.

— Ние ще ходим да караме сърф, ако нямаш нещо против — каза ѝ Хари. — Ти добре ли си? Какво ще правиш?

— Разбира се — увери го Джейн и посочи купчината листове на масата. — Трябва да се преборя с камара документи. Изглежда нямат край.

— О, да — съгласи се Флорънс. — Татко спомена, че ще ви се наложи да продадете бунгалото. Каква досада.

Хари изтръпна. Знаеше, че Джейн не обича да се говори за това. Но изглежда нямаше нищо против прямотата на Флорънс.

— Така е — съгласи се сухо тя. — Истинска досада. Но това е животът. Нищо хубаво не продължава вечно.

— Не продължава ли? — Флорънс сбърчи нос. — Защо не?

Защо не, наистина — помисли си Хари. Това лято, например. Надяваше се то да продължи вечно.

Прекараха целия ден заедно в долния край на плажа, където висяха най-запалените сърфисти. Тук вълните бяха по-високи, а почиващите не си даваха труда да идват чак дотук, затова наоколо нямаше охранени семейства, които се тъпчат с чипс и мачкат фасовете си в пясъка.

Флорънс беше добра сърфистка, разбира се, но накрая се оказа, че Хари притежава повече издръжливост. Тя легна на кърпата си и го

наблюдава, докато най-сетне и той капна. Хората мислят, че да сърфираш означава да стоиш прав на дъската, но всъщност това си беше „оседлаване“ — да загребеш срещу приливната вълна и използвайки силата на горната част на тялото си, да се изправиш в точния момент, да се задържиш в равновесно положение, преди да успее да те забърше.

Нямаше нищо по-хубаво от умората след сърфиране — всеобхватно изтощение от съчетанието на физическото усилие и отдаването на милостта на природните стихии — слънцето, водата и вятъра. Полежаха един до друг на пясъка, след което Флорънс разрови чантата си и извади сандвичи с шунка и кекс с шоколадова глазура, изпечен от майка ѝ. Сетне поеха нагоре по плажа с отпуснатата походка на истински отпочинали, обвеяни от вятъра и помилвани от слънцето хора. Когато стигнаха бунгалото на семейство Кар, Хари се помоли тя да пожелае да излезе с него отново тази вечер.

— Да се видим за питие по-късно? — попита той. — Трябва да вечерям с баба си. Напоследък тя има неприятности.

— Ей, не е нужно да обясняваш — отвърна Флорънс. — Да се видим в „Котвата“ около десет.

Хари и Джейн вечеряха омлет с гъби, салата и франзели на масичка до бунгалото. И за двамата това беше най-хубавото време от деня, когато повечето хора се бяха прибрали, но някои твърдоглавци все още се радваха на вълните и пясъка. Наоколо тичаха кучета в лудешки кръгове, вечерният бриз носеше хвърчила, кълба дим издайнически показваха, че някой ще прави барбекю.

— Май добре се разбираш с Флорънс — отбеляза Джейн. — Като си спомня как бяхте готови на всичко, само да избягате от нея, сякаш е чумава.

Хари се ухили доволно.

— Мисля, че вече не е същата. Трябва да са я сменили. Друго семейство е взело Джинджър Нинджа.

— Определено е пораснала — каза Джейн. — Но внимавай...

— Да внимавам? — свъси се Хари. — Какво искаш да кажеш?

Джейн отпи от виното си и реши, че вече е казала премногу. Просто го усещаше. Женска интуиция. Усещаше, че възхищението на

Хари се харесва на Флорънс, защото трябва да си сляп, за да не видиш увлечението му. А тя искаше да предпази внука си. Бабите не трябва да имат любимци, но как може Хари да не бъде нейният любимец с неговото неподправено обаяние и обичлив характер? Остана още една седмица само, за да ѝ прави компания, защото се тревожеше за нея. Малко са осемнайсетгодишните момчета, които ще се притесняват за бабите си така.

Но тя нямаше да издаде безпокойството си.

— О, просто не ми обръщай внимание — каза му тя. — Май съм малко...

Тя махна с ръка да покаже липсата на единение със света наоколо.

Той се протегна и докосна ръката ѝ.

— Ти ще бъдеш добре — увери я той. — Ние ще се погрижим за теб.

Джейн не искаше да се грижат за нея. Не искаше да разчита на семейството си за нещо повече от няколко прекрасни момента като този. Не искаше да бъде бреме. Не искаше да бъде радост, която може да се вземе и върне обратно, а дните ѝ да бъдат белязани единствено от празниците — Коледа, Великден, рождени дни, лятото. Усети прилив на гняв от положението, в което беше изпаднала. Проклетият Греъм, каза си тя за милионен път. Така да съсипе всичко.

Тя се усмихна на Хари. Той явно нямаше търпение да тръгне и да се срещне отново с Флорънс, но беше твърде вежлив, за да ѝ го каже.

— Хайде, тръгвай — каза тя. — Аз ще измия съдовете.

Докато го гледаше как върви, тя произнесе малка молитва за сърцето му. Такова крехко нещо, а управлява физическото ти съществуване.

Тази вечер в „Котвата“ имаше само танци. Нямаше състав, а само един диджей, който пускаше фънк и диско от седемдесетте. Флорънс приличаше на ангел с лека бяла рокля, обсипана с бели пайети, които подчертаваха тена ѝ. Беше горещо, двамата пиха твърде много и се замаяха от алкохола и умората от деня. Притискаха се един в друг, когато диджеят намали музиката. Хари разпозна Бари Уайт. Още един от любимите хитове на майка му от миналото. На какъвто не можеш

да устоиш, не можеш да танцуваш на него с друг човек и да не пожелаеш да се притиснеш към него. Дрезгавият глас и безспирно пулсиращият ритъм те понасяха. Очите им бяха приковани един в друг. Той понечи да я целуне, но тя тръсна глава, издърпа го през потните тълпи навън през вратата и го поведе надолу към плажа, долу зад бунгалата, където беше тъмно и на завет от вятъра и никой не можеше да ги види.

Сега го целуваше тя. Той докосваше златистата ѝ кожа с върховете на пръстите си. Провираше ръка през облака къдрици. Вкусът ѝ беше прекрасен — сладък, но и солен. Тя прекара пръстена на езика си над горната му устна и той потрепери. Плъзна ръце под тънкия памучен плат на роклята ѝ, премести ги нагоре по тялото ѝ, докато усети гърдите ѝ. Тя изви гърба си и ги притисна в дланите му, приветствайки допира му. Зърната ѝ бяха станали твърди.

Той беше станал твърд.

— Чукай ме, Хари — прошепна дрезгаво тя в ухото му.

Обикновено той не чакаше да го подканят. Но сега не искаше да е така. Жалък секс зад задната стена на плажно бунгало? Това беше неговата първа истинска любов, жената, пред която благоговееше. Жената, която почиташе. Искаше да я съблече бавно върху легло, да напълни очите си с красотата ѝ, да прави истинска любов с нея, да прекара нощ, която няма да забрави никога.

— Не искам да го правя тук — каза ѝ той.

— Хайде — подкани го тя, дръпна колана му с една ръка и погали пениса му с другата. Той въздъхна. Това беше най-чудесното мъчение.

С огромно усилие на волята той се дръпна настрана.

— Може да ме наречеш особняк, — каза той, — но бих предпочел да го направим някъде, където е... удобно. Не си падам по секса под открито небе.

Флорънс се дръпна от него намръщена. Той усети как внезапно промени настроението си. Нацупи се.

— Не че не искам...

— Ти не искаш — усмихна се тя, но очите ѝ се присвиха. — Ако не ме харесваш, просто кажи.

— Не те харесвам? Харесвам те, разбира се. Флорънс, аз...

Не можа да го каже. Не можа да каже, че я обича. Щеше да прозвучи като идиот. Познаваше я едва от един ден. Е, познаваше я от години, но не и тази Флорънс, това омагьосващо същество, което му отне съня, апетита и проклетия ум...

— Хубаво. — Тя започна да оправя дрехите си и се покри отново цялата. Наелектризиращата кожа, твърдите гърди.

— Слушай — каза нетърпеливо той. Утре...

Тя сложи ръце на хълбоци.

— Утре е състезанието по пясъчни замъци. — Явно в нейните представи състезание по пясъчни замъци и любовна среща бяха взаимно изключващи се неща. — Ти ще ми помогнеш, нали?

— Разбира се!

Повод да прекара повече време с нея.

— Добре. Ще се видим сутринта.

Тя тръгна към бунгалото си с високо вдигната глава и изправени рамене, явно все още огорчена от отказа му. Ако знаеше само?!

Тази вечер той си легна отчаян. Усецаше уханието ѝ по себе си, ароматът на прегорял портокал. Мислеше, че няма да заспи, но заспа и сънят му бе неспокоен от смесица видения, изпълнени с нейното лице, нейния глас и със самата нея. Събуди се с вик в четири часа и с ужас установи, че по очите му има сълзи. Стори му се, че полудява.

На следващия ден стана, изпълнен с решителност. Облече се бързо и мина през плажа нагоре до селото и туристическата агенция. Знаеше, че там държат списък с хотелите и къщите за гости, в които се намират свободни стаи, защото семейството му често изпращаше приятелите си там, когато идваха, за да пренощуват. Любезният служител му разпечата списъка. Той набързо отхвърли първите три места, защото бяха твърде старомодни и овехтели, но четвъртото, полупансион с нощувка и закуска, наречено „Крайбрежни безделници“ се рекламираше като „свежо и необикновено, романтично убежище с луксозни екстри — безжичен интернет, бяло спално бельо и спираща дъха гледка“.

Той вървя покрай кея, докато го намери — стара вила в едуардиански стил с подова настилка от морска трева, стени в цвят на сладолед и маслени платна без рамки. Собственикът беше слабават

сърфист новак с дружелюбна усмивка, който не погледна накриво, когато го помоли да види свободната стая.

Беше малка, но прекрасна, боядисана в тюркоазено зелено и бяло, с малък балкон, ограден с муселинови завеси. Сърцето на Хари подскочи, като я видя.

— Само за една нощ — каза той на собственика. — Изненада за приятелката ми.

— Можем да донесем шампанско. И свежи цветя. И шоколад.

— И трите, моля — ухили се Хари, като си представи как посипва едно по едно розовите листенца по голата ѝ кожа и поставя шоколадови трюфели в устата ѝ.

В седем и четвърт Флорънс дойде да го вземе.

— Хайде, — подкани го тя, — състезанието започва по обяд. Не бива да закъсняваме.

Състезанието по пясъчни замъци беше станало ежегоден ритуал за всеки, прекарващ лятото в Евърдин. Семейство Милтън участва винаги с онази своя част, която се случеше там по това време, макар че никога не печелеха. С годините състезанието добиваше все по-голяма популярност. Хари си спомняше, когато участва само неколцина татковци и децата им с кофички и лопатки, а сега то преобръщаше целия Евърдин заради специално устроените паркинги за линейки в нивите на земеделските стопани, за да поемат допълнителния приток на гости.

Те бързо намериха площадката си и Флорънс разопакова провизиите за деня. Хари усети, че за нея е от значение да спечели — тя разглеждаше участниците с ревност, каквато той не изпитваше.

— Онзи особняк ей там спечели последните три години подред — каза му тя, сочейки някакъв тъпак на съседната площадка, на който явно нещо му липсваше. — Ще го изпреваря, ако ще да умра.

Хари си помисли, че едва ли си струва да умреш заради едно състезание по пясъчни замъци, но замълча.

— Погледни — тя го сръчка, сочейки с пръст — Ето Марки Бърнс. Той ще бъде съдия.

В очите ѝ Хари съзря блясък, който не му хареса, блясък, който предизвика тръпка на безпокойство в стомаха му. Марки Бърнс беше

нещо като местна знаменитост, член на мъжки състав, който три пъти се беше изкачил до първото място преди две години. Марки крачеше наоколо, следван от процесията на новинарския екип, изглеждаше самодоволен и както си помисли Хари, доста разглезен. Но кой беше той, че да съди?

Цял ден Хари следваше указанията на Флорънс да тича до морето с кофи за вода, за да намокрят пясъка и да постигнат точната консистенция. Беше проектирала замъка на Спящата красавица, оброчен в рози и бодли, така че се получи нещо доста живописно. Но Хари не можа да се отърси от тревогата. Флорънс постоянно проверяваше как напредва съседът им, който строеше замъка на Нептун — безспорен претендент. Хари имаше усещането, че Флорънс ще иде и ще стъпче полуготовото му произведение, само да се появеше и най-малка възможност.

— Нали се прави за удоволствие, все пак? — попита я по едно време той и заслужи стоманен поглед в отговор.

В три часа се чу свирката, всички състезатели спряха, благодарни, че ще отдъхнат и присъждането започна. Времето минаваше мъчително бавно, докато Марки Бърнс и другите съдии бродеха от площадка на площадка и сравняваха записките си. Местният диджей се обърна с призив към всички присъстващи и им пусна изтъркани плажни песни, редувани със съобщения от спонсорите на състезанието.

— Изхвърлят се малко, не мислиш ли? — попита той Флорънс, но тя не му обърна внимание. Следеше движението на съдиите, пресмятайки колко време отделят за анализ на всеки участник. Хари не знаеше дали да се моли да спечелят те, в този случай можеше да я отмъкне настрана, за да го отпразнуват, или да загубят и тогава можеше да я отведе настрана, за да я утеши. Дали жената е поподатлива в емоцията на триумфа или на отчаянието? Не знаеше. Но така или иначе решението не беше в неговите ръце. Но се усмихна на ум, като си представи малката тюркоазена спалня, която ги очакваше, и шампанското, което се охлаждаше.

Когато съдиите дойдоха до площадката им, Хари се отдръпна и остави Флорънс да говори. Видя, че тя се обърна към Марки Бърнс преди да поздрави другите, отметна косата си над раменете и отвори широко очи, представяйки концепцията на своята творба.

— Исках да направя нещо женствено — обясни тя. — Пясъчните замъци обикновено са толкова мъжествени със строгите линии. Исках да създам нещо меко и заоблено, нещо, което ще поискате да помилвате. Нещо... женско.

Другите съдии кимаха сериозно. Когато те се обърнаха, Флорънс улови погледа на Марки Бърнс и намигна. Той ѝ се ухили на свой ред. Посланието ѝ беше красноречиво. На Хари му призля. Никой друг не ги видя, само той. Побърза да сведе очи. Можеше просто веднага да си тръгне. Но Флорънс дойде и го прегърна. Миришеше на лосион против слънчево изгаряне и на безплатния сладолед, с който ги почерпи един от спонсорите. Зави му се свят.

— Ей, беше чудесен! Благодаря ти. А ако спечелим, шампанското е от мен.

Тя се притискаше силно към него и той почувства облекчение. Може флиртът ѝ да е бил само заради победата и нищо повече. Надяваше се да е така, но не беше напълно сигурен. За Хари това беше изцяло ново чувство. Никога преди не беше изпитвал несигурност пред момиче. Никога не беше усещал стомаха си да гори от страх, че обектът на чувствата му гледа другаде. Никога не беше усещал сърцето си да се свива уплашено. Никога не беше изпитвал желание да заби нож в гърба на друг човек, така както искаше да намушка Марки Бърнс с неговите тъпи огледални слънчеви очила и глупавата му каубойска шапка от лико.

Флорънс развълнувано сграбчи ръката му.

— Вече са решили. Виж, тръгват към нас.

Гледаха как съдиите бавно вървят към тях, носейки победния флаг.

— Може да е тъпакът от съседната площадка — каза Хари. — Или е той, или ние.

— Той няма да спечели. Няма начин — увери го Флорънс и се оказа права.

Когато Марки Бърнс заби пръчката на флагчето в кулата на техния замък, избухнаха гръмки ръкопляскания, придружени от викове и свиркания. Хари се обърна към Флорънс, готов да я поздрави с прегръдка, но нейните ръце бяха вече обвили шията на Марки. Камерите снимаха като пощурели, новинарските екипи се скупчваха

наоколо. Тя шепнеше в ухото му, а той бе поставил ръцете си точно под гърдите ѝ.

Хари се извърна, усетил горчилка в устата си. А когато погледна назад, видя как мъжът от съседния парцел гледа съкрушен замъка си. За не повече от миг Хари се почувства гузен. Редно беше да победи онзи човек. Беше ясно, че двамата са равностойни съперници, но Флорънс беше успяла да наклони везните в своя полза, прибъгвайки до хитрините си. Почувства се съвсем зле. Към човека се приближи една жена и го хвана за ръка като малко дете. Навярно бе майка му, навярно мъжът не беше наред. Не беше редно. Стореното от Флорънс беше неправилно.

В следващия миг, когато Флорънс го прегърна силно, Хари почувства, че полита нагоре.

— Спечелихме, Хари! — Той усети сърцето ѝ да бие през тънката тениска. — Нямахте да успея без теб.

Тя го целуна по устата и в този миг всичките му опасения отлетяха. И какво ако е флиртувала със съдията? Това беше животът, нали? Той почувства чудна топлина да струи във вените, главата му съвсем олекна, когато тя го задърпа да застане пред камерите.

— Това е Хари — каза им тя. — Приятели сме абсолютно от години. И аз нямахте да успея без него.

Искаше му се да я отведе в стаята веднага. Каза ѝ, че има изненада за нея, но тя не пожела и да чуе.

— Всички се събират в „Котвата“. Ще има безплатно пиене.

Беше ясно, че под всички тя разбира Марки Бърнс и неговия антураж. А безплатното пиене, изглежда не се отнасяше за Хари. Само за Флорънс, която пиеше водка „Смирноф Айс“, сякаш да не излезе от крак с модата. И да ухажва публиката, с която се бе сдобила току-що. Хари търпя, докато не можеше да понася повече. Докато гледаше как Марки натисна Флорънс към стената, мушнал единия от дългите си крака между нейните, а хълбокът му неприлично натиска таза ѝ. Тя гледаше нагоре към него и се смееше, увивайки дългата си коса около пръстите си.

Той не беше нищо друго, освен поредното звездно копеле. Ако Марки Бърнс можеше да се нарече звезда! Според Хари не можеше.

Солист на някакъв бивш второразреден мъжки състав. Да беше международна суперзвезда Хари би могъл вероятно да разбере угодническото поведение на Флорънс, но той беше толкова отвратен, че не се сети дори за името на състава, в който пееше онзи.

Проблемът беше там, че станалото не го накара да я желае по-малко.

Помещението сякаш изведнъж го захлупи. Премного слънце, премного пиене. Той си проби път навън, вдишвайки дълбоко свежия въздух. Звучите от бара заглъхнаха зад него. Усети полъха по лицето си и се сети за очакващата ги малка бяла спалня, изветрялото шампанско, оклюмалите рози, разтопения шоколад.

Хари още стискаше бутилката „Смирноф Айс“. В пристъп на гняв я запрати към стоманената стена, която отделяше кръчмата от шосето. Когато тя се разби на парчета, той се стресна. Никога досега не беше правил подобно нещо. Беше противно на всичко, на възпитанието му, на моралните му принципи. Част от него му казваше да влезе вътре и да намери метла, за да измете, преди някой да е успял да се нарани, но беше прекалено пиян. Прекалено пиян и прекалено уплашен, че ако се върне вътре, може да забие юмрук в лицето на Марки Бърнс.

Най-добре да се прибере. Тръгна към плажа. Всеки път щом се отвореше вратата на кръчмата, чуваше музика и смях, сякаш хората вътре му се надсмиваха. Представяше си как Флорънс целува Марки Бърнс. Точно сега трябваше да я целува той.

Стигна до бунгалото. Баба му не си беше легнала и гледаше телевизия на малкия портативен приемник. Той влезе, залитайки.

— Скъпи, добре ли си? — погледна го тя разтревожено.

— Май слънчасях — измърмори той.

— Нека ти дам вода — стана тя.

— Добре съм. Трябва само... да легна.

Мина край нея, съзнавайки, че постъпва грубо. Но ако не го направеше, щеше да повърне или да се разплаче, или и двете. Той се просна на тясното легло, като едва успя да изрита обувките си, и дръпна завивката върху главата си. Сутринта щеше да се чувства като умрял.

Но смъртта не го навести. Не знаеше кое го боли повече — главата или сърцето. Дългото стоене на слънце винаги му

причиняваше слънчев удар, не трябваше да го забравя. Той се обърна и заспа отново.

В единайсет часа се събуди и установи, че баба му поставя прохладната си ръка на челото му. В другата държеше голяма чаша с вода.

— Скъпи, няма да питам много. Но снощи не беше на себе си.

Тя му подаде две хапчета и водата. Хари седна в леглото и ги глътна с благодарност, надявайки се, че не е казал нещо ужасно, за да я разстрои.

— Не бях... груб, нали?

Джейн се засмя.

— Не, ни най-малко. — Тя го погледна проникателно. — Флорънс?

В отговор той само затвори очи и въздъхна.

— Каж ми да си гледам работата, ако искаш. Но ако искаш рамо, на което да поплачеш, аз съм насреща.

Беше толкова възхитителна неговата баба. Винаги знаеше какво чувстваш и знаеше точно какво да каже.

— Нямах представа, че ще бъде толкова тежко — каза ѝ той. — Странното е, че дори не я харесвам толкова много. Искам да кажа, че тя е такава фукла. Само аз, аз и аз. Виждам го.

— Всеки го вижда — отвърна Джейн. После си каза, че Хари няма да иска да съдят Флорънс, а да поговорят за болката, която вероятно го разкъсваше. — Но тя е много привлекателно момиче. Разбирам защо си падаш по нея. Напълно.

Хари допи водата си и легна обратно на възглавницата.

— Благодаря, бабче — промълви той и затвори очи. Главата му пулсираше. — Не знам какво да правя. Изведнъж като че ли... тя стана единственото важно нещо в живота ми. Как може? Имам предвид, че едва я познавам. Не и тази Флорънс, във всеки случай. Безумно е...

— За теб това е любов — каза му Джейн. — Нерационална, обсебваща, неконтролируема, разрушителна.

Хари отново отвори очи. Погледна баба си с интерес. Тя говореше от сърце. И с несвойствена горчивина.

— Не говориш за дядо, нали — попита той. — Не говориш за онова, което ти е причинил?

— Не — отговори тя. — Не говоря за него. Това, което направи е жалко, но то не ме засегна отвътре. Бях го надживяла отдавна, преди той да умре.

Джейн протегна ръка и хвана неговата.

— Искам да ти разкажа една история, Хари. За нещо, което ми се случи, когато бях на твоите години. Защото не искам да преживяваш това, което преживях аз. Не искам да прахосваш и минута от скъпоценния си живот за някого, който е без значение. Ти струваш много повече.

И тя му разказа историята, която не беше споделяла с никого. Историята на младо момиче и по-възрастен мъж и една връзка, която беше обречена. И как беше прекарала живота си в копнеж за онова, което е могло да бъде, и не си бе позволила да бъде щастлива с друг, след като беше направила грешния избор и вероятно на всичко отгоре беше причинила нещастие и на други хора. Грехът не я беше направил щастлива, защото навярно дълбоко в себе си съзнаваше, че стои на второ място, а никой не обича да е на второ място.

— Знам, че няма да улесни нещата още на секундата — завърши Джейн, — но го приеми като едно предупреждение. Независимо че сега може да си мислиш колко чудесна е Флорънс, независимо че си мислиш колко щастлив би те направила тя, не позволявай да управлява живота ти.

Хари се надигна.

— Това е ужасна история — каза той поразен. — Нямах представа.

— Разбира се, че не, скъпи. В момента, в който се появи ти, аз бях световен шампион по преструване на щастлива. И да ти кажа право, тогава бях щастлива. Не знам дали съм била страшно добра майка, но да си баба е чудесно. Вие, всички деца, ми донесохте повече радост, отколкото заслужава който и да било, затова аз съм невероятно голям късметлия.

Тя се наведе и го прегърна.

— Чуй сега! Край на лекцията. Не е нужно да слушаш приказките на една стара жена. Ако бях на твое място, щях отново да заспя. Ще ти приготвя обяд, щом се събудиш. — Тя го целуна бързо. — Приятни сънища. Но помисли какво ти казах.

Хари я гледаше как се отдалечава. Испита страхопочитание. Каква изумителна история! Винаги се бе възхищавал от баба си, но не знаеше, че таи такава парлива тайна. Натъжи се безмерно, че е била толкова нещастна през целия си живот. И докато се унасяше в сън, разбра, че единственият начин да направи трагедията ѝ по-малко... трагична беше да се поучи от грешката ѝ.

По дяволите Флорънс — помисли си той, после се усмихна с облекчение. — Не бе имал удоволствието...

Джейн се върна в дневния кът и седна на светлосиния плетен стол Лойд Луум. Беше мъчително да гледаш някого, когото обичаш, да се терзае и да знаеш, че не можеш да направиш нищо, за да го облекчиш. С радост би поела страданието му върху себе си. До болка познаваше разяждащото чувство, което гнетеше Хари отвътре, как се измъчва от вероятността, че нещата могат да се променят, как в един миг се изпълва с надежда, а в следващия изпада в униние. Трябваше да го изстрада сам. Тя си напомни, че способността да изпитваме такава болка ни прави човечни и че накрая тя ще ни направи по-силни.

Въздъхна и посегна за чантата си. Писмото беше дошло преди три дни, изпратено от адвоката ѝ до пощата на Евърдин. Тя веднага позна почерка на кремавия залепен плик — и как да не го познае след часовете разшифроване на самоуверените драсканици. Дори и след половин век сърцето ѝ подскочи в гърлото още щом го видя. Колко пъти беше мечтала за писмо от него, писмо, молещо за прошка, писмо заявяващо, че не може да живее без нея. То, разбира се, изобщо не дойде.

Тя отново приглади листа. Беше го чела десет пъти досега.

Скъпа Джейн,

Благодаря ти много, че ми върна „Да изгониш демоните“. Не знам какво в последна сметка те бе предизвикало да постъпиш така, а и аз определено не заслужавах да я получа обратно.

Възхитих се от постъпката през онзи ден повече, отколкото мога да изразя с думи. Когато видях заглавната

страница на печката, чувствата ми бяха толкова смесени — пълен ужас, разбира се, но и страшно вълнение, че си имала смелостта да изпълниш такова справедливо наказание. Копнеех да се затичам след теб, да те открадна от семейството ти, да те направя своя завинаги, но нямаше да е правилно. Ти беше толкова млада, толкова умна — не заслужаваше доживотна присъда с егоистично, самовлюбено чудовище, в каквото се бях превърнал аз, а станах и по-лош, уверявам те. Макар и понякога да се чудя дали нямаше да ме облагородиш, да бъдеш моето спасение по някакъв начин. Не ми се вярва — загниването бе настъпило дълбоко в мен още преди да те срещна.

Отново и отново през годините се изкушавах да взема писалката и да ти пиша. Претърсвах улиците на Лондон, когато излизах навън, с надеждата да зърна красивото ти засмяно лице може би в някое кафене или изчезващо в метрото. Когато минавах покрай витрините, избирах рокли за теб, а когато отивах на ресторант, си представях какво би избрала да ядеш, ако беше с мен. Копнежът не ме напусна никога. Казах си, че ако съдбата отново те доведе при мен, това ще е знак да бъдем заедно и че аз ще те поискам обратно.

Част от мен се изкушаваше да хвърли ръкописа в огъня, както направи ти, но както знаеш аз съм страхливец, човек, който никога не е държал силно на убежденията си. Моите издатели, разбира се, са очаровани. Отдавна се бяха отказали от надеждата, че ще получат нещо забележително от мен на стари години. Може да си прочела в пресата, че бързат със специално издание на романа през есента — не е за вярване колко много хора чакат с нетърпение да погълнат каквото и да съм благоволил да напиша.

Знам, че от разказа за това къде е бил ръкописът и как ми е бил върнат на пресата ще й потекат лигите, но ми е останала малко почтеност и не бих желал да те използвам повече, отколкото съм те използвал досега. Затова историята ще остане моя тайна — наша тайна.

Благодаря ти отново, моя скъпа Джейн. Ти си и винаги си била много по-добър човек от мен и се надявам, че с друг си намерила щастието, което аз си представях за нас.

Теренс

Тя остави писмото. Сълзите бодяха клепачите ѝ и тя отново заплака тихо за момичето, което пропиля живота си, за истинската любов, която не намери никога. Пъхна писмото обратно в плика и го сложи в чантата си, удивена, че болката е могла да трае толкова много години и все още може да я сломи. Не знаеше дали фактът, че е копнял за нея през цялото време, беше за добро или за лошо. Разбира се, можеше да го е написал нарочно — Теренс Шоу беше способен да заплете история, хвърляйки празни думи на страницата и да се претвори в героя на разказа.

Е, добре, заключи тя. Поне успя да сподели преживяното с внука си и може би да му спести болката, която бе понесла. Макар че подозираше, че не е успяла. Мъдрите думи са хубаво нещо, но те не могат да заставят главата ти да поеме управлението на сърцето. Любовта, независимо от начина, по който ни връхлита, винаги се оказва болезнена.

На вратата се почука. Тя бързо изтри следите от сълзи. През стъклото видя, че е Рой, и се втурна да отвори.

— Имам много лаврак и не знам какво да го правя — малко смутен започна той. — Фризерът ми е толкова пълен, че ще се пръсне. Чудех се... би ли ми помогнала да се справя? — Той замълча, после се усмихна срамежливо. — Да дойдеш на вечеря, имам предвид.

Джейн не можа да скрие изненадата си. Двамата с Рой винаги са били приятели, но никога нещо повече от това да изпият по чаша кафе заедно. Поканата му я зарадва.

— С удоволствие.

— Тази вечер? Към осем?

— Фантастично.

Той вдигна ръка за довиждане и се запъти обратно нагоре по плажа. Джейн видя как изчезва в тълпата покрай павилионите за сладолед — същите, в които беше работил някога. Ако се върнеше в

спомените си, щеше да усети аромата на сладка ванилия, да почувства топлината на слънцето, да чуе мелодиите на радиото. Сякаш прекрачваше в миналото.

Какво щеше да стане, ако го беше целунала до павилиона, като знаеше, че той го желае, там в промеждутъка между клиентите? Какво щеше да стане, ако целувката се бе оказала сладка като сладоледа, който продаваха, и ако тази целувка бе накарала сърцето ѝ да затупти? Щеше да ѝ подейства като ваксина срещу Теренс Шоу. Щеше да я освободи от интереса ѝ към нейния работодател. Щеше да бърза да приключи с работата за деня и да тича към току-що намерената любов. Сладка, невинна любов, изцяло подходяща и напълно уместна връзка.

Разбира се, нямаше да доведе до никъде. Още тогава Джейн искаше повече, отколкото можеше да ѝ предложи Рой, и щеше да го напусне в края на лятото. Но поне щеше да излезе невредима и с отворени очи, с вяра след преживения летен роман. Не наранена и съкрушена, със сбръчкана душа.

Седна отново на стола си. Чувстваше се невероятно изморена. Ровенето в миналото беше изтощително.

Събуди се и видя, че Хари тревожно раздрусва ръката ѝ.

— Бабче? Добре ли си?

— Добре съм. Добре съм. Трябва да съм се отнесла за малко. —

Тя погледна часовника на стената. Беше четири и четвърт.

— Ще ходя на вечеря при Рой.

Хари я погледна ухилено и вдигна тъмната си вежда.

— Да?

Джейн отиде до мивката, за да си налее чаша вода. Усети, че бузите ѝ леко пламват.

— И какво ще облечеш за тази гореща среща?

— Не е гореща среща — възропта тя. — Затрупал се е с лаврак.

— Да, да. — Хари обичаше да я дразни. — Можеше да го сложи във фризера.

— Фризерът му е пълен.

— Пълен е, естествено. — Той приближи и обгърна рамото ѝ с ръка, притискайки я. Харесваше ѝ, че той не се бои да покаже

чувствата си, нейният чудесен внук. — Ще си прекараш вълшебно. Рой е симпатяга.

Симпатяга беше най-висшето признание в света на Хари.

Джейн посегна да махне черните кичури от очите му. Ако животът ѝ беше поел по друг коловоз, тя нямаше да познава това чудесно момче. Не би го заменила за земята, луната и звездите, взети заедно.

— Ти добре ли си? — нежно попита тя.

— Ще бъда — каза той. — Времето, великият лечител и всичко от този род.

Те се прегърнаха и тя погледна часовника. Има ли време да иде до града и да си купи нещо ново да облече тази вечер? Нищо фрапиращо, може би нов пуловер. Или обеци? Усети гъделичкане в стомаха и се засмя. Треска пред среща на нейните години? Какъв абсурд...

По-късно вечерта Хари застана на входната алея пред бунгалото с кутийка кока-кола в ръка. Насили се да не гледа дали Флорънс е наоколо. Гледаше как баба му върви нагоре по плажа. Изглеждаше чудесно тази вечер — с бяла, прилепнала тениска, къси джинсови панталони и украсени с пайети сандали, с праметнат през раменете тъмносин ленен пуловер. Очите ѝ бяха засмени, наистина засмени за пръв път тази ваканция. И въпреки пустотата отвътре, Хари почувства проблясък на надежда. Баба му преливаше от оживление и оптимизъм, а ако тя може да се почувства така след всичко, което е преживяла, може би ще може и той. Не още днес, един ден. Може би скоро.

7. МОРСКИ НАНОСИ

Мариза Милър пристигна в „Евърдин Сандс Хотел“ с голям куфар и усмивка за целия персонал.

Всички обожаваха мисис Милър. Портиерът застана мирно, вместо да се чуди как да се измъкне за една цигара. Момичето на рецепцията изпъна гръб и забрави мъчителните болки от месечния цикъл. А управителят изскочи стремглаво от кабинета си, където тънеше в терзания заради дълговете си към букмейкъра, недоумявайки как бе успял да се забърка в такава каша, и я поздрави с протегната ръка и широка усмивка.

Стивън горещо желаше всички гости на хотела да бъдат като мисис Милър. Животът му би бил далече по-лек. Искаше да й осигури и грижите, които тя заслужаваше. Беше го срам, че заради икономическата обстановка се беше наложило да орежат разходите за поддръжка на хотела. Кърпите в баните не бяха така пухкави и толкова много, както при последния й престой. Съкратиха и част от персонала и вече не предлагаха ежедневната подготовка на стаите за вечерен сън. По-рано дискретно ги подреждаха, разбухваха възглавниците, спускаха завесите на прозорците, палеха нощните лампи. А сега, щом гостът се върнеше в стаята си, я заварваше, както я е оставил.

Стивън бе предупредил персонала, че трябва да се грижат добре за мисис Милър. Знаеше за идването ѝ, защото тя му беше писала да го извести. Бяха минали шест месеца от смъртта на мъжа ѝ, обясняваше тя, и се чувстваше достатъчно укрепнала, за да се върне на мястото, където винаги са прекарвали годишната си почивка. Управителят се чувстваше поласкан и искаше да е сигурен, че мисис Милър няма да съжالياва за решението си. Напоследък нямаше причини да се гордее от работата си. Едва ли си струваше, защото рядко чуваше благодарност. Хората все се оплакваша — упрекваха го за нищо и никакво с надеждата да получат компенсация. Затова защо да се престарава? Мразеше се, че е станал толкова циничен. Когато се

обучаваше за управител на хотел, всичко се правеше за клиента. Сега главното беше да намаляват разходите.

Но за мисис Милър той беше решен да направи изключение. Тя ще получи най-доброто. Най-пухкавите кърпи. Шоколадчета на възглавницата. Уредил беше да поставят свежи цветя в стаята ѝ. Резервирал беше едно от хотелските бунгала на плажа да се ползва ексклузивно от нея. Хотелът имаше две бунгала за гостите си, които ги наемаха на ден. Мисис Милър щеше да разполага с едно за цяла седмица без допълнително заплащане. В крайна сметка тя идваше тук повече от трийсет години. Стивън не даваше пет пари дали ще се вдигне скандал.

Подминаха протегнатата му ръка. Наместо това, той усети, че го целуват по двете бузи, усети прохладата на кожата ѝ по лицето си.

— Стивън, колко се радвам да те видя пак!

Той вдъхна уханието ѝ. „Джики“ на Герлен. Знаеше, защото на тоалетката ѝ винаги имаше едно шишенце. Не че я дебнеше, но ароматът го преследваше от мига, в който я видя за пръв път, и той поиска да узнае какъв е парфюмът ѝ. Сега жените миришеха така дразнещо и натрапчиво. Мисис Милър оставяше след себе си дъх на лавандула и ванилия, който възбужда интереса ти, а не те задушава. Стивън мислеше да купи такъв парфюм за жена си, но тя го напусна преди да успее да разбере къде може да го намери. Но той и без друго нямаше да бъде подходящ за нея.

Стивън се стегна, за да поднесе съболезнованията си.

— Мисис Милър, толкова съжалявам за съпруга ви. От името на хотела може ли да изразя нашето съжаление за загубата ви...

Беше научил фразата от сериала „От местопрестъплението: Маями“. Надяваше се да не прозвучи неискрено.

Мисис Милър стисна ръката му с две ръце и се усмихна.

— Благодаря ти, Стивън. Макар че в последна сметка беше за негово добро. Онова не беше живот.

Той кимна. И той знаеше за удара, защото тя му беше писала миналата година, за да анулира резервацията им и да обясни защо не могат да дойдат. Животът беше толкова жесток. През всичките години като управител на хотел той не беше виждал двойка като мистър и мисис Милър, на която толкова да личи, че са все още влюбени. Много мъже и жени, които идваха тук, изглеждаха готови да бутнат партньора

си от най-високия балкон. Но семейство Милър знаеха как да поддържат жива романтиката дори на тези години... Не знаеше точно възрастта им, но трябва да бяха над седемдесет. Бяха по-енергични от повечето хора на половината на възрастта им.

Той вдигна куфара ѝ и пое ключовете от момичето на рецепцията.

— Нека ви заведе в стаята ви.

Тя се усмихна мило, без да протестира, и го последва към асансьора. Вътре той отново вдъхна аромата ѝ.

Един ден може да срещне някоя жена, на която да подари същия парфюм.

По рождение Мариза Милър беше просто Мери Бенет, но когато на девет години реши, че ще стане балерина, тя промени кръщелното си име в очакване на по-бляскав живот. На единайсет години нейната целеустременост и всеотдайният учител по танци я отведеха в престижно балетно училище, въпреки опасенията на родителите ѝ, че ще ѝ бъде много трудно. Мариза определено беше талантлив танцьор, но това не бе достатъчно, за да постигне успех в свят, известен с жестокостта и съперничеството си. Но тя така или иначе имаше нужния хъс и отдаденост. Нейната упоритост беше смущаваща дори за учители, които бяха свикнали с момичета с неоправдани амбиции. Затова, когато Мариза стана на седемнайсет, за тях бе много трудно да ѝ кажат истината, че няма никога да бъде примабалерина, а тя не се задоволяваше с нищо по-малко от това. Не беше момиче, което ще крета в кордебалета. Беше много добра балерина, но ѝ липсваше онова, което прави една балерина изключителна. Беше грациозна, красива, технически издържана и все пак всеки, който я наблюдаваше, щеше да се съгласи, че тя никога няма да стане Марго Фонтейн. Затова тактично ѝ намекнаха да намери друг път за реализацията си. От този ден нататък тя скъса завинаги с балета. Намери си работа като секретарка в малка аукционна къща встрани от Бонд Стрийт. Знаеше, че ще се случи нещо, което ще промени живота ѝ, а междувремежно харчеше заплатата си, за да купува най-хубавите дрехи, които можеше да си позволи. Имаше вярно око за качеството и нюх за парите, и винаги изглеждаше безупречна. Ходеше на най-скъпия фризьор, купуваше си

изящно копринено бельо и чорапи, най-меките кожени обувки. Носеше прости, но ефектни бижута — никое не беше истинско, естествено, но класата, която излъчваше, придаваше блясък и на най-евтината огърлица от перли. Макар да се обличаше дискретно, а не ярко, знаеше, че дрехите, които избира, я отличават. Усещаше очите, които я следят, където и да отиде. Мъжете бяха заинтригувани, а жените завиждаха.

Мариза беше винаги готова.

Още щом очите ѝ съзряха Людо Милър тя разбра, че това ще е той. Беше си създала навика да ходи на обедни концерти — балетът беше пробудил у нея дълбока любов към класическата музика и тя често се вмъкваше в прохладата на някоя църква или концертна зала за един откраднат час. Харесваше ѝ да наблюдава хората — да ги гледа отнесени от музиката, поели по собствени пътища, отдалечили се за малко от грижите си.

Людо Милър беше диригентът. Струнният квартет изпълняваше „Хризантеми“ на Пучини — елегия, не толкова известна като оперите му, но трагична, вълнуваща творба, написана за една нощ, когато композиторият научил за смъртта на Херцога на Савоя. Поне така казваха. Людо беше облечен в черно — черна риза и безупречно скроени черни панталони. Очите му бяха тъмни, а косата — гъста и леко разрошена. Държанието му бе сериозно. Той не съзнаваше присъствието на публиката си, чувстваше само музиката. Тя виждаше как изтръгва емоциите от струните на музикантите, карайки всяка нота да звучи по-трагично от предната, докато почти разкъсваха сърцето ти. Накрая сълзи потекоха по лицето ѝ. Никой не беше я трогвал така дълбоко. И макар че можеше да се каже, че вълнението се дължи на Пучини, а не на Людо, тя знаеше, че един не така добър диригент би направил творбата напълно незабележима.

Когато заглъхна и последният аплауз и публиката настава от местата си, Мариза разбра, че трябва да побърза. Проправи си път по пътеката до мястото, където Людо събираше нотите си. Застана точно пред него, за да го накара да я гледа право в очите.

— Беше изключително — каза му тя.

— Благодаря. — Той наведе глава в жест на признателност и тръгна да прибере диригентската си палка.

Беше свикнал с похвалите и адмирациите. Тя трябваше да направи нещо друго, за да прикове вниманието му.

— Аз... бих желала да ви заведа на вечеря.

Той рязко вдигна глава. Тя се усмихна на изненадата в очите му. Това определено свърши работа. Жените никога не правеха първата крачка, не и в онези времена. Поканата ѝ беше дръзка.

Той не каза нищо. Изглеждаше напълно сащисан. Мариза продължи спокойно, сякаш най-естественото нещо на света беше двайсет и две годишно момиче да кани на вечеря мъж, по-възрастен от нея с поне пет години.

— Знам много добър ресторант наблизо. Ще ме придружите ли тази вечер?

Той я огледа от глава до пети, без да отрони и дума. Тя усети как приятно се стопля под проучващия му поглед, докато обхождаше с очи ключиците ѝ, шията, пътя на косата и после очите му срещнаха нейните. Погледите им се заковаха един в друг и за миг земята спря да се върти, задържана от важността на съвместното им откритие, че са стигнали до точка, от която връщане няма.

— Благодаря ви — отвърна той и тя за пръв път го видя да се усмихва. — Ще бъде чудесно.

Тя се върна на работа със замаяна глава. Попита началника си дали може да си тръгне два часа по-рано и той с готовност ѝ позволи — тя беше най-съзнателният му служител досега и с радост удовлетвори желанието ѝ. Тя отиде във „Фенуик“ и си купи лавандулова на цвят ленена рокля, ново червило и шишенце „Джики“ на „Герлен“. Знаеше, че обонянието е едно от най-мощните сетива. И ако това беше единственият ѝ шанс да спечели Людо Милър, тя щеше да преобърне света.

Той, естествено, бе заплепен. Почти не ядоха, макар че храната беше отлична. Нямахше любезни, непохватни думи — веднага споделиха своите надежди и мечти, своите страсти, тайните си... А на потъналия в зеленина площад пред ресторанта се целунаха за първи път. Луната светеше над тях, обвивайки ги като в сребрист пашкул, който щеше да ги обгръща винаги.

Животът им заедно беше чудесен. Тя напусна работата си в аукционната къща скоро след първата им среща и стана не толкова негов личен асистент, колкото негов мениджър. Дотогава той едва управляваше делата си, тъй като на практика бе лишен от способността да води записки, да се явява в уречените часове, да помни ангажиментите си, освен ако някой не ходи по петите му. Понякога беше цяло чудо, че изобщо се е появил на концерта. Умът му се рееше на по-големи висоти. Не мислеше за друго, освен за музика. Земното не го вълнуваше. За разлика от него Мариза мислеше за всичко — от таксито на летището, което ще го отведе до концертната зала, до тубичката от любимата му паста за зъби в несесера.

Благодарение на нейните грижи Людо получи възможността да се отдаде изцяло на музиката. Присъщата му харизматичност и дарбата му го превърнаха в любимец на публиката и оркестрите, които дирижираше. В музиката винаги успяваше да открие нещо, което другите бяха пропуснали, и да накара оркестрантите си да го открият. Превърна се в знаменитост, макар и не от ранга на световните звезди, в завоевател в един свят, в който знаменитост не се ставаше просто така. Страстта му беше заразителна. Беше завладяващ и остроумен гост на телевизионните дискусии. Разпознаваха го на мига в черното му облекло, негова запазена марка, което с нарастването на популярността му стана дело на Армани — безплатно, казваха някои, защото Людо бе идеалният посланик.

И Мариза се чувстваше реализирана. Може да не беше успяла да сбъдне собствените си мечти, но допринасяше Людо да осъществи напълно своя потенциал. Тя стана почти толкова известна, колкото него, като негов постоянен придружител с неподвластна на времето елегантност. Хората често говореха за химията между тях като двойка. Пълни противоположности, съчетани по превъзходен начин. Нейната самоувереност и организираност, неговият ярък хаос. Сякаш обитаваха свой собствен малък свят, в който не можеше да влезе никой друг. Не виждаха другите наоколо. Само като се спогледаха и като че ли цял разговор протичаше в примигването на очите им. Беше смущаващо, но не накърняваше популярността им.

Людо, естествено, можеше да бъде труден, когато не излъчваше очарование за пред камерите. Другите жени често питаха Мариза как го издържа. Той беше разсеян, непостоянен, на него не можеше да се

разчита. Груб, толкова груб — едва понасяше глупаците и изказваше мнението си открито. Мълчанието от неудобство след резки забележки, хвърлени през масата за вечеря, бяха нещо обичайно. Мариза никога не трепваше от смущение, както биха направили повечето жени. За нея мнението на Людо беше свещено. Тя само се усмихваше като любяща майка на непокорно дете. Мариза не искаше той да бъде друг. Освен това беше гений, а гениите, както добре знаем, могат да правят каквото си искат.

В началото тя го придружаваше навсякъде, за да облекчи пътуванията му, но когато започнаха да идват бебетата — четири едно след друго, това стана невъзможно. Ето защо започна да ръководи делата му от голям офис, разположен в къщата им в предградията на Оксфорд и го пусна по света без придружител, но с грижливо напечатан списък с нещата, които трябваше да знае.

Обожатели от женски пол не му липсваха. Разбира се, че не. Всяка жена, която го видеше да дирижира, разбираше, че има гореща кръв. Мариза предполагаше, че когато е на турне, на хотелската му врата сигурно често се чува потропване. Тя пропъждаше мисълта дали той отговаря на повикванията. Докато никой не придобие значение за него, докато тези жени останат едnodневки, тя приемаше, че той трябва да прави любов, когато отсъства, също както трябва да яде и да пие. В края на краищата той винаги се връщаше вкъщи при нея.

Двуседмичната им ваканция всяко лято беше неотменим ритуал. Можеха да почиват навсякъде по света от Антигуа до Занзибар като гости на най-прочутите хотели, но те обичаха старомодната английска атмосфера на плажа в Евърдин, свежия въздух, безкрайния хоризонт. И през тези две седмици забравяха напълно музиката, самолетите и графициите, и само се наслаждаваха. Всяка година наемаха едно и също бунгало, а Людо се отдаваше на това да забавлява жена си и четирите им деца, като лазеше по скалите, боричкаше се, пускаше хвърчила, печеше наденички на домашното барбекю, което беше измайсторил от метална кофа. Никога не са били по-щастливи и винаги се връщаха в мелницата на реалния свят, освежени и закриляни от мисълта, че Евърдин ще си остане същия и през следващата година.

С напредването на възрастта и когато децата престанаха да идват с тях, те продължиха традицията, макар че започнаха да отседат в „Евърдин Сандс Хотел“. Така си позволяваха малко повече удобство,

но през деня все още стояха в бунгалото на плажа, четяха книги, слушаха музика и отпиваха изстудено бяло вино.

Когато наближи седемдесет, изглеждаше невъзможно Людо да се пенсионира. Той все още имаше силата на мъж наполовина на неговата възраст. Умът му беше дори още по-търсещ, интерпретациите му и на най-безличната музикална творба — още по-брилянтни. Гъстата черна коса се прошари, придавайки му по-голяма изисканост. Стана носител на Ордена на Британската империя. Написа автобиографията си или по-скоро я написа Мариза — Людо не помнеше подробности, и тя се превърна в бестселър. Водеше сутрешно музикално радиошоу по една комерсиална радиостанция за класическа музика. Звездата на Людо Милър продължаваше да блести.

Трагедията настъпи след един концерт в Торонто. Людо припадна, покосен от масивен инсулт. Прибраха го със самолет обратно у дома, пое го най-добрият специалист в Лондон, но прогнозата беше мрачна. Надеждата да се възстанови беше малка. На практика бе парализиран и лекарите не бяха оптимисти. Не можеше да прави нищо сам, не можеше да говори и да контактува. В един миг очарователният им съвместен живот беше изтръгнат из корен.

Не можеше и дума да става да се върне у дома, след като в болницата бяха установили, че не са в състояние да направят нещо повече. Нямаше начин Мариза да го гледа сама. Той имаше нужда от денонощна грижа. Седмици наред тя проверява хосписи, но никой не ѝ се видя достатъчно добър. Повечето бяха внушителни стари сгради, преустроени домове, които заслужаваха нещо по-добро. Изглежда, че в днешно време само кождерските такси за обслужването можеха да поддържат един такъв дом. Накрая избра специално построена за целта къща с чисто спално бельо и модерна техника. Но стените ѝ все пак лъхаха на тъга и отчаяние. Навярно от тъгата и отчаянието на роднините, които идваха на посещение. Пациентите бяха далеч от съзнанието за ориста си, може би защото бяха на успокоителни, за да ги държат покорни, съществуващи в сумрачния свят на безмилостно нарастваща апатия до намесата на съдбата, която щеше да ги освободи. Мариза не погледна в очите никого при огледа си на мястото. Не искаше да се натоварва и с чуждото нещастие.

Ходеше при него всеки ден, макар че това я разстройваше. Да гледа как хранят Людо беше най-травмиращото преживяване — как

болногледачката пъха в устата му бебешка храна. Някакъв инстинкт го караше да дъвче, макар че половината храна покапваше отново навън. Мариза се чувстваше отвратена. Тя никога не би могла да се застави да го храни. Мислеше, че това ще бъде връхът на унижението.

Измъчваше се най-много от това, че никой не можеше да ѝ каже какво става в ума му — дали мисълта му е още ясна, макар и в окови. Дали ѝ крещи отвътре да го освободи от мъчението? Или е напълно щастлив, съществуващ в някаква мъгла? Все още ли мислеше за музиката? Дали в ума му се вихреха чудати комбинации от ноти, които той се мъчеше да сложи в ред. Ако умът му беше незасегнат, как за бога успяваше да преживее деня? Свикваш ли да очакваш с нетърпение пристигането на яйчения крем в единайсет часа? Да смалиш своя свят до най-тривиалното, за да не закрешиш като луд? Или пък той крещеше като луд?

Понякога отронваше случайна дума, но тя сякаш беше напълно несвързана. Мариза изобщо не разбра колко време му е нужно да събере сили, за да каже нещо. Когато промълви „билет“ какво за бога имаше предвид? Нещо, което го безпокоеше тогава или нещо, станало преди години? Или изкривените пътеки на съзнанието му просто произнасяха тази дума вместо друга?

До деня, в който каза, съвсем разбираемо и ясно „повече не“. А след това го повтори. С тон, който беше толкова решителен и твърд, че тя не можеше да го пренебрегне или да изтълкува погрешно значението му.

Това прониза сърцето ѝ. Как можеше да се прави на Господ? Не ставаше дума само за моралните съображения, но и за практическата страна. Тя знаеше, че Людо няма да има угризения да я накара да го извади от нещастията му. Сякаш го чуваше да казва: „За Бога, просто сложи една възглавница върху главата ми и приключвай с това“. Но не беше толкова лесно.

Тя започна да чете за евтаназията. До безкрай. Докато по-рано литературата ѝ по въпроса се свеждаше до Барбара Вайн или Джоана Тролп, сега това беше морална мъгла, от която ѝ прилошаваше. Разбира се в Швейцария имаше едно място, където можеха да отидат. Наричаха го асистирана смърт. Да умреш с достойнство. Но тя потръпваше при мисълта за фаталната доза в анонимен апартамент в Цюрих, а за затрудненията да качиш някой, който всъщност е

неподвижен, на самолет, не беше и помисляла още. Не можеше да го направи без помощ, а кого да повика да ѝ помогне? Само не и децата. Не беше обсъждала затрудненията с никого от тях. Те се безпокояха за баща си, естествено, но трябваше да живеят своя живот. Това беше неин проблем и тя трябваше да намери верния край за своя любим.

Но как да го направи? Проблемът беше в това, че тя все още имаше надежда. Людо беше толкова силен, такъв борец и тя му вярваше напълно. Беше убедена, че той прави всичко възможно, за да накара нервните връзки да се възстановят и че един ден ще отвори очи, ще ѝ се усмихне и ще произнесе името ѝ. Как да съставя план, когато се беше убедила в тази възможност? Това беше единственият начин за нея да оцелее.

Прекара цяла година в смут. Опитваше се да намери отговор. Но спокойствие не дойде отникъде. Местният викарий се опита да помогне, но неговите думи, любезността му, не я утешиха. И музиката дори не ѝ осигури забрава. Само ѝ напомняше по-добрите и по-щастливи времена. Накрая се оказа, че може да понася само тишината. В къщата, някога ехтяща от музика, спорове, детски гласове, смях, звън на чаши за вино, цареше гробовна тишина.

Тогава един ден, когато пристигна в хосписа, старшата сестра излезе бързешком, за да я посрещне. Тя веднага разбра. Още един масивен инсулт. Този път той си беше свършил работата както трябва. Мъчението им беше свършило. Мариза седна на най-близкия стол и заплака. Не със сълзи на тъга, такива бе проляла достатъчно, а със сълзи на облекчение, че решението е намерено извън нея. Не ѝ се налагаше вече да прекарва дните си в търсене на отговор, а нощите — без сън от тревоги или в малкото часове, когато сънят благоволяваше да я споходи, изтерзан от кошмари, изпълнени със сенките на смъртта, съдбовни предвестници и флакончета течност, носеща забрава.

А ето сега, шест месеца по-късно, стоеше тук и отваряше куфара си върху леглото, където тя и Людо бяха прекарвали някои от най-щастливите си часове. Най-доволни бяха в Евърдин. Винаги успяваха да си починат и да се отпуснат след трескавите летни музикални тържества и концерти. Размишляваха за случилото се през годината, разсъждаваха за напред, за бъдещето, решаваха какво да променят,

какви нови цели да си поставят. Беше време да отдъхнат и да се презаредят далеч от телефоните и компютрите.

Тя отвори прозореца и вдъхна изпълнения с озон въздух. Стаята ѝ гледаше към плажа и тя чуваше успокоителните удари на приборя. Слънчевата светлина трепкаше по вълните и хвърляше метални отблясъци. Копнееше да почувства пясъка между пръстите на краката си, прохладата на водата по глезените. Не че беше щастлива, но се чувстваше у дома.

Решението да дойде тук беше правилно. А сега трябва да се приготви. Чувстваше се изненадващо спокойна. Нямаше сълзи. Напълни ваната догоре, като изсипа във водата своето собствено ароматно масло, и изми праха и пепелта от пътуването, после облече бял халат. Набра румсървис и поръча храна. Тя беше доста придиричива, но от кухнята ѝ отговориха услужливо. Ще направят всичко възможно, увериха я те. Получили бяха указания.

После се облече, вчеса косата си и си сложи грим. Милиони пъти беше изпълнявала този ритуал. Външността ѝ бе почти непроменена, откакто беше на двацет. Изрядният кок на тила на главата ѝ. Извивката на тъмната очна линия по клепачите. Едва уловимия блясък на устните. Малко „Джики“ по деколтето. Коприненото бельо. Роклята „Балмен“, скроена на верев. Високите обувки „Шанел“.

Почукаха на вратата. Тя я отвори и видя млад сервитьор с количката с вечерята ѝ. Той я вкара вътре и ѝ пожела „бон апети“. Тя благодари с усмивка и постави в ръката му банкнота от пет лири. Той възторжено благодари и излезе, и за миг тя се зачуди дали решението ѝ бе правилно. Контактът с хората винаги я правеше несигурна...

Храната беше свършена. Приличаше на първата вечеря, която бяха споделили с Людо. Пържола, добре изпечена; точно както я обичаше, пресни картофи и зелен фасул. И резен торта „Павлова“ с праскови за десерт. С него бутилка „Шасан Монтраше“ — любимото вино на Людо. Изненада се, че е гладна.

Когато приключи, избута количката през вратата, за да я приберат, и се зае да оправи спалнята. Подреди обратно в куфара дрехите, с които беше пътувала, козметиката, парфюма и четката за коса. Извади плажната чанта и провери дали вътре е всичко, което ѝ трябваше, сложи я настрана и дръпна ципа.

После подреди банята като закачи всички кърпи. Приглади леглото, макар да беше изрядно. Не можеше да понесе да го остави в безпорядък.

Стана и се погледна в огледалото. Имаше критично око за външността си, но сега си кимна одобрително. После взе бутилката вино и я пъкна в чантата заедно с чашата, и излезе от спалнята.

Когато мина през фойето Стивън се спусна към нея със загрижено лице.

— Мисис Милър, доволна ли сте от вечерята? Можем ли да ви донесем още нещо? Може би чаша ликьор на терасата? Все още е топло — имаме специални печки навън.

Тя докосна ръката му в знак на благодарност.

— Благодаря, Стивън. Искам само малко свеж въздух. Иначе няма да заспя. Мисля да отида до бунгалото на плажа...

Той изтича зад рецепцията и й намери ключа. Остави я да върви без възражения. Той беше добър в работата си. Знаеше кога да настоява, кога да се спре.

Мариза взе ключа и го погледна.

— Искам да ви благодаря за всичко.

— За мен е удоволствие — сви рамене той.

— Не, наистина. Този хотел ми... ни даде много радости през годините. Много съм благодарна.

И тя тръгна. Стивън гледаше след нея, леко намръщен. Благодарностите й му се сториха прекалени. Нещо не беше наред.

Пътят пред бунгалата до онова, което беше собственост на хотела, беше по-дълъг, отколкото си го спомняше Мариза, а да се върви по пясъка беше трудно. Накрая тя събу обувките си и ги понесе. Пясъкът беше прохладен под пръстите на краката й. Надяваше се, че никой няма да я познае. Тук беше създавала приятелства през годините. Не приятели, с които непременно поддържах връзка през годините, а хора, които поздравяваш възторжено, когато ги видиш отново. Но тази вечер тя не искаше компания.

Накрая стигна до бунгалото и няколко мига се бори с ключа, докато вратата най-сетне се разтвори със замах. Натисна ключа за осветлението. Беше толкова познато. Шезлонгите на бели и сини ивици. Начинът, по който миришеше — леко влажно. Спомените й

отнеха дъха. Пусна чантата си на земята с трепещи ръце и годините на щастие я заляха. Тогава още не знаеше какво крие бъдещето.

Отвори плажната чанта и извади малък портативен сидиплеър. Включи го в контакта. Разпъна един шезлонг и го постави на пътеката пред вратата, после седна. Шепотът на морето и прохладният въздух я успокоиха. Луната грееше в сребро, точно както тогава на площада, когато споделиха първата си целувка.

Тя извади бутилката „Шасан Монтраше“ и си наля една чаша. После извади таблетките си. Пазеше ги като очите си, откакто лекарят ѝ ги предписа. Каза му, че не може да спи след смъртта на Людо, и го попита защо не ѝ вярва? После се престори, че е загубила шишенцето, забравяйки го на нощната масичка, когато отишла да види своя приятелка, и ѝ дадоха нова рецепта.

Тя натисна бутона за възпроизвеждане. „Хризантеми“ на Пучини се понесе от високоговорителите. Елегията, която той дирижираше, когато тя за пръв път го съзря. Такъв щеше да бъде, когато го види отново. Брилянтният млад маестро. А тя ще бъде елегантната, самоуверена млада жена, която се бе осмелила да го покани на вечеря. Идеалната двойка.

Мариза отпи още няколко глътки вино, наслаждавайки се на богатия му вкус. Пое студения нощен въздух върху бузите си. Опияни се от прекрасните звуци на музиката. Все още имаше красота, макар че него го нямаше. Тя все още имаше чувства.

Остави чашата и тръгна към чантата си, за да извади последното нещо. После тръгна към водата. Приливът беше отминал далече навътре. Сухият пясък стана мокър и студен, гладък под краката ѝ на балерина. Тя вървеше, без да се оглежда назад, а Пучини я следваше с лекия ветрец.

Преди да си тръгне от работа, Стивън реши да отиде и да провери стаята на мисис Милър. Нямаше доверие на камериерките, че ще си свършат добре работата. Те все чакаха с нетърпение да изтичат към кръчмата. Влезе в стаята със служебния ключ. Тя беше безупречна и той се почувства малко гузен, че е подценил персонала си. Възглавниците бяха набухнати и изправени, имаше чисти кърпи. После той спря. Беше твърде безупречно. Разпръснати вещи нямаше никъде.

Обикновено се виждаха дрехи, козметични принадлежности по тоалетната масичка, книга на нощното шкафче. Но тук нямаше нищо. Само куфарът на мисис Милър, сложен на поставката.

Той провери банята, а после отново спалнята. Всичко беше прибрано. Застана над куфара, за миг се поколеба, после го отвори със замах. Всичко беше вътре, грижливо сгънато и подредено.

Погледна през прозореца към близкия плаж и тревога прониза гърдите му. Какво означава това? Тя бе опаковала всичко и слязла долу на плажа.

Той затвори куфара, изчака ключалките да щракнат, после изтича надолу по стълбите, защото асансьорът щеше да го забави, мина през въртящата се врата, хвърляйки пътьом поглед върху часовника си. Десет и четвърт. Тя сигурно би се върнала досега. Колкото и да искаш да стоиш на плажа, по това време студът ще те прогони.

Хукна по пясъка, давайки си сметка, че не беше стъпвал тук от години. Като да живееш в Ню Йорк и да не видиш никога Емпайър Стейт Билдинг. Мина край редицата бунгала, навел глава. Някои хора бяха все още навън, наслаждавайки се на нощния въздух, пушейки последната цигара за деня. Други бяха вътре и той виждаше сенчестите очертания на фигурите им през прозорците как се хранят, пият вино, четат книги, играят карти.

Най-после стигна бунгалото. От портативен сидиплеър свиреше траурна музика. На масата беше поставена бутилка вино, почти празна — той позна, че е от тези, които сервираха в ресторанта. На масата до чашата видя шишенце от лекарство и кръвта му се смрази. Вдигна го. Разклати го. Чу успокоително подрънкване и за миг почувства сладко облекчение, но тревогата не го напусна.

Обърна се да погледне към морето. Всичко беше в сенките на тъмносиньото и сивото, със сребърни ленти по края. Приливът се беше оттеглил докрай и не се виждаше, но той различи една фигура, стояща неподвижно на ръба на водата.

Преглътна, недоумявайки как да продължи. Да се намеси ли? Кое ще бъде по-лошо — да наруши усамотението на някого или да се събуди утре и да открие, че е станало най-лошото, да разбере, че е трябвало да действа? Докато се бореше с дилемата си, музиката спря, после започна от началото. Тя разбърка нещо дълбоко в него и докара сълзи в очите му. Никога преди не беше изпитвал подобна

необходимост от друг човек. Досега животът му беше скучен, прозаичен, без страст и истински смисъл. Реши, че ще направи нещо, за да го промени при първа възможност. Не знаеше точно какво, но беше сигурен, че заслужава нещо по-добро от еднообразието, работата, монотонният...

Но време за самосъжаление нямаше. Той тръгна през плажа, свит под късния вечерен бриз. Когато стигна на три метра от брега, спря.

Тя стоеше боса в плитката вода. Държеше малък съд. Взираше се в хоризонта, а тъмносиньото небе над нея беше обсипано със сребърни искри. Откъслечни звуци от музиката се долавяха чак тук. И тогава Стивън разбра какво е решила да направи като дойде тук. Той застана на място, притихнал от уважение. Дори и оттук можеше да почувства любовта при изпълнението на последната задача, актът, представляващ края на един идеален брак, поне на този свят.

Накрая тя се обърна и тръгна обратно нагоре по плажа с вече празната урна. Когато мина покрай Стивън, се засмя.

— Той би желал да бъде там — кратко рече тя.

Прахта блестеше по повърхността на водата, а вълните нежно отнасяха Людо Милър навътре в морето.

8. ДА ЯХНЕШ ВЪЛНАТА

Че Дан и Кирсти ще се оженят в Евърдин се разбираше от само себе си. Та нали се бяха запознали тук, на плажа, и когато смогваха, прекарваха всеки свободен уикенд, скачайки в колата в петък вечерта и караха като луди по магистралата. Те бяха първообразите на симпатягата сърфист и мацето му с почти еднакви разрошени коси — нейната малко по-дълга от неговата, със златист целогодишен тен и дълги силни крайници. Церемонията щеше да се състои в „Евърдин Сандс Хотел“, а когато Джена откри, че хотелът притежава и две плажни бунгала, най-естественото нещо беше да предложи едното за първата брачната нощ. И ето я тук в розовеещата, пълна с надежди зора на сватбения ден да нанася последните щрихи по декора, достигнал вече съвършенството.

Като главна шаферка тя имаше богат опит в привеждането на нещата в съвършен вид. В крайна сметка нали това бе петият път, в който я удостояваха с честта. Предполагаше, че трябва да се радва, че има толкова приятели, които я ценят високо, но сега не й беше до шеги. Ако чуеше да казват „Винаги шаферка, никога булка“, не отговаряше за действията си.

Джена отдавна бе установила, че тя не е типът момиче, в което се влюбват мъжете. Не беше като Кирсти. Заради такива като Кирсти „Тифани“ произвеждаха диамантени пръстени, „Болинже“ правеше шампанско — момиче, на което се бе паднал повече от справедлив дял. Определено бе получила и дела на Джена.

Не че мъжете не харесваха Джена. Те я обожаваха. Тълпяха се около нея. Зяпаха деколтето й, милваха дупето й, влачеха я в леглото. Но просто не й предлагаха да се ожени за тях. Никога.

Къде, чудеше се тя, е грешката ми? Беше умна, решителна, привлекателна, общителна. Не смяташе, че е особено взискателна или придиричива. Какво да промени в себе си, за да стане бъдеща булка? Какво има в Кирсти, че да разполага с такива големи възможности, а сега да тръгне към олтара с избраница си? Джена си мислеше, че около

Кирсти витае елемент на мистерия — тя беше хладна, леко надменна, не споделяше много, докато Джена беше откровена и екстровертна и никога нямаше да се промени. Трябваше ли да бъде наказвана заради това, че обича да разказва истории за себе си и кара всички да се смеят, че винаги беше първа на дансинга с ръце във въздуха, беше винаги готова за по питие?

Тя въздъхна. Днес не беше ден за размишления по въпроса. Трябваше да привърши нещата тук, да се приготви, после да провери дали Кирсти е готова. А тя несъмнено ще бъде. Не може нещо да не върви на Кирсти. Тя има вълшебен живот, реши Джена. Всичко се разстила пред нея като приказка. Като днес. Щеше да бъде сватба — мечта.

Хвърли последен поглед на плажното бунгало. Леглото беше ниско до пода с бели като пяна постелки и възглавници с дантели по краищата, посипани с розови листенца. До него бе поставен съд за лед, а отстрани — две чаши на дълги столчета. От гредите на тавана висяха феерични светлини, ароматните свещи чакаха да бъдат запалени. Джена щеше да се върне по-късно, малко преди булката и младоженецът да напуснат тържеството, за да запали свещите, да сложи шампанското в леда, да пусне музиката.

Извади диска, който бе взела по-рано от чантата си, и го постави в сидиплейъра. Цял век го беше записвала — тежък труд да изтеглиш любовта от интернет и от своята собствена музикална колекция, но пък смяташе, че е направила върховната компилация за един меден месец. Натисна „старт“, за да се увери, че работи.

Ал Грийн започна да пее „Да останем заедно“.

Джена огледа бунгалото. Не беше забравила нищо. Беше идеалното място за щастливата двойка да започне съвместния си живот. Дан и Кирсти. Скоро ще станат мистър и мисис Харпър. Представи си как пренасят Кирсти, тънка и красива, през прага, как после я поставят в средата на леглото, как Дан гледа надолу към нея с възхита.

Огромна топка се надигна в нея и я стисна за гърлото. Ревност? Негодувание? Отчаяние? Страх? То я задави. Обхвана я цялата, като гигантска вълна от горчицина. Нямаше сили да се противопостави. Глупости — това не бива да се случи. Трябва да бъде добрата стара

Джена, идеалната шаферка с усмивка на лице, макар и сърцето ѝ да се къса.

Не издържаше повече.

Отпусна се на пода и заплака.

Дан Харпър и неговият кум Лиам бяха в долния край на плажа, за да хванат най-хубавите сутрешни вълни. И двамата изпитваха страст към сърфирането и им се струваше естествено да се занимават с това в утрото на сватбата на Дан. Даваше им сили, прочистваше умовете и беше най-доброто средство да успокоят предсватбената треска. Как да се тревожат за предстоящото бракосъчетание, когато водят битка с морето, напрягайки всеки мускул на тялото си, и се изпълват с въодушевление, щом се понесат към брега? Викаха и крещяха, изпълнени с адреналин.

Бяха първи приятели от деня, в който и двамата постъпиха в средното училище. Свързваше ги любовта им към спорта, Пърл Джам и хубавите момичета. Бяха изпълнили заедно множество обреди, бележещи възмъжаването им — първото питие, първата цигара, първия махмурлук, първата катастрофа с кола и още оттогава обсъждаха до безкрай всяко свое жизненоважно решение. Споделяха и най-тъмните си тайни и най-дълбоките си страхове. Днешният ден щеше да промени съществуващото положение, защото някой друг щеше да стане по-важен за живота на Дан, но това не ги вълнуваше. Щяха да останат приятели. Винаги.

Накрая, след четирийсет и пет минути, а си бяха обещали половин час, но условията бяха толкова благоприятни, че беше грехота да спрат, те изтеглиха сърфовете от водата и тръгнаха обратно нагоре към плажа. Времето щеше да им стигне да се върнат в хотела, да вземат душ, да сложат сватбените одежди и да се отбият в бара за по едно за отскок.

Лиам сложи ръка на рамото на приятеля си.

— Хей, да не те хвана шубето в последния момент?

— Ни най-малко. — Дан се засмя и тръсна глава, за да отстрани мократа руса коса от очите си. — Това е положението, приятел. Странно е — мислиш си, че никога няма да си готов да улегнеш за

семеен живот, а изведнъж чувстваш, че именно това ще бъде най-правилното.

— А по това време догодина ще тропат малки крачета?

— Може би. Готви се! Ти ще бъдеш кръстникът.

Лиам направи физиономия.

— Ще се справя ли с отговорността?

— Разбира се, че ще се справиш. — Дан сръчка приятеля си в ребрата. — А сега си ти на ред. Трябва и ти да свършиш тази работа!

— Да — съгласи се Лиам. — Само че още не съм срещнал подходящото момиче. Откъде знаеш, че...

— Просто знам. — Дан се ухили, навеждайки глава към три девойки в бикини, които слизаха наблизко към плажа с ръце, пълни с плажни чанти, кърпи и джунджурии, готови да прекарат деня на слънцето. — Какво ще кажеш за една от тях?

Момичетата се изкискаха и се смушкаха, минавайки край Дан и Лиам. Едната се обърна, Лиам също се обърна и за миг очите им се срещнаха.

— По дяволите — каза той. — Моите задължения отново се изпречиха пред либидото ми.

— Ей, освобождавам те. Ще намеря друг да ми подаде пръстените. Не е толкова трудно.

— Няма начин — Лиам отново сложи ръка на рамото на приятеля си. — Там, откъдето е дошла, има още много такива.

Излязоха от наклонената площадка горе на плажа и поеха по пътя, водещ през селото до хотела. Когато минаха край „Котвата“ никой не спомена ергенската вечер на Дан. Отишла беше в историята една от онези вечери, когато се случват неща, за които не се говори повече. Каквото е станало, нека да си остане там — това бе неписаният закон, който и двамата твърдо спазваха.

Завиха към портала, водещ към моравата пред хотела.

— Добре, друже — каза Лиам. — Ще се видим на терасата след половин час и ще те почерпя едно бренди.

— Нека да е двойно — ухили се Дан, докато влизаха през терасата на хотела — двама приятели, споделяли години на дружба, а сега единият щеше да акостира в следващото житейско приключение.

Кирсти се взираше в отражението си в огледалото, търсейки недостатък, някакво малко несъвършенство.

Роклята ѝ бе в проста, права линия, от истински бял шифон, а тънките презрамки подчертаваха тена ѝ. Русата ѝ коса беше навита на дълги, свободни къдрици, които се спускаха под раменете. Сребърна верижка с мида падаше на ключицата ѝ. На краката си носеше хавайски сандали с кристали „Сваровски“. Ноктите на ръцете и краката ѝ бяха лакирани в бледорозовия нюанс на стрида. Изглеждаше наполовина русалка, наполовина плажно дете, наполовина приказна булка.

Доволна, че е постигнала възможното съвършенство, тя най-после си позволи да се усмихне одобрително, после взе чашата шампанско, изпратена от хотела, и отпи една глътка. Беше настояла да се приготви сама. Кирсти не желаше около нея да се суети тълпа некадърници. Онова, което не можеше да направи сама, беше възложила на професионалистите — маникюристката и фризьорката дойдоха и си тръгнаха по най-бързия начин, но тя се облече сама и сама постави грима си. А сега беше готова и разполагаше с цял един час. Джена, главната ѝ шаферка, трябваше да се качи да изпият по чаша заедно, но се бавеше. Винаги закъсняваше. В известен смисъл Кирсти нямаше нищо против. Искаше ѝ се да остане за малко сама, за да се подготви. Джена щеше само да пренавие пружините ѝ и да я притесни — нямаше да е нарочно, но Джена беше като натегнато детско часовниче, а това бе заразително. Само при мисълта Кирсти се разтрепери.

Тя пое дълбоко дъх, за да успокои свития си стомах, не можеше да повярва, че днес следобед ще бъде мисис Даниъл Харпър. Ясно бе, че за целите на професията си ще запази моминското си име — не беше посветила последните десет години на изграждането на репутация като личен треньор и диетолог, за да захвърли всичко, но иначе желаше да вземе името на мъжа си. Искаше да бъдат истинска двойка, особено когато решат да имат бебе. Тя беше готова. Беше на трийсет и две — не беше стара за първо майчинство по съвременните критерии. В идеалния случай щяха да сместят едно момче и едно момиче, докато стане на трийсет и пет, възрастта, когато часовникът на тялото ти започва да забавя своя ход. Кирсти винаги планираше всичко. Нищо не оставяше на случайността.

Отново пое въздух. Беше започнала деня със сеанс от йога упражнения на плажа, далече преди да се е размърдал някой друг. Когато слънцето изгря, тя постла рогозката си на хладния пясък и усърдно изпълни позите. Не пропускаше нито ден и в резултат беше слаба и грациозна. После поплува, хвърляйки се в прохладата на сините вълни, прерязвайки ги със силни, уверени движения. В седем и половина се върна в хотела отпочинала и освежена, готова за закуска от пресни плодове, йогурт и ментов чай. На мястото за сватбеното тържество не се виждаше никой, но това не я изненада, нито обезпокои. Беше свикнала да бъде единственият ранобудник и беше напълно доволна от собствената си компания.

Затвори очи и се запита дали родителите ѝ се движат по план — не ѝ се бяха обадили още. Тази сутрин тръгнаха с кола от Хампшър. Беше им предложила да ги настанят в хотела от предната вечер, но те не искаха да отсъстват от къщи толкова дълго заради кучетата и бяха решили да пренощуват тук вечерта след сватбата. Кирсти си представи как се приготвят, как майка ѝ се суети около облеклото си, а баща ѝ непрекъснато ѝ отправя успокоителни думи, които заглъхват нечути. Бракът на родителите ѝ беше здрав и без изненади. Доколкото знаеше, никога не бяха криввали от пътя. Кирсти се надяваше, че бракът ѝ с Дан ще бъде също толкова стабилен, макар и може би не толкова... монотонен. Искеше ѝ се нещо повече от занимания с градинарство и спрингер шпаньоли.

Тя отново пое въздух, готова да остави умът си да я отнесе до място по-спокойно, когато на вратата се почука. Скочи и изтича през стаята, за да отвори, закопняла внезапно за разсейване. Отвън в коридора стоеше Джена. Изглеждаше разрошена, отчаяна и все още обута в джинсите си. Кирсти се озадачи. Досега трябваше да е готова.

— Джена? Какво става?

Джена се взираше в нея с широко отворени очи. Лицето ѝ беше на петна. Явно бе плакала.

— Не мога да го направя — заяви тя. — Не мога да продължа да живея с лъжата.

И избухна в шумни хлипания.

Кирсти се усмихна вътрешно. Джена обичаше да драматизира. Дръпна се настрана, за да пропусне приятелката си.

— Хайде. Изплюй камъчето. Какво си направила сега? — Тонът ѝ беше леко нападателен. Всичко можеше да е станало — флирт с нощния портиер, разправия с келнера на закуска.

Джена мина край Кирсти и седна на леглото. За момент седя със скрито в ръцете лице, после погледна нагоре. Заговори шепнешком — наложи се Кирсти да се наведе, за да схване какво казва.

— Много мислих, но не мога да не ти кажа. Не мога да те оставя да идеш до олтара, без да научиш истината. Ти ще решиш какво да правиш.

На гладкото чело на Кирсти се появи нещо като бръчка. Този път Джена забъркваше нещата повече от обикновено.

— Джена, за какво говориш?

Очите на Джена се напълниха със сълзи.

— Спах с Дан на ергенската му вечер.

Кирсти примигна. Веднъж. Два пъти. Помисли, че не е чула добре.

— Моля?

— Не знам как се случи. В първия момент се смеехме в кръчмата. В следващия той се опита да ме целуне. И... аз не знам... просто стигнахме до там... Бях пиана. И двамата бяхме пияни.

Кирсти застана в средата на стаята. Сложи ръка на главата си, опитвайки се да проумее казаното от Джена.

— Защо ми го казваш сега? — Защо не ми каза по-рано. Или да не ми беше казвала изобщо... Това е утрото на моята сватба, Джена.

— Нямаше да ти кажа. Но не знам — изведнъж ми се стори неправилно да те оставя да идеш до олтара, без да научиш истината. Не исках да се ожениш за една лъжа... — Джена се опита да избърше сълзите си, но те продължаваха да се стичат бързо една след друга.

Кирсти отиде до прозореца и погледна навън. В далечината морето блестеше на слънцето в разгърналата се утрин, а по небето над него нямаше облаци. За такова време се беше молила, време, за което би дала всичко.

Нейният най-прекрасен ден!

— Ти какво правеше на ергенската му вечер? — попита тя. — Тя беше за момчетата, нали? Не си ми казала, че си ходила.

— Лиам ме помоли да сляза. Да уредя нещата. Искаше хотелът да не участва, да извърша някои приготовления.

Кирсти се взираше към далечината, сякаш не слушаше. После се обърна и погледна Джена право в очите.

— Честно казано, не ме изненадва. Знам каква си. Дан се е напил, а ти си му предложила.

— Не...

— Признай си, Джена. Винаги си го искала за себе си. Виждала съм съобщенията, които му пращаш. Той не си дава труда да ги изтрива, защото съвестта му е чиста.

Джена погледна надолу нещастна и неспособна да се защити от негодуванието на Кирсти.

— Жалка си, знаеш ли? Единственият начин да получиш мъжа, когото желаш, е да го накараш да излезе извън себе си и да остане без избор. — Тя сви рамене. — Предполагам, че затова се правят и ергенските вечери. Да разчистиш несвършената работа, преди да започнеш нов живот. Това си била за него, Джена. Малко несвършена работа.

Настъпи миг на мълчание. Кирсти прехапа долната си устна, за да не се разплаче. Не можеше да си позволи да плаче — не и когато играта беше на този етап. Трябваше да се овладее.

Джена се изправи, събрала цялото достойнство, което можеше да събере.

— Той не беше толкова пиян, уверявам те — захапа на свой ред тя. — И ще ти кажа още нещо. Той заслужава повече от теб. Заслужава повече от едно ледено момиче, което е разчертало целия си живот напред. Ти не си способна на чувства. Погледни се — даже и сега си под пълен контрол. Мисля, че нямаш и сърце дори.

Само ако можеше да си представи, помисли си Кирсти. Само ако можеше да си представи колко ѝ струва да запази спокойствие, когато бе съкрушена отвътре.

— Не, имам — тихо отговори тя. — И съм предадена от двамата, които ми бяха най-близките хора на света. Но виковете и охканията няма да помогнат. Няма да го изличат, все едно не е станало.

Тя отиде до бутилката шампанско и наля една чаша. Ръцете ѝ трепереха. Успя да ги овладее, преди да я подаде на Джена.

— Изпий това. После иди и се приготви.

Джена я погледна смаяно.

— Ще продължиш ли?

Кирсти кимна.

— Ти едва ли си заплаха, нали? Кой е шаферката и кой булката в края на краищата?

След което излетя от стаята.

Джена се сви на две, стиснала глава между дланите, и горещите сълзи отново закапаха между пръстите ѝ. Такава мъка не беше изпитвала никога.

Какво направи? И защо? Що за човек трябва да си, за да хвърлиш бомба върху най-добрия си приятел? Защо беше направила единственото нещо, което със сигурност щеше да разруши три живота? Тя се сгуши на топка на леглото, а от дълбините на гърдите ѝ се изтръгна дрезгава въздишка. Запита се докъде точно би върнала лентата, ако можеше — до тази сутрин, до ергенската вечер, до деня, в който съзря Дан Харпър за първи път...

Кирсти тръгна надолу по коридора с вдигната глава. Извади мобилния си телефон от чантата, която бе грабнала на излизане от стаята, прехвърли номерата и набра. Той отговори при първото позвъняване.

— Лиам, Кирсти е.

— Здравей, красавице!

— Трябва да говоря с теб — прекъсна го веднага тя. — Сега. Да се видим на наклонената площадка след пет минути.

И тя затвори, натискайки копчето на асансьора в края на коридора. По чудо вратите се отвориха веднага със звън и тя влезе вътре. Усмихнаха ѝ се двама от гостите на хотела — всеки харесва булките, но тя не им отвърна с усмивка. Сякаш изобщо не ги забелязваше.

Лиам остави чашата с кафе. Не му хареса тонът на Кирсти. Усети неприятности. Помисли си, че до момента всичко вървеше прекалено добре. Двамата с Дан се охлаждаха на терасата, наслаждавайки се на каната кафе и бързия коняк, преди да започне церемонията, двама приятели, които сякаш нямаха никакви грижи на света. Но не бяха обърнали внимание на очевидното — на това, което Джон Ървинг наричаше „крастава жаба“. Лиам имаше отвратителното чувство, че

„краставата жаба“ е изскочила навън и подскача наоколо, лигава и покрита с брадавици, търсеца беля.

— Ей — каза той на Дан. — Трябва да свърша нещо. Ще се видим след малко.

Дан го погледна и кимна. Изглеждаше доста притихнал за човек, който щеше да се жени, но пък какво ли можеше да развълнува истински Дан. Той си беше хладнокръвен. Изглеждаше изумителен с тъмносивия лenen костюм и бялата свободна риза с марковите обувки от змийска кожа, които носеше достатъчно иронично, че да не изглежда превзет.

Лиам излезе от хотела, прекоси пътя и обраслите с трева дюни, които водеха до наклонената площадка. Видя Кирсти да седи на стената. Минувачите я поглеждаха — и как ли не! Изглеждаше зашеметяваща, блестяйки на слънцето. Почти като мираж. Ако затвориш очите си и после ги отвориш пак, тя няма да е там.

— Ей! — Той седна на стената до нея. — Какъв е проблемът?

Тя вдигна вежди и наклони главата си на една страна.

— Сякаш не знаеш?

— Не.

— Дан и Джена.

Лиам стисна устни. По дяволите! Само това му мина през ума. Кой се е раздрънкал? Дали някой от другите се бе разприказвал пред приятелката си, а тя бе решила да каже на Кирсти истината? Или...

— Моята шаферка току-що ме уведоми, че е спала с бъдещия ми съпруг на неговата ергенска вечер. — Гласът на Кирсти беше спокоен. — Не знам накъде да поема оттук, Лиам. Имам сто и петдесет гости, които ще пристигнат през следващия половин час. Трябва да посрещна родителите си след десет минути. Моментът не е избран най-добре. А аз не си падам по драмите. Не искам да правя сцени.

Вярно беше. Кирсти не беше царица на драмите. Не като проклетата Джена. Защо не си е държала устата затворена, по дяволите? Какво момиче трябва да си, че да хвърлиш такава бомба върху най-добрата си приятелка, когато тя тръгва към олтара? Нещастно, помисли си той. Ревнива, завистлива, малко откачена, малко озлобена купонджийка над трийсетте с оскъдна пола и още по-оскъден морал. Момиче, което се чувства застрашено от съвършенството на приятелката си, момиче, сърдито на своя житейски жребий.

Но сега не беше моментът да се търсят мотивите на Джена. Сега беше моментът да се намалят пораженията. Като кум на него се падаше да накара Кирсти да иде до олтара.

— Кирсти, ние бяхме абсолютно зле. Никой от нас нямаше идея какво прави. Ако Дан и Джена са завършили заедно, мисля, че той дори не си спомня. Не казвам, че е било правилно, Кирст. И може би аз трябваше да направя нещо повече, за да го предотвратя. Но не значеше нищо.

Кирсти въздъхна.

— Знаеш ли какво? Това ми е ясно.

— Беше само...

— Моля те, не ми казвай, че е било само едно чукане. Говорим за най-добрата ми приятелка и за моя годеник. Двама души, които би трябвало да ме обичат, а не да ме предават.

Лиам изруга на ум. Спомни си как се случи всичко. Виждаше решителността в очите на Джена, как тя се прицелва в Дан, като не се отделя от него през цялата вечер. Ръката ѝ върху неговата, после ръката ѝ около врата му, после устните ѝ върху неговите, после седнала в скута му. Лиам се бе притеснил, но реши да се прави на сляп, макар че нямаше съмнение накъде отива вечерта. Посланието на Джена беше силно и ясно, а Дан изпитваше удоволствие от вниманието. Джена знаеше как да накара мъжете да се почувстват добре. Не оправдаваше Дан нито за секунда, но в състоянието на опиянение, в което се намираще, вероятно е мислел „Какво толкова!“. Последната нощ на свободата!

На следващия ден Дан бе изпълнен с вина, без съмнение. Беше много тих, докато играха голф, вероятно измъчван от угризения, гарнирани с лош махмурлук. Лиам не би се поставил на негово място за нищо на света, но донякъде се чувстваше отговорен. Може би като кум е трябвало да организира игра на пейнтбол, вместо разюзданата вечер с олимпийско надпиване, която можеше да доведе само до неприятности. Но Лиам не знаеше, че Джена ще се появи. Тя каза, че било случайност, че е пристигнала с приятели за уикенда, но сега като се замисли, Лиам установи, че не е зърнал и следа от тях.

Погледна Кирсти. Знаеше, че каквото и да каже, то ще има огромно влияние върху онова, което ще последва. Нямаше много време да решава следващия си ход.

Харесваше Кирсти. Наистина. Но знаеше, че тя е перфекционист. Знаеше, че обича нещата да вървят както тя иска и всеки да се мери с нейната мярка. Знаеше, че в девет от десет възможни случая Дан би достигнал мярката, но той очевидно имаше слабо място. Това слабо място, неговото пълно падение ли беше? Дали бе скроен така, че цял живот да танцува по свирката на Кирсти? Или на фона на станалото трябваше да се измъкне сега? Възможно е Дан да се чувства по-добре с някой като Джена, някой по-безгрижен, който няма да има много изисквания?

Не, реши Лиам. В никоя двойка няма пълна хармония. Налагаше се всеки да се променя и да прави компромиси. На Дан му трябваше някой като Кирсти да опитоми дивата му страна, да го прикотка към следващата фаза от неговия живот. А жена като Джена щеше да го срине надолу, ведно със себе си. Той нямаше да получи възможност да израсне. Щеше завинаги да остане една хаймана на двайсет години.

А Кирсти, макар и претенциозна, беше добър човек. Заслужаваше хубавия, очарователен Дан, когото щеше да моделира като любящ съпруг и баща. Щяха да бъдат чудесна двойка и чудесни родители. Но стана издънка. В много неподходящ момент, но беше сигурен, че ще може да убеди Кирсти да я приеме и прости, защото искрено вярваше в онова, което щеше да ѝ каже сега.

— Кирсти — започна Лиам успокоително. — Дан те обожава. Ако мислех, че не е така, щях да ти кажа веднага и да ти спестя агонията да го установиш по-късно. Сега зависи от теб, Кирст, но ако решиш да си тръгнеш заради едно глупаво изпълнение за една нощ, ще бъде безумна трагедия. Вие двамата сте създадени един за друг. — Той я хвана за раменете. — Знам, че Джена не означава нищо за него. И аз направих подобно нещо. Взех жена от бара и спях с нея. Беше луда нощ. Шампанско, шотове текила, самбука — това не е извинение, знам. Но моля те, не съсипвай своя живот и живота на Дан заради миг на умопомрачение. — Той надникна в очите ѝ и се усмихна умолително. — Той ще бъде чудесен съпруг. Исква да стана кръстник на първото ви дете. Вече съм уредил всичко — първото издание на „Хари Потър“. Искам да застана най-отпред след година и нещо...

Гласът му секна. Какво да ѝ каже повече, по дяволите?

Една-единствена сълза проблясваше като диамант на бузата на Кирсти. Тя вдигна пръст и я изтри, после погледна часовника си.

— По-добре да вървя и да намеря родителите си — каза тя. — Трябваше да ги посрещна преди десет минути. Ще се разтревожат.

— А... Какво ще стане?

— Трябва да помисля, Лиам. Искам да претегля всичко.

Тя се плъзна надолу от стената и си тръгна. Лиам я гледаше как върви, сърцето му биеше, а в устата си усещаше горчив метален вкус. Беше ли сторил всичко, за да оправи положението? Положението, което би могъл да избегне, да си кажем правото, ако не беше толкова обсебен от себе си онази вечер. Ако не бе попаднал в плен на онази жена, умът му щеше да бъде на място и той щеше да отпрати Джена с подвита опашка. Но беше попаднал в плен.

Не му се искаше да мисли за поведението си дори и сега. Жената му се видя привлекателна, много привлекателна. Беше елегантна, хубава, очевидно състоятелна — и обичаше да флиртува. Как да ѝ устои? Той също беше пиян и податлив. Не трябваше да го прави, в никакъв случай. Ако беше джентълмен, щеше да я изпрати до плажното ѝ бунгало и да я остави.

Когато той стана призори, тя отвори очи. Погледът, който му хвърли, беше толкова празен, като на кукла от порцелан, взираща се в празното пространство, стъклена, сляпа. Искаше да я попита за името ѝ, но му се видя ужасно тъпо! На тръгване той беше още пиян, но не дотам, че съвестта да не го загрize по пътя обратно към къмпинга. Промуши се в огромната палатка, която делеше с другите приятели, напъха се в спалния чувал и спа до обед, но после го накараха да стане и да изиграе един рунд голф.

Оттогава споменът за нея го преследваше. Не престана да се пита какво се е случило с нея, какво си е спомнила, когато се е събудила на сутринта, дали е съжалявала, че е спала с него. Нямахше как да се свърже с нея. Не размениха телефонните си номера.

После, когато с Дан пристигнаха онзи ден за сватбата, той я видя. Не беше толкова изненадващо — беше му казала, че прекарва голяма част от лятото в Евърдин със семейството си. Стоеше в магазин „Стар“ с две малки деца, нагласени идеално — момиченцето с лека розова рокля на точки, момчето с шорти за сърф и тениска с дълги ръкави. И тя изглеждаше идеално — върховната сладка майка с руса коса на конска опашка и слънчеви очила „Калвин Клайн“.

Искаше да ѝ каже нещо, да се увери, че е добре, но не посмя. Не искаше да спуска балона, в който се носеха — замислени и тримата пред отворения фризер, децата си избираха сладолед. Тя го беше видяла да стои в края на опашката с кошницата за пазаруване и беше примигнала бавно. Усмихна му се леко и колебливо, но отклони поглед. Той разбра. Беше го познала, но не искаше да има нищо общо с него. Почувства се гадно. А още повече засрамен.

Не трябваше да прави секс с нея. Трябваше да говори с нея за всичко, което я тревожи, защото беше усетил, че жената преживява криза. Но някаква първична сила беше завладяла и двамата. Помнеше, че тя изобщо не се възпротиви. Обви ръцете си около шията му и се притисна към него с явно желание. Смесени сигнали нямаше.

Но когато си тръгна, той разбра, че е било грешка. Това и досега не му даваше мира. Оттогава не беше пил много, пазейки се от онова, в което можеше да се превърне — сваляч, който се отнася към жените като към вещи. А не можеше да я изхвърли от ума си — все се връщаше към онези очи на порцеланова кукла. Какво бе накарало някой, изглеждащ толкова щастлив, всъщност да е дълбоко нещастен?

Беше луда нощ. Не само за него. По пътя към хотела той с мъка се застави да мисли за неразрешения проблем. Проклетата Джена! Какво си мисли? Ще я убие. Ще я убие, по дяволите!

Дан се чудеше къде се запиля Лиам. Трябваше всеки момент да тръгнат към балната зала, където щеше да се състои гражданския ритуал, да се срещнат със служителя и да се уверят, че всичко е наред. Щяха да закъснеят, а той не искаше нещо да се обърка. Искаше денят да бъде идеален. Не беше притеснен за себе си — щеше да се чувства щастлив с няколко приятели в гражданското, а заради Кирсти, която от месеци се трудеше неуморно, за да направи всичко както трябва. Знаеше колко държи на всяка подробност — от пресния сок от нар и просеко до профитеролите с бял шоколад. Дан беше решил да не позволи нищо да развали този ден и се подразни, че Лиам изчезна в последния момент. Чудеше се кой му позвъни и какво беше толкова важно. Започнаха да го гризат съмнения. Станало бе почти един часа. Лиам трябваше да се върне досега. Ами ако...

Стига глупости, каза си той. Джена няма да каже нищо. Но той усети, че ръцете му се изпотяват леко, а тревогата започна да го боде по гръбнака, докато стигна до стомаха му. Не беше виждал Джена от ергенската вечер. Оттогава не беше му се обаждала, слава богу. В началото се беше обезпокоил, че тя може да му изиграе „фаталната прелъстителка“, да почне да го бомбардира с още повече съобщения и обаждания по мобилния телефон, отколкото обикновено, но за щастие тя беше много дискретна. Не беше чул и звук.

Защо го направи, за бога? Ако се замислеше по-сериозно за станалото, щеше да му прилошее. Джена бе улеснила нещата толкова много! Сгушила се беше в него, шепнеше в ухото му, увиваше се около него.

— Само веднъж — беше му казала. — Знаеш, че и ти го желаш. А е много по-добре да го направим сега, отколкото като станеш женен мъж. Излез от себе си!

И в състоянието на алкохолно опиянение, в което се намираше, той бе последвал поканата ѝ, защото той и Джена винаги се разбираха, а и не можеше да отрече, че я намира привлекателна, макар да беше толкова различна от Кирсти. Може точно това да го привличаше? Първично любопитство, потребност в последния момент да провери какво е предлагането и да се увери, че е направил правилният избор.

Не че си спомняше много от станалото. Сецаше се мъгляво как със залитане се измъкнаха от „Котвата“ и олюлявайки се тръгнаха по хълма към бунгалата. Едва когато се събуди на другия ден и я намери до себе си, той разбра какво беше направил. Отпрати я доста бързо, но мирисът ѝ остана по него с часове, макар че се търка продължително под душа. Разбира се, че трябваше да обвинява само себе си. Джена може да му беше поставила капан, но ако той беше човек на място, щеше да го заобиколи, а не да се хвърли в него.

Всичко е наред, каза си той. Само след около час ще бъде женен мъж. Джена ще разбере, че не бива да му напомня за станалото. Все пак беше най-добрата приятелка на Кирсти.

Макар че каква е тази най-добра приятелка, която спи с годеника на приятелката си?

Дан си помисли да поръча още един коняк. Извади телефона си и погледна часа. Десет минути до старта. Къде, по дяволите, бе Лиам?

— Стегни си багажа, а аз ще ти поръчам такси от рецепцията. — Лиам събираше разни вещи от стаята и ги блъскаше в отворения куфар на Джена. Тя лежеше в средата на леглото и се взираше в тавана. — За какво си мислиш, Джена?

— Аз го обичам — отвърна протичко тя. — Не го разбирах до тази сутрин, но наистина го обичам, Лиам.

Лиам замря, както сгъваше роклята ѝ на шаферка.

— Кирсти също, нали ти е ясно? — отвърна сухо той.

— Обичам го от деня, в който го видях за пръв път. Когато всички ние дойдохме тук за уикенда — помниш ли? Преди седем години.

Лиам не помнеше. Бяха идвали тук толкова пъти, че не помнеше конкретните случаи. Двамата с Дан образуваха ядрото на групата, а тя растеше и се свиваше, и пак растеше, прегрупирайки се многократно — приятели от университета, колеги, приятели от гимназията, от футболните игри, познати от други почивки, приятели на приятелите. Не си спомняше как и защо Джена се беше присламчила, но тя бе верен член на групата. А после Дан доведе Кирсти, която беше срещнал у свой приятел на парти по случай новия му дом. Тя беше момичето от апартамента на горния етаж. А днес повечето от хората от групата бяха тук, облечени официално, напълно различни от обичайната униформа за Евърдин, състояща се от джинси и шорти за сърф, горнище с презрамки около врата. Готови за сключването на щастливия съюз на своя основател и неговата избраница.

— Не е справедливо. — Джена мислеше, че е изплакала всичките си сълзи, но те отново избликнаха изпод клепачите ѝ, които вече бяха подпухнали толкова, че тя бе направо неузнаваема.

— Знаеш ли какво? Животът не е справедлив. Но това не означава, че можеш да тъпчеш хората, просто защото нещо не е станало по волята ти. Какво е направила Кирсти, че да те оскърби?

— Кирсти има всичко. — Упорито отказваше да се покае Джена. — Ако не се омъжи за Дан, на секундата ще се наредят мъже на опашка през целия квартал. Ще има преголям избор.

— Но нейният избор е Дан.

Джена вдигна ципа на куфара си и стана.

— Мислиш ли, че все пак ще се омъжи за него?

Лиам вдигна куфара ѝ. Щеше да я изпрати през задния вход, със служебния асансьор, покрай пералното помещение, за да не се сблъскат с някой от гостите.

— Надявам се — отвърна той.

Устните на Джена потрепериха за момент, но най-накрая сълзите бяха престанали.

Тя извади диска от ръчната си чанта.

— Ти ще трябва да довършиш приготовленията в бунгалото вместо мен. Сложи това в сидиплейъра. И запали свещите. Не забравяй шампанското.

Тя тихо изхълца от мъка. На Лиам му дожаля за миг и той я прегърна.

— Всичко е наред, Джена — каза ѝ той. — Ще бъде наред.

Тя му се усмихна уморено.

— Да. Ще се оправя. Добрата Джена. Винаги шаферка...

Кирсти беше с родителите си в малка дневна на първия етаж на хотела. Не искаше гостите ѝ да я видят при пристигането си, затова момичето от рецепцията ги бе приютило тук, в стая като от друг век, отделена за писане на писма или за усамотено четене на книги. Кирсти се усмихна за благодарност, когато сервитьорът постави таблата с кафето на масата, и погледна двамата на канапето отсреща, доволна, че са тук и че има на кого да се опре.

За щастие бяха пристигнали без никакви произшествия. Напоследък шофирането на баща ѝ ставаше все по-опасно, а майка ѝ беше ужасен тълкувател на пътни карти. Мислеше да им купи сателитен навигатор, но знаеше, че той ще остане в кутията си и че ще ги уплаши, вместо да ги зарадва. Бяха малко над шейсетгодишни — тя беше закъсняло и единствено дете, — но изглеждаха много по-възрастни. Сложи баща ѝ до Мик Джагър или до Рони Ууд и ще видиш разликата.

Майка ѝ побутна чинията с маслени бисквити към нея.

— Изяж това, скъпа. Сладкото ще ти подейства добре. Имаш нужда от енергия за целия ден. Бог знае кога ще имаш възможност да седнеш отново.

Кирсти разсеяно взе бисквитата. Беше по-лесно да се подчини, отколкото да се противи. Умът ѝ се мятеше трескаво. Какво да прави? Не можеше, не можеше за нищо на света да им се довери, на скъпите си родители, които очевидно така се вълнуваха от големия ѝ ден. Ще се ужасят, а и дума не може да става да ѝ позволят да си затвори очите пред прегрешението на Дан, щом истината излезе наяве. Баща ѝ веднага ще започне да се разправя с него, за да защити честта на дъщеря си. Майка ѝ ще хлипа, опитвайки се да я утеши. Ще я вземат при тях, ще я сложат да легне в старата ѝ спалня. Кирсти си представи безкрайните чаши чай, любопитните носове на кучетата, клаустрофобията, безнадеждността.

Трябва да вземе решение. Да предприеме крайното мелодраматично действие и да си тръгне сега и веднага? Да пропилее няколкото хиляди лири, вложени в сватбата, да не говорим за медения месец в Бали, за който имаха резервация? Това би означавало да се върне на нулата, да остане сама с всички произтичащи затруднения. След една година няма да бъде свежа като дебютантка, а да намериш мистър „Най-правилния“ не беше лесно.

От друга страна, наистина ли не обръщаше внимание на провинението на Дан? Но сега нямаше време да се разправя с него. Ритуалът щеше да почне след по-малко от четвърт час.

— Скъпа — каза майка ѝ. — Добре ли си? Изглеждаш бледа.

— Остави я на мира — намеси се баща ѝ. — Нормално е да е изнервена.

— Може да има нужда от свеж въздух...

— Добре съм. — Кирсти се усмихна сияйно и сложи бисквитата обратно в чинията с надеждата, че майка ѝ няма да забележи. — Ще отскоча до стаята си да довърша приготвянето. Татко, ще се срещнем тук в без десет. После тръгваме към балната зала. Мамо, ще можеш ли да си намериш мястото? Лиам трябва да ти е запазил...

Представи си картината. Дан, Лиам и разпоредителите, насочващи хората към местата им, раздаващи напътствия. Балната зала с кристалния полюлей, позлатените столове, белите уханни цветя, които беше подбрала тя... Затвори очи, за да попречи на сълзите, а майка ѝ я прегърна и ѝ се стори като непозната с кораловочервения жакет и подходяща пола — пълна противоположност на обичайните панталон и пуловер.

— Изглеждаш великолепно, мамо! — каза ѝ Кирсти, без да разбира дали топката в гърлото ѝ беше от гордост заради великолепните ѝ родители, за които бе сигурна, че ще останат до нея каквото и да реши, или заради емоционалния отровен облак от хвърлената от Джена бомба.

Тя изхвъркна от стаята. Ще се качи горе със служебния асансьор — не искаше да поема риска да срещне някого. В тишината на стаята си ще може да реши как да постъпи.

Докато Лиам и Джена с куфар в краката ѝ слизаха надолу, в асансьора цареше мъртвешко мълчание. Той искаше да я настани в таксито, за да е сигурен, че тя няма да причини повече неприятности.

Вече беше закъснял — сега трябваше да е в балната зала, с Дан. Дан ще побеснее.

Асансьорът спря на третия етаж. По дяволите, помисли си Лиам, когато вратата бавно се отвори. Нямаха време за това.

Пред асансьора стоеше Кирсти.

В първия миг тримата се сепнаха. Вратата щеше да се затвори. Лиам натисна бутона и я задържа.

Кирсти инстинктивно отстъпи. Джена пристъпи напред.

— Трябва да говоря с теб.

— Джена — Лиам я сграбчи за рамото. — Не мислиш ли, че вече каза достатъчно?

— Има още нещо...

— Моля те — Кирсти вдигна ръце отбранително. — Не искам да слушам повече.

Тя се обърна, но Джена сложи ръка на рамото ѝ.

— Кирсти, чуй ме. Всичко, което казах... беше пълна измислица.

Кирсти замря на място и се обърна. Лиам държеше пръста си на бутона. Джена пристъпи напред.

— Аз... не съм спала с Дан. — Видът ѝ беше предизвикателен, но гласът ѝ трепереше, а очите ѝ светеха от непролети сълзи. — Признавам, че се върнах с него до палатката му. Щях да спя с него, признавам. Не мога да се преструвам, че нямаше да го направя. Но той се отнесе. Толкова много бе пил, че откърти веднага. Когато се събуди на сутринта, го накарах да мисли, че сме го направили. Губеха му се

много часове, затова ми повярва. Беше тотално разбит. Излезе от палатката и повърна. После ме изхвърли. Каза ми, че не иска да говори за това повече, че то не се е случило. Беше бесен и на себе си, и на мен. Почувствах се наистина добре, когато ти го казах. Това, че някой може да бъде толкова отвратен, че е спал с мен ме караше...

Тя стисна устни и примигна упорито.

— Преструвах се пред себе си, че сме правили секс. Искях да си мисля, че дори и за миг той ме е пожелал. И да разваля нещата за теб, защото... Той не ме е пожелал. А той ме отблъсна.

Лиам и Кирсти се спогледаха над главата на Джена.

— Той те обича — добави Джена към Кирсти. — И не би погледнал друга жена. Да, остави ме да го целуна. Да седна на коленете му. Но само ми се присмиваше. Аз го целувах. Той не ме целуна в отговор. Просто се държа учтиво. Не искаше да прави сцени в „Котвата“. И ми позволи да се върна в къмпинга, защото нямах къде да ида другаде. Каза, че мога да спя в палатката му.

Тя избърса сълзите, които бяха закапали отново.

— Дан няма никаква вина, Кирсти. Всичко е заради мен. И съжалявам.

Настъпи мълчание. После Кирсти се усмихна и кимна с разбиране.

— Благодаря ти — каза накрая тя. Протегна ръце и прегърна Джена. Можеше да си позволи да бъде великодушна. После я пусна и се обърна.

Лиам освободи бутона и остави вратата на асансьора да се затвори.

Някогашната шаферка и кумът слязоха на партера, а булката изтича по стълбите до стаята си, за да си вземе букета.

„Евърдин Сандс Хотел“ посрещаше гостите си, слушаше ахканията и охканията им от възхищение пред съвършенството му, докато вървяха по прохладните коридори към балната зала. Там френските прозорци бяха широко разтворени и водеха към зелената морава, зад която се простираше морето — сребристо тюркоазено. Гостите постепенно заемаха местата си. Докато сядаха, шумът отслабна, но нетърпението се увеличи. Въздухът беше наситен с

уханието на белите рози и морския повей, а пианистът свиреше лека джазова музика.

Кирсти стоеше до затворените врати на балната зала с баща си, вкопчила ръка в неговата. Това беше моментът, за който мечтае всяко момиче. А за малко да не се състои. За секунда се запита къде ли е Джена, дали ще се върне да развали приказката, но я прогони от ума си. Джена беше вече в историята.

Разпоредителят на венчалната церемония разтвори вратите усмихнато. Кирсти погледна през тях надолу по белия килим до края. И там видя бъдещия си съпруг. Той се обърна и тя съзря светлината в очите му, която беше честна и истинска. Сърцето ѝ подскочи от радост.

Кирсти пристъпи напред.

На небето грееше бледа луна, а около нея се рояха звездите, докато Дан Харпър носеше жена си по влажния пясък. Къдрите ѝ падаха свободно, обувките ѝ бяха захвърлени отдавна, а тя се смееше, когато стигнаха до вратата на плажното бунгало.

— Мислех, че отиваме на разходка — възпротиви се тя, докато той се бореше да пъкне ключа в ключалката, без да я пуска на земята.

— Изненада! — отвърна той.

Врата се отвори и той без усилие я пренесе през прага.

— О, боже! — възкликна с възхита тя, оглеждайки стаята. Стотици свещички блещукаха. Тихо се носеше музика. В кофичката се охлаждаше шампанско. Поднос, отрупан с плодове и сладкиши. На стената беше нарисувано огромно розово сърце, прободено със стрела. С буквата „Д“ отгоре и буквата „К“ отдолу.

Дан нежно сложи Кирсти на леглото. Тя сякаш потъна в пух. Протегна ръце над главата си и въздъхна от съвършенството наоколо.

— Дан... толкова е чудесно. Толкова специално. За мен това означава много.

Той се приближи и легна до нея.

— Беше идея на Джена — каза той.

Кирсти се обърна на една страна и погледна в очите на мъжа си. Той вдигна ръка и я погали по косата.

— Лиам ми каза всичко. Какво ти е наговорила. Толкова съжалявам...

— Не разбирам — каза Кирсти. — Как се е сетила да сътвори нещо толкова чудесно, като това? А после... да се опита да развали всичко.

Той сложи пръст на устата ѝ.

— Шшшт — нареди той. — Не тази вечер. Нищо няма да развали тази вечер.

Той я притегли към себе си, а тя плъзна ръцете си под самото му и го свали от раменете. Започна да разкопчава ризата му, а той хвана лицето ѝ с две ръце. Окъпани в светлината на свещите, двамата лежах и устните им се срещнаха.

На сто километра от тях едно момиче с разбито сърце влизаше в тъмен и пуст апартамент.

9. ВЪЛНИ

Що за човек би направил такова нещо? Що за човек изчаква жената, която твърди, че обича, да навърши четирийсет и една и да започне да взима фолиева киселина, за да ѝ каже, че всичко е свършило? Поканен за някакъв проект в Италия, той дори не ѝ предложи да замине с него. Не че тя щеше да приеме, защото си имаше своя собствена кариера, но предпочиташе сама да реши.

Само че не ѝ се даде възможност да избира. Осем години отлетяха като миг. Болката от осъзнаването, че човекът, който си се надявала да бъде баща на детето ти, съвсем не е този, който си си въобразявала, че е, беше непоносима. Оказа се себичен, нечестен и арогантен. И нечовешки жесток. Хелена бе искрено благодарна, че не забременя от Нийл, защото нямаше никакво желание това дете да наследи способността му да наранява дори наполовина на това, което тя трябваше да изтърпи.

Гледаше го как опакова нещата си и бе изненадана от безчувствения и пресметлив начин, по който делеше всичко, което бяха купували заедно. Най-накрая не издържа и му каза да вземе всичко. Какъв беше смисълът всеки да вземе по три чаши за еспресо? Нека занесе целия комплект в апартамента си във Флоренция — дори не помнеше кога за последен път са използвали чашите. Кой прави луксозно кафе в къщи, когато има „Старбъкс“? А и щеше да е благодарна да започне всичко на чисто. Ще накупи всичко ново като част от терапията. Можеше да си го позволи.

Възможно бе това да е част от проблема. Успехът ѝ, социалното ѝ положение, авторитетът. Мъжкото му е просто не можа да го понесе. Хелена беше уважаван кардиохирург в голяма болница в Бристол. Нийл беше художник, който държеше студио с още няколко колеги художници в една от тесните улици на Тотърдаун. Вероятно създаването на огромни платна, наплескани с маслени бои в седемнайсет нюанса на сивото, не връща към живот човешки създания по няколко пъти на ден, но за Хелена това не правеше Нийл неудачник.

Светът имаше нужда от изкуство и култура точно толкова, колкото и от животоспасяващи операции. Без изкуството светът щеше да е мрачно и безрадостно място.

Каквато и да беше причината за неговото бягство, тя не успя да го накара да я формулира. Беше викала ядосано, беше плакала, беше се опитала да разговаря спокойно като с възрастен, но той мълчеше. Сякаш не искаше да даде разумно обяснение — повтаряше само, че е за добро.

В последната нощ тя се опита дори да го съблазни. Винаги се бе поддавал на подобни действия. Вероятността беше минимална, разбира се, но тя щеше да успее да забременее, макар да знаеше, че моментът не е от най-подходящите. Официално не бяха правили опити. Тя бе спряла хапчетата преди три месеца, но искаше остатъчното им действие да отзвучи напълно, преди да зачене. Нийл обаче устоя на авансите ѝ. Никога по време на съвместния им живот не беше се отказвал от секс. Това я съсипа окончателно. Колегите ѝ щяха да са потресени, ако научеха, че великата Хелена Дикинсън — богинята, моделът на поведение, царицата на операционната, управляваща всички с желязна ръка — е на колене, ридае като дете и моли един мъж да си помисли отново.

Какво толкова беше направила, за да заслужи подобно нещо? Не защото беше разбрал, че тя се чука с директора на здравния фонд, нито че продава органи на починали пациенти. Връзката им беше символна. Страстна. Забавляваха се. Допълваха се. Спокойна и безпроблемна, за бога. Рядко спореха за прости неща — когато спореха разгорещено, то беше за неща, които са важни за тях.

Дали не беше твърде стара за него? Не беше забравила за разликата във възрастта. Тя беше жена... Естествено. И макар да минаваше за секси и самоуверена, от време на време се взираше в огледалото и се питаше къде изчезна свежото лице на студентката по медицина. Купуваше смешно скъпи кремове, за да се бори с бръчките. С религиозно усърдие правеше упражнения, за да спре първите признаци на средната възраст. Сивите коси прикриваше редовно и с намесата на професионалисти. Ето защо за случайния наблюдател тя не изглеждаше по-възрастна от трийсет и седем, възрастта на която беше и Нийл. Вероятно той обаче бе видял тънките бръчици. Нищо

чудно да бе надникнал в близкото бъдеще и това, което е видял, не му е харесало.

Не искаше да мисли, че това е причината. Щеше да полудее, ако беше така. Никой не знаеше, но за жена, постигнала толкова много, външният вид на Хелена бе нейната ахилесова пета. Тя добре прикриваше вътрешната си несигурност, защото не подхождаше на образа, който бе създала за себе си. Но въпреки всичко зорко следеше за признаците на каквито и да било отклонения и ги атакуваше с всички възможни средства. Засега не мислеше за оперативна намеса.

Опита се да се убеди, че страхът на Нийл от това как едно дете щеше да повлияе на връзката е причина той да иска да избяга. Самият той, твърде незрял, сигурно се е боял да посрещне бащинството. Макар да бяха обсъждали този въпрос и стигнаха до общото решение да започнат да опитват за бебе, той сигурно е имал възражения, които е премълчал. Не е първият, който изтръпва от ужас, когато става дума за възпроизводство. Хелена познаваше проблема от свои колеги, които въпреки първоначалния страх, в крайна сметка се оказваха предани бащи. Колкото и да се опитваше да го предизвика, Нийл не призна, че това е проблемът.

— Тогава какво? — настояваше да разбере тя.

— Не знам. Не мога да обясня. Но причината не е в теб. А в мен.

Страхотно. Най-потискащото обяснение на всички времена. В кого друг ще е причината, ако не в нея.

И въпреки всичко Хелена се държа достойно до края. Закара го до летището, купи му и книга от книжарницата: „Състояние тревога“ от Алън де Ботън, целуна го и проследи с поглед фигурата му с поизтъркано кадифено сако и джинси, докато се загуби в тълпата. Опита се да не мисли за пръстите, които след нея ще се заровят в тъмната къдрава коса, покриваща яката му. По целия път обратно плака неутешимо, след това спря пред „Джон Люис“ и купи неприлично скъп нов спален комплект, порцеланови съдове, чаши, купа за салата от тиково дърво, миксер, килим за пода. Шопинг терапия на шизофреник. Щяха да доставят покупките ѝ на следващия ден, така че щеше да има с какво да замести отсъствието на Нийл. Когато се прибра, вече беше спокойна. Наля си чаша шампанско и се стовари на канапето, за да обмисли какво ще прави оттук нататък.

Почти чуваше как биологичният ѝ часовник тиктака. Само нейна си беше вината, че остави този въпрос толкова дълго без решение. И то заради проклетата си амбиция, заради стремежа си за успех и отчаяната нужда да е на върха. През всичките дълги часове, прекарани в работа и катерене по стълбата на кариерата си, тя бе заглушавала един тъничък гласец, който ѝ нашепваше да спре, да погледне нещата в перспектива и да помисли за това, което иска като жена, а не като лекар. Ето че, когато най-сетне се вслуша в гласа, партньорът ѝ от осем години я напусна.

Хелена Дикинсън се оказа надхитрена.

Месец по-късно тя седеше на слънчевата тераса на бунгало в Евърдин Сандс с опрени в перилата стъпала и се наслаждаваше на великолепната гледка. Интересуваше я не толкова искрящото море, а хората в него, подскачащите между вълните тела на сърфистите, които очакваха поредната вълна. Кой ли от тях щеше да се окаже подходящият кандидат, онзи, когото тя щеше да избере?

Даваше си сметка колко откачен и дързък е планът ѝ. Не беше посмяла да го сподели с когото и да било, защото всеки човек с поне малко здрав разум, щеше да се опита да я разубеди. Хелена обаче беше обмислила всички възможности, всички потенциални проблеми и рискове, точно както го правеше при лечението на пациентите си. Претегли доводите за и против, алтернативите, моралната страна. Беше известна в болницата като човек, който не се влияе от чуждо мнение, готова да поема рискове, да експериментира, ето защо не ѝ беше трудно да прехвърли практиката си от професията в личния си живот. За нея планът бе напълно реален и изпълним.

Искаше да намери мъж с когото да зачене детето си. И то час по-скоро. Нямаше време да започва връзка. Можеше да отнеме седмици, месеци и дори години, докато се стигне до положение, когато двамата с евентуалния ѝ партньор ще стигнат до съгласие за дете. Премисли и варианта за донор, но самата идея никак не ѝ допадаше. Щеше ѝ се да има човешки контакт с бащата на детето си, освен това, макар да познаваше кодекса на донорството, не беше сигурна, че характеристиките, които я интересуват, ще са налице в документите

или пък че някой разсеян служител от техническия персонал няма да обърка неволно материала.

Ето защо се спря на варианта с непознат. Ще спи с него. Анонимно, за да може, ако забременее и роди, човекът да не знае, че има дете. Тя беше напълно готова да върви сама по този път. Винаги е била независима, а и не се боеше да е самотна майка. Заплатата ѝ беше добра, в болницата имаше отлична ясла за децата на служителите. Така ѝ се спестяваха всевъзможни колебания. Да бъдеш самотна майка ѝ се струваше далеч по-лесно, отколкото да поддържаш отношения с партньор през безсънните нощи. Била е свидетел как много стабилни връзки се пропукват под напрежението на този период.

Ситуацията не беше идеална, но пък какво ли на този свят е. Най-добре беше, ако Нийл е наоколо поне докато зачене, пък после нека си върви. Хелена бе свикнала бързо да преценява ситуацииите и да взема информирани решения, а сега ѝ бе далеч по-лесно от много други случаи, когато се налагаше да решава вместо пациентите си. Сега поне всичко бе свързано с нея самата, нямаше нужда да се чуди какво би било мнението на някой друг или кое е най-подходящо за пациента.

Лека вина изпитваше единствено към този, когото щеше да избере за потенциален баща. Май нямаше да е честно да не му казва за детето? Успокои се, убеждавайки се, че той никога няма да разбере. Майка ѝ имаше любима фраза: „Сърцето не страда за онова, което очите не виждат“. Хелена нямаше да се лиши от възможността да има дете, само заради чувствата на някой, който така и така не знае за това.

Преодоляла всички морални пречки, за които успя да се сети, Хелена остана да реши само практическия проблем с намирането на донор. За кандидат от болницата и дума не можеше да става. Отхвърли изкушението за студент по медицина или служител — твърде близко до обкръжението ѝ бяха. Твърде голяма бе възможността в бъдеще да работи редом с бащата на детето си. Освен това Хелена знаеше достатъчно за генетиката, ето защо не искаше да смесва кръвта си с тази на себеподобни. А най-много от всичко искаше детето да е физически силно.

Реши да отиде „на лов“ в Евърдин. Познаваше мястото, беше идвала още докато работеше като обикновен служител в болницата в Ексетер, преди толкова много години, че не искаше да си спомня. В

съзнанието ѝ това бе щастливо място, където слънцето сякаш грееше постоянно, а и гъмжеше от красиви сърфисти, припомни си тя с усмивка. Те обикновено са смели, в чудесна форма, с авантюристичен дух. Може да не са ядрени физици, но житейската им философия в повечето случаи е позитивна, а качествата им активизираха нейните умствени способности. Сърфист ще е съвършеният жребец, реши Хелена.

И ето я в бунгалото на плажа, което тя ангажира за една седмица в най-подходящия за зачеване период. Отпусна се в мига, в който стъпи на това място. Атмосферата беше наситена със спокойствие за разлика от тази в болницата, където всяка минута е планирана и трепти от активност. Тук можеше да спи, когато иска, да се храни, когато иска, или да чете — времето беше единствено и само нейно. Беше недосегаема за колеги или пациенти, както и за купищата формуляри и документи. Хелена се беше тренирала да изключва и тъй като сега искаше да зачене, от първостепенна важност бе да прогони напрежението.

Тук беше трудно да си стегнат. Погледна към прекрасната крива на плажа, свежата зеленина на храстите зад него и тъмните хълмове в дъното на хоризонта. Морето всеки миг менеше нюанса на синьото (опитваше се да не мисли сега за Нийл и окото му на художник). Лек бриз докосваше кожата ѝ, а слънчевите лъчи я галеха с нежната си топлина. Протегна се лениво и посегна към платото с манго, ананас и пъпеш, които бе нарязала и оставила до себе си.

Реши да не мисли много за това, което ѝ предстоеше. Беше като всяко друго физическо предизвикателство. Колкото повече го обмисляш, толкова повече потенциални препятствия изскачат в съзнанието ти. Също както при скачането с бърнджи, ските или гмуркането — няма да гледа надолу, а просто ще скочи.

При това, докато шофираше през селището по посока на паркинга, обслужващ бунгалата, тя можа да се убеди, че е на прав път. Накъдето и да погледнеше, виждаше широки, загорели от слънцето рамене, здрави млади мъже с дъски под мишници, които се отправяха към вълните на плажа. Вярно, че не всички бяха първокачествени екземпляри, но пък изборът беше богат.

Хелена изчака слънцето да започне бавния си път към хоризонта и едва тогава се надигна от мястото си. Тук залезите наистина бяха

забележителни. Ето че изумителни и почти нереални розови, оранжеви и златисти багри заливаха небосклона.

Слънцето — позлатена топка в розово, вече целуваше хоризонта, когато тя беше готова. Беше обула избелели накъсани тук-там джинси, боти с висок ток, колан с голяма сребриста тока и прилепнала фланелка. С добре оформен висок бюст, дълги крака и тънък кръст тя съвсем нямаше вид на кардиолог, а по-скоро на съпруга на рок икона от седемдесетте. Късата руса коса и тъмносините очи само допринасяха за този образ. Разчиташе на добрия си вкус, за да привлече представителите на отсрещния пол.

Взе чантата си и излезе навън, вдишвайки с пълни гърди прохладния вечерен въздух. Внимателно подбираше къде стъпва с тези високи токове — глупаво беше наистина, но допълнителната височина правеше краката ѝ да изглеждат безкрайни. Пред кръчмата „Котвата“ спря за момент, за да укроти трептенето в стомаха си. Никой не би могъл да се досети за мисията ѝ.

— Хайде, Хелена — подкани се тя. Върви и го направи.

Откажеше ли се, я очакваше бездетно бъдеще, нещо, което тя определено не желаше.

Отвори вратата и в първия момент глъчката направо я оглуши. Вътре животът кипеше както винаги. По това време на вечерта публиката бе разделена най-общо казано на три лагера — родители се опитваха да натъпчат с храна преуморените си деца, на туристи и на постоянните местни жители. Малко по-късно, когато родителите отведат хлапетата и вече не се сервира храна, а и са изпити достатъчно питиета, групите се сливат и разговорите стават общи.

Хелена хвърли поглед към салона за хранене и се опита да си представи как след година или две се опитва да напъха някой и друг картоф в малка стисната уста, как попива брадичка със салфетка и се мъчи да извади съпротивляващо се телце от високото столче. Вероятността засега беше мъглява, но пък и не невъзможна. Знаеше, че ще ѝ се иска да доведе детето си на мястото на неговото зачатие. Евърдин беше чудесно място за лятна ваканция.

Ще трябва да се постарее да избягва местните.

Поръча си чаша бяло вино и сода на бара. Опитваше се да избягва алкохола — като част от здравословния режим преди забременяване, но пък и как да се впусне в тази авантюра на съвсем

трезва глава? Една-две чаши нямаше да навредят. Огледа тълпата с преценяващ поглед. Беше убедена, че види ли своя кандидат, непременно ще го познае.

В крайна сметка го откри пред кръчмата. Вътре бе станало твърде задушно, шумът — нетърпим, а и беше невъзможно да прикрие факта, че е сама. На няколко пъти мъже се опитаха да я заговорят, бяха дружелюбни, но тя отклони любезно поканите за разговор. Имаше нужда от чист въздух, за да освежи мислите си, да погледне нощното небе — чисто и съвсем ясно. Може би звездите щяха да я насочат във върнатата посока.

Видя го да стои облегнат на каменната стена, разделяща кръчмата от улицата и държеше в ръка чаша, в която отдалеч ѝ се видя, че има скоч или бренди. Погледът му беше отправен нагоре към звездите.

— Да не би да очаквате да получите отговор на някой въпрос? — дружелюбно и доста небрежно подхвърли тя.

— Едва ли — отвърна той с леко крива усмивка.

Застана до него и подпря ръце на оградата. Така можеше да го види по-отблизо. Беше висок поне метър и осемдесет, с чудесни пропорции. Модерната му подстрижка скоро щеше да има нужда от освежаване, но в момента му стоеше добре. Върху черната фланелка с къси ръкави не се виждаше никакво лого, но пък разкриваше добре развити бицепси, върху един от които се виждаше татуировка на един келтски състав. Усецаше се едва доловим аромат на афършейв, непознат за нея, но пък определено с приятен цитрусов оттенък. Мъжът очевидно бе състоятелен, без да се перчи с това — самоуверен, привлекателен.

— Често ли идвате тук — пошегува се тя. Налагаше се да използва клишета, за да ускори процеса.

— При всяка възможност — отвърна той. — Почти няма нещо, което да не ми хареса в това място.

— Така е. — Тя отпи от чашата си. — Не съм идвала скоро, но за сетен път се убеждавам, че това е идеалното място да разпуснеш. Доста ми се насъбра през последните седмици. — Тя му хвърли кос поглед, за да види реакцията му. Дали пък не изпитваше желание да я

разкара, за да може той да продължи необезпокояван да гледа звездите?

Личеше обаче, че няма нищо против да си побъбрят.

— Аз също — призна той. — Съвсем наскоро бях кум на сватбата на един приятел. Всичко беше малко... нагоре с краката.

— Сватбите понякога са истински кошмар. — Самата Хелена не беше го преживяла, но бе присъствала на много сватби, на които бе станала свидетел на напрежението и на последиците от него.

— Тази беше повече от кошмар.

— Да не би младоженците да го направиха на пътеката към олтара?

— За малко — отвърна той и се извърна към нея. Очите му се смееха. Бяха очи на заговорник.

Тя усети как пулсът ѝ се ускорява.

— Накрая всичко завърши добре. Когато тръгнаха към летището тази сутрин, не можеха да свалят ръце един от друг. Нямах сили да отида на работа и си взех няколко дни отпуск, за да се възстановя от преживяното.

Той разтри лицето си с длан и разроши леко косата си. Въпреки слънчевия загар, личеше колко е напрегнат и изморен.

— С какво се занимавате? — попита Хелена.

— Ами... готвех се да стана професионален футболист — рече той с леко иронична гримаса. — Играех в някои от втородивизионните отбори, но... получих травма на коляното. Известната кръстна връзка.

— Като при Гордън Рамзи?

— Нещо такова. С тази разлика, че не съм топ готвач с няколко звезди „Мишлен“. Аз съм физиотерапевт. Реших, че като не мога да върша онова, което истински желая, поне мога да помагам на други да го вършат.

— Добро решение.

— Истината е, че се чувствам добре. Сам ръководя живота си. Списъкът с клиентите ми е дълъг. Печеля добре, а и ако искам да отделя малко време за себе си — нищо не ме спира. Прекарвам тук колкото време искам — посочи той с ръка морето. — Не мога да играя вече футбол, нито да карам ски, но пък мога да карам сърф.

— Струва ми се, че човек лесно се пристрастява.

— Не сте ли опитвала?

— Била съм тук много пъти, но никога не ми е хрумвало дори.

— Трябва да се пробвате. Ще ви хареса. — Очите му светнаха от възбуждане като на човек, пристрастен към хобито си.

— Ще ми трябва добър учител — дяволито се усмихна тя.

Усети как той тутакси се отдръпна и разбра, че е избързала.

— А вие? — смени той темата. — С какво се занимавате?

Хелена реши да снижи малко положението си. Мъжът нямаше вид на човек, който лесно може да бъде стреснат, дори може би щеше да го приеме като предизвикателство, но пък колкото по-малко знаеше за нея — толкова по-добре.

— Представител съм на фирма за медикаменти. Повечето време съм на път.

— Подкупвате консултантите да купуват продуктите, така ли?

— Без капка срам. Използвам всички възможни номера. — Погледна го в очите развеселена, с пълното съзнание, че не само лъже, но и флиртува. Искрено се забавляваше.

— Ще пиете ли още едно? — попита той и вдигна празната си чаша.

Беше изкушаващо. Вече изпи една чаша, но част от нея копнееше да разпусне и да се наслади. Само че трябваше да е предпазлива. Не биваше да губи здравия си разум.

Да става каквото ще — реши тя да рискува. Щеше да пие бавно.

— Бяло вино с газирана вода. Благодаря. Между другото, аз съм Хелена.

— Лиам... — подхвърли той и взе чашата ѝ.

Дотук добре, помисли тя, докато го изпращаше с поглед. Физиотерапевт е добра професия — за да спечелиш репутация, се иска да си отдаден и добросъвестен. Младежът имаше усет за дрехи, добри обноски, а и чувство за хумор. Само трябваше да събере кураж да продължи, за да провери да не е психопат. А тя имаше кураж — работата ѝ го изискваше.

Обърна очи към обсипаното със звезди небе, мъчейки се да не мисли, че Нийл може би също го съзерцава във Флоренция. Дали вече ѝ беше намерил заместничка? Може би стояха хванати за ръце, изпили без никакви угризения бутилка или две червено италианско вино, с очи отправени в тъмносиньото кадифе на...

Стига! Ще гледа напред, а не в миналото. Няма да мисли нито миг повече за някой, който е загубил осем години от живота ѝ. Хелена порови в чантата си и извади тубичка червило на Ланком, намаза устните си, притисна ги, за да не личи много и прокара пръсти през косата си. Концентрирай се, посъветва тя сама себе си.

На бара Лиам чакаше търпеливо бармана, питайки се, защо беше попитал коя е тази жена. Хелена, така се казваше. По дяволите, вече бе нарушил обещанието си. Не напълно, но не можеше да отрече, че се остави да бъде въввлечен в разговор от привлекателна жена, очевидно неангажирана и готова да общува, подала дори съответните сигнали. Попадна в капан.

Нищо ли не научи от преживяното през последните няколко седмици? Случилото се на ергенското парти го беше разтърсило дълбоко. Неговата забелка с непознатата, а и „драмата в пет действия“ на Дан. И до днес не знаеше на какво да вярва — на набързо преработената история на Джена или на първата версия, която тя разказа. Вече не го интересуваха подробности. Важното беше, че Дан и Кирсти заминаха напълно щастливи на медения си месец. Нещата бяха на крачка да тръгнат в съвсем друга посока. Една нощ хлапашко поведение в „Котвата“ можеше да стане причина сватбата да бъде отменена в последната минута и грешката щеше да е само негова. Лиам добре помнеше, че когато излизаше от кръчмата, Джена седеше на коленете на Дан, а Лиам не спря, за да предупреди приятеля си.

Беше видял онази жена отново тази сутрин в пощата. Този път беше сама и теглеше пари. Много му се прииска да се приближи и да я попита как е. Стори му се много крехка и изморена. Тя не го видя. Лиам я последва навън и видя спрял до тротоара елегантен мерцедес. Човекът зад волана натисна нетърпеливо клаксона и тя побърза да отвори вратата. Дали този човек беше причина за тъгата ѝ? Заради него ли се бе притискала така отчаяно към Лиам, докато правеха секс? Защото наистина онова беше само секс. Та той дори не разбра името ѝ. Беше му неприятно, че не знаеше как е завършила историята ѝ, но така и не събра кураж да я заговори.

Сватбата, неговата нощ с непознатата, всичко това го остави с усещането, че някой е дръпнал щепсела, а Лиам стои с мръсотията,

полепнала по него. Ето защо беше решил да обърне гръб на обичайното „изчукай-ги-и-ги-пусни-да-си-вървят“, което практикуваше от доста дълго време. Беше му приятно и удобно, докато го караше да се чувства свободен, но намесеше ли се вина и нечестност, беше време за промяна. Подобно поведение е приемливо, когато си на двайсет, а не на трийсет и... Докато гледаше как Дан очаква красивата си избраница пред олтара, бе изпитал нещо средно между срам и завист. А докато двамата произнасяха обетите си, той сам си обеща да направи коренна промяна със себе си.

Ето че сега се готвеше да направи същото. Старите навици умират трудно, тъжно си напомни той, докато барманът му подаваше готовите чаши.

Няма нужда да я напиваш, напомни си той. Просто си разговаряте спокойно и приятно, и толкова.

Взе чашите и тръгна към изхода. За момент си помисли, че ѝ е омръзнало да чака и си е тръгнала, изпита леко разочарование, но не... Тя беше все още там. Седеше до една от масите. Усмихна му се, когато наближи, и не можеше да отрече, че тя наистина беше много привлекателна. Беше малко по-възрастна от него. Също както жената от последния случай. Може би дори по-възрастна от онази непозната.

Само приятелски разговор, напомни си той, без да е много сигурен, че ще успее да победи инстинктите си. Няма да е трудно, мъчеше се да се убеди той. На тези години знаеш да разчиташ сигналите.

Бъбриха с часове. Бяха много различни, но откриха и общи неща. Харесваха индийска храна. Четяха Дан Браун, не се гордееха твърде, но книгите му ги забавляваха. И двамата мечтаеха да отидат на Мачу Пикчу, за предпочитане на Коледа. И двамата не обичаха този празник. По едно време кръчмата започна да се изпразва.

— Легна ли си по това време, за нищо на света няма да заспя — погледна го тя. — Спах много дълго днес следобед. Ще се разходя по плажа.

В този момент Лиам трябваше да ѝ пожелае лека нощ и да се прибере в хотела.

— Ще те изпратя.

Двамата крачеха по осветения от ярката луна пясък на плажа, светлините на Евърдин останаха далеч зад тях. Хелена беше събула ботите и навила джинсите си. Без високите токове изглеждаше достъпна. Някак по-женствена. Странна смесица от свръхсамоувереност и сдържаност, тя определено го интригуваше. Каква ли беше нейната история? Жена като нея рядко минава през живота без романтична връзка, а в началото тя спомена, че в последно време е имала проблеми. Може би драматична раздяла?

Нямаше да я пита. Не искаше да се сближава. Нека си останат само добри познати.

— Ето — възкликна той и посочи небето, — ясно се вижда поясът на Орион. — Почувства се като пълен идиот.

За Хелена нямаше място за съмнение. Все пак ѝ трябваха цели осем години, докато осъзнае, че Нийл не е правилният човек за нея, защо да не може да вземе този път решение само след няколко часа? Ако е тръгнала по пътя на донорското зачеване, няма на какво много да разчита. Поне знаеше, че Лиам е отговорен към работата си, има чувство за хумор и вкус към живота. А и познава съзвездията...

Тя потрепери от нощния хлад. Беше само по фланелка, а и краката ѝ замръзнаха от студения пясък.

— Трябва да вляза на топло. Имам нужда от горещо какао, за да се сгрея. — Тя замълча. — Ти би ли изпил една чаша? Мога да сипя вътре и малко бренди. Каквото кажеш... — Вече не беше толкова сигурна в плана си.

Добре де, може и да не спиш с него.

— Може ли само бренди? — попита той.

Най-накрая тя също си сипа бренди, което се разля като огън по тялото ѝ и ѝ вдъхна кураж да обгърне врата му с ръце и да го погледне в очите. Устните им се срещнаха за миг, за най-кратката целувка, преди той да улови китките ѝ и да се отдръпне деликатно назад.

— Не мога да го направя — промълви той.

Хелена реши, че не е чула добре.

— Моля?

— Тази работа с преспиване за една нощ не е редна.

— Я стига — засмя се тя неуверено. — Възрастни хора сме.

Лиам отстъпи още една крачка и се отдели от нея. Погледът му бе забит в тавана.

— Не е до теб. Просто...

— За бога! — Хелена се завъртя на пета и тръгна към малката кухня. Изля малко препарат за миене на съдове в умивалника и пушна водата. — Щом искаш, разкарай се. Все ми е тая.

— Чакай малко — обади се Лиам. — Харесвам те, наистина. Искане ми се просто... Нямам желание да си легнем за малко и да си вървя. Твърде дълго съм го правил.

Хелена кимна ядосано.

— Предполагам, има някаква история зад всичко това.

— Казах ти, че причината не е в теб.

Тя завъртя драматично очи.

— Лека нощ.

Потопи чашите от брeндитo в умивалника с топлата сапунена вода. Чу как вратата на бунгалото хлопва едва чуто.

Какъв късмет само — да избере за баща на детето си единствения мъж на планетата, който е дал обет за целомъдрие.

Рано на следваща сутрин някой потропа на вратата на бунгалото. Тя погледна часовника си. Беше едва седем. Какво ставаше? Изправи се в леглото и прекоси олюлявайки се стаята. Рано сутрин не беше в най-добрата си форма. Не и преди да е изпила поне две чаши „Ърл Грей“.

Облечен с неопренов костюм на сърфист и праметнал през ръката друг, на най-горното стъпало стоеше Лиам. Зад него на пясъка лежаха два сърфа.

— Време за сърф — весело рече той наместо поздрав. — Да отидем да уловим най-добрите вълни, преди да се е събрала публика.

Хелена стоеше безмълвна на прага.

— Хайде! Темпо, темпо!

Никой не бе посмял да се държи така с Хелена Дикинсън. Да я изненадва по този начин. Да ѝ казва какво да прави. Да ѝ хвърля

предизвикателство, което тя никак не беше сигурна, че ще успее да посрещне.

— Реших, че носиш номер дванайсет. Премери го и да вървим.

След три часа тя беше на края на силите си. Не знаеше кое я боли повече — ръцете, краката или мускулите на корема. Цялата беше натъртена от паданията — тук на това му викаха „изчистване“, — но в крайна сметка успя. Задържа се права върху сърфа и успя да яхне една вълна. Не беше много елегантно, но усещането беше невероятно — все едно летиш. Той дойде и й подаде ръка, когато тя се озова във водата.

— Успях! — възторжено извика тя. — Наистина го направих. Страхотно беше!

— Готово — усмихна се той. — Зарибена си.

Без да му мисли много, тя се хвърли на врата му. Устните им, целите в сол от водата, се срещнаха. Кратка целувка, но наситена с обещание и многозначителна, прекъсната от вълна, която я запрати отново във водата.

Хелена се изправи, заливайки се от смях. Той беше прав. Беше зарибена.

С разтреперани от умора крака, тя успя да се дотътри до бунгалото. Лиам я закачаше по целия път. Преживяването беше съвсем ново за нея — някакъв мъж я подлагаше на проверка и не се страхуваше да се шегува с нея. Никой в болницата не го беше правил, още по-малко Нийл.

Тя пригответи палачинки с нарязан банан за двамата, обилно залети с кленов сироп. След като се нахраниха, се излегнаха на слънце, преситени с въглехидрати.

— Има нещо, което трябва да ти разкажа — обади се по едно време Хелена.

— Само не ми казвай, че си женена. Моля те, нали не си женена?

— Не, не съм — увери го тя. — Но и не съм представител на фармацевтична фирма.

И тя му разказа цялата история. За работата си, за Нийл и бягството му. Лиам изобщо не се изненада, нито се разстрои, не се

вбеси и от това, че го е излъгала. Лежеше и слушаше изповедта ѝ, а когато свърши, протегна ръка и улови нейната.

Много скоро, сгрети от слънцето, заспаха.

10. ИСТИНСКА БУРЯ

Сирени виеха. Дрънчаха звънци. Някъде отдалеч долиташе гласът на Дизи Раскал, който търсеше някой да танцува с него. Въпреки какофонията, напълно концентрирана, Серена стискаше здраво кормилото. Отпусна газта, докато взимаше завоя, сетне отпусна крак, но се носеше с бясна скорост, докато не се наложи да намали заради острия завой отпред. Вече виждаше линията на финиша, публиката от двете страни на трасето възторжено аплодираше, докато тя с пълна скорост профуча под флаговете на финиша.

— Успях! — изскочи тя навън с победоносно вдигнати ръце. Ейдриан се измъкна от седалката до нея с леко крива усмивка.

— Нямах престава, че можеш да шофираш така.

— Ще ти издам една тайна — наведе се тя към него и той долови аромата на косите ѝ. Би трябвало да е свикнал вече с него, но въпреки това усети, че му се завива леко свят. — Идвах тук с Хари. Беше на тринайсет. Играехме различни неща, но това беше любимата игра. Сигурна съм, че инициалите ни още са в компютъра.

Тръгнаха си от симулатора на „Гран При“. Хората около тях седяха пред автоматите като хипнотизирани, независимо от честата липса на късмет. Рулетки, ротативки, конни състезания — пускаха монети, без да се замислят, а шумът от спускащите се в легенчетата монети на някои места ги стимулираше още повече.

— Филип щеше да откачи, ако знаеше. Мрази това място. — Тя изкриви лице, имитирайки съпруга си. — *Тук е само за идиоти!*

Излишно беше да обяснява повече. Ейдриан чудесно познаваше брат си. Можеше да си представи реакцията му, ако разбереше, че жена му и синът му ходят понякога в игралните зали, за да се позабавляват. Ироничен и язвителен, той със садистично удоволствие щеше да използва подобен факт, и то когато тя най-малко очаква, пред гостите на парти, на което той не е искал да присъстват, а тя напротив — е настояла да отидат. Филип беше страхливец и грубиян. Ейдриан много пъти, повече отколкото искаше да си спомня, е трябвало да понася

острия език на брат си, но благодарение на миролюбивия си характер, никога не беше реагирал.

Сега обаче нещата някак се бяха обърнали.

Действията му не бяха продиктувани от желание за отмъщение. За нищо на света. Ейдриан искрено обожаваше Серена. И то от мига, в който Филип я доведе у дома, за да я представи на семейството преди близо двайсет години. Тогава Ейдриан бе едва шестнайсетгодишен и вероятно привличането бе обичайното за тази възраст — да си падаш по гаджето на по-големия си брат. В повечето случаи това отминаваше, но не и при него. Постепенно, с всяко следващо лято, прекарано в Евърдин, те станаха много близки. Докато сега...

Завладян от внезапен прилив на чувства, той я привлече в прегръдките си. Малко необикновеното им обкръжение го възпламени още повече. Краят на лятото бе близо. Много скоро, в началото на есента, Бараката щеше да има вече нов собственик. Ако не изясняха положението си, тя щеше да си замине за Уоруикшър и нищо чудно постепенно да охладнеят един към друг. Лятото бе единственото време, когато можеха да бъдат заедно — откраднати кратки моменти, винаги нащрек, за да не събудят подозрение. През останалото време се чуваха по мобилните си телефони с помощта на сложна система от кодове. Случваше се да говорят с часове, изтегнати всеки в своето легло, но разделени от хиляди километри. Дори когато споделяха всекидневни събития те звучаха интимно, а когато говореха за интимности...

— Трябва да им кажем — настояваше Ейдриан. — И то сега. Не го ли направим сега, никога няма да им кажем.

Той я притисна така, че тя опря гръб в близката ротативка. Усещаше вибрациите на машината, които разтърсваха тялото ѝ. Желаше до болка тази жена.

Не бяха правили секс все още. Нещо ги възпираше. И двамата искаха това да се случи, но да е както трябва, а не като грях. Само се целуваха. Не можеше да си представи нещо по-прекрасно от целувките ѝ, но със сигурност имаше и нещо още по-прекрасно.

— Знам — погледна го тя в очите, без да отклонява поглед. Зад гърба ѝ машината проблясваше и премигваше. — Тази вечер ще кажа на Филип.

— Ще говоря с майка ми. — Идеята за този разговор никак не вдъхновяваше Ейдриан. През последната година на Джейн ѝ се

събраха твърде много неприятни вести, а тя обикновено бранеше семейството с всички сили. Нямахше представа как ще приеме мисълта, че някой се опитва да разруши семейни отношения отвътре. Добре знаеше, че Серена щеше да излезе виновна. Не той, нито Филип.

Членовете на семейството се държаха здраво един за друг. В игралната зала цареше истински хаос — просветваха неоновии реклами, ротативките звънтяха, сини и отровно жълти отражения играеха по пода. Въздухът бе наситен с миризма на бургери и захарен памук, които се носеха от бара в ъгъла, стиснали многоцветните си сладоледи деца се щураха наоколо. Мястото беше и ад, и рай, зависи от гледната точка.

— Тате? — Шестгодишният Спайк бе направо на седмото небе. Мигаше малко объркан. Не можеше да проумее защо двамата се прегръщаха.

Те побързаха да се отлепят един от друг. Да не притесняват Спайк бе едно от задължителните правила във връзката им.

— Хей — разроши Ейдриан щръкналия перчем на момченцето, който всъщност стана причина да му дадат това име. — Серена току-що ме би.

— Парите ми свършиха — протегна Спайк длан, за да видят, че говори истината.

— Два паунда. Толкова ти беше сумата, определена за харчене.

— Много исках да уловя един Барт с щипките.

Ейдриан въздъхна тежко. Това е винаги проблемът с машините в игралните зали. Успяват да ти създадат усещането, че си на крачка от спечелването на някоя от наградите. Спайк копнееше за плюшения Барт Симпсън от машината с щипките.

— Да отидем за един последен опит — предложи Серена и хвана Спайк за ръка. — Човек никога не знае.

— Аз обаче знам — обади се Ейдриан, но все пак ги последва.

Серена пусна монета от петдесет пенса и се наведе, за да покаже на Спайк как да натиска бутоните, за да управлява щипките. Ейдриан знаеше какво ще стане. Щипките ще се надвесят над Барт, ще посегнат да го хванат и дори ще успеят да уловят я крак, я ръка, след което рязко ще се върнат в стартово положение, но празни.

За негова изненада, под ръководството на Серена Спайк насочи както трябва щипките и изпищя от щастие, когато видя мечтаната

играчка заклещена от щипките. Минута след това вече здраво стискаше жълтата играчка, изработена от евтин плат, който едва ли беше в списъка на разрешените продукти.

Грейналото лице на сина му разтопи Ейдриан. Какво друго може да иска човек от живота! Съзнаваше, че бъдещият му живот със Серена щеше да е изпълнен с такива моменти. Отношението ѝ към Спайк бе едно от многото неща, които харесваше в нея. Тя винаги намираше време за него. Сецаше се какво би му харесало и му купуваше дребни подаръци, които винаги се оказваха нещо специално — хартиена въртележка, комплект знаменца за пясъчния му замък, любимото му списание. Нещо малко и вкусно, като сладолед във вафлена фунийка, което нямаше да развали обяда му.

Затвори очи, за да запамети ценния миг. Следващият ден духът щеше да е пуснат от бутилката. Тя щеше да е негова, или не. Молеше се само тя да издържи и да се пребори за онова, което вече цяла година обсъждаха, като си даваше сметка, че тя има да губи много повече от него. Серена имаше семейство и две деца, имаше дом. Докато Ейдриан имаше единствено Спайк. А с него можеше да бъде само, когато майка му решише, че ѝ е удобно. Ето защо нямаше какво да губи — той само печелеше.

Ейдриан изчака, докато Спайк заспи, здраво стиснал плюшения Барт, след което отиде да налее на Джейн чаша от любимото ѝ бургундско Алиготе, а за себе си отвори бутилка бира „Перони“ за кураж. Тримата с Джейн и Спайк бяха сами в Бараката. Филип, Серена, Хари и Амелия бяха наели съседно бунгало. Дейвид и Криси щяха да пристигнат с трите си деца следобед на следващия ден за партито за края на сезона. В момента то му се струваше след година. Ейдриан знаеше, че сега е моментът да хвърли бомбата, преди неизменната истерия по подготовката да е във вихъра си.

По негова преценка майка му беше в добра форма. Цяло лято беше спокойна, въпреки тежката загуба или може би тъкмо заради нея. В миналото тя винаги беше напрегната, губеше се в догадки какво може да е настроението на Грeъм, стъпваше на пръсти около него.

Ейдриан нямаше нужда да е психотерапевт, за да се досети, че вероятно връзката с майка му бе причина за връзката му със Серена. И двете бяха свързани с властни, но егоистични мъже, които се държаха с тях като с парцал. Ейдриан открай време се мъчеше да брани Джейн

от баща си, но какво можеше да направи, когато жестокостта беше по-скоро духовна, а не физическа, когато не можеше да посочи какво точно е направил баща му, но виждаше и чувстваше, че майка му е нещастна. При Серена, която страдаше по същия начин, той поне можеше да направи нещо, за да ѝ помогне, като я отведе от източника на страданието ѝ.

Помнеше първия ден, в който осъзна, че тя не е безразлична към него. Беше преди три години. Завари я да плаче зад бунгалото, там където простираха да съхнат мокрите костюми.

— Какво се е случило? — попита той, изненадан от чувствата, които го връхлетяха. Испита необходимост да я защити и да забие един в лицето на Филип, който вероятно бе причина за тревогата ѝ.

— Глупава разправия — опита се да го увери тя, но сълзите не спираха да се стичат по лицето ѝ.

Той обгърна раменете ѝ и тя зарови лице в ризата му. Ейдриан можеше да стои така часове.

Тя не му се довери тогава. Нужно беше време, за да започне да му вярва. Не настоя да му каже каква е причината за сълзите. И когато най-сетне те спряха, вероятно се бяха изчерпали, той ѝ каза, че смята да излезе в морето да се разходи с леката моторница, купена от семейството преди години и стоеше на кей недалеч от бунгалото.

— Не искаш ли да дойдеш с мен? — попита той. — Тъкмо ще разчистим малко паяжините от корпуса. Мама е при Спайк в момента. Може да направим едно кръгче.

Серена подсмръкна и кимна, пхна в джоба си свита на топка хартиена кърпичка.

— Би било чудесно — промълви тя, но в следващи миг сбърчи чело. — По-добре да се обадя на Филип.

— Че защо? Ти си възрастен човек. Хари и Амелия са достатъчно големи да се грижат за себе си. Какъв може да е проблемът?

— Прав си — рече тя след кратък размисъл и го последва до очуканата Мицубиши Уориър.

Ейдриан извади детското столче на Спайк от седалката до шофьора, за да ѝ направи място. Направо не можеше да повярва, че е успял да я убеди. Ароматът на парфюма ѝ изпълни купето и успя да заглуши дори миризмата на фасовете, които преливаха от пепелника

отпред. Истината е, че никога не пушеше, когато синът му пътуваше с него.

— Какво си си сложила? — подхвърли той, но като забележа косия поглед, който тя му хвърли уточни: — Имам предвид парфюма ти.

— Коко — засмя се тя с облекчение. — Коко Шанел.

— Коко значи... — промърмори той.

След няколко дни, когато се прибра от Евърдин, влезе в магазин за козметика и помоли жената, която се занимаваше с продуктите на Шанел да му даде листче с пръснат върху него парфюм. В първия миг се запита дали не е малко перверзно това, което прави. Но когато вечерта взе листчето в леглото си, си даде сметка, че му действа успокоително.

В онзи първи ден закачиха лодката с трейлъра за колата и я откараха до брега на устието на реката, откъдето лесно щяха да я пуснат на вода само двамата. Ейдриан обичаше тази лодка — много лека, тя летеше над водата. Той включи мотора и се понесоха над вълните. Усещането беше страхотно и Ейдриан знаеше колко опасно е това, което правят — достатъчно бе да посрещнат една вълна под неправилен ъгъл и лодката щеше да се преобърне. Само че той беше достатъчно опитен и знаеше какво прави. А и имаше нужда от адреналин. Нужно му беше нещо, което да е сериозна причина за ускорения му пулс.

Спряха на малък плаж покрай брега, където семейството обичаше да ходи на пикник. Измъкнаха се навън и се стовариха на пясъка, заливайки се от смях. Скоро смехът им секна и впериха очи един в друг.

— Мамка му — процеди той през зъби.

— О! — възкликна Серена сепнато.

Никой от тях не си бе дал сметка какво всъщност се случва. Бяха правили опити да се въздържат, но чувството бе по-силно от тях. Толкова естествено беше да са двамата. Но всъщност седяха на буре с барут. Не може да имаш връзка с жената на брат си и да не си готов за фойерверки. Серена бе вцепенена от обзелото я чувство за вина. Разрида се неудържимо и той дълго я държа в прегръдките си.

— Не е редно — стенеше тя през сълзи.

— Нищо не сме направили — опита се да я успокои Ейдриан.

— Да, но искахме — упорстваше тя и продължаваше да мокри ризата му със сълзи.

— Така е...

Ейдриан отпи от бирата си. Устата му беше пресъхнала от притеснение. Всеки път, когато се готвеше да подхване разговора, нервите му не издържаха и той се заемаше с нещо друго. Отвори пакет фъстъци, подреди леглото на Спайк. Опита се да си представи как Серена казва на Филип и това го стимулира. Неговата задача беше далеч по-лесна.

— Мамо...

Джейн вдигна очи от броя на „Таймс“ и леко се усмихна. Ейдриан се поколеба за пореден път. Жената пред него изглеждаше толкова по-спокойна напоследък, по-млада за годините, по-щастлива, появи се дори искра в погледа ѝ. Не искаше да е отговорен за пореден срив в живота ѝ, но не можеше да мълчи повече.

— Трябва да ти кажа нещо. Нещо важно. Може да се окаже неочаквано.

Джейн отпусна вестника.

— Пак ли Дона? — въздъхна тя. — Да не би отново да иска да заведе Спайк в Австралия? Дано не...

— Не, не... Не става дума за това.

— Слава богу!

През ум не му беше минавало, че тя няма да се сети, но пък и нямаше нищо чудно. Дона открай време хвърляше някакви заплахи, които в крайна сметка не изпълняваше.

Дона според него беше пълна противоположност на Серена. Влюби се в нея преди седем години — „лисица“ с ослепителна гарвановочерна коса, която държеше бутик за винтидж дрехи във Фрум, където живееше. Видя му се екзотична, неземна, загадъчна. И докато разбере, че е свръхнервна, егоистка и измамница, тя вече беше бременна. Той чувстваше, че не може да прекара и минута повече в нейна компания, но пък и за нищо на света не можеше да обърне гръб на бебето. Месеци наред тя го тормозеше — заплашваше, че ще прави аборт, или заявяваше, че вече го е направила, от време на време заявяваше, че не той е бащата. До момента, в който Спайк се роди,

Ейдриан беше убеден, че тя е душевноболна и той е длъжен да защити сина си от нея. Дона обаче го затрудняваше на всяка крачка. Истината е, че тя затрудняваше всички, включително и себе си. Това стана причина и родителите му да му купят онова малко жилище, където Спайк да има сигурен покрив, поне за времето, когато Ейдриан успяваше да го вземе. Оттогава семейството живееше в постоянен страх, че момченцето, което всички обичаха толкова много, може да пострада, докато е под грижите на Дона или пък тя ще го отведе с някого, с когото случайно е решила да избяга, и никога да не я видят повече. Единственото им оръжие бяха парите — Джейн и Греъм непрестанно даваха и то само защото Спайк беше толкова очарователен, че на никого не му беше жал за парите.

— Не става дума за Дона — повтори Ейдриан. — А за Серена. За мен и Серена.

Майка му отправи само един поглед. Онзи поглед, който винаги го караше да си признае, че е взел тайно последната бисквита от буркана със сладкиши. Преглътна мъчително.

— Не мога да кажа как точно се случи, но се случи. Ние... Влюбени сме. И тя ще напусне Филип.

Джейн се засмя малко нервно.

— Ейдриан. Не ставай смешен. Това... Това е невъзможно.

— Не, не е — реши той да е категоричен. — От близо година го обсъждаме и най-сетне решихме.

— Цяла година...? — пребледня Джейн, която едва сега си даде сметка, че синът ѝ говори истината.

— И двамата не го искахме — опита се да обясни Ейдриан. — Последното, което искам, е да разруша брака на брат си.

— О, Ейдриан — въздъхна майка му. Не беше ядосана, а само невероятно тъжна.

— Мамо, обичаме се. Не можем да живеем един без друг. А Серена не може да живее повече с Филип.

— Но тя е негова *съпруга*.

Ейдриан въздъхна тежко. Майка му беше от поколението, което вярваше в израза „в добро и зло“ от брачната церемония, все едно колко неприятно е злото.

— Знаеш, че Филип се държи отвратително с нея... — Почувства се виновен, за това, че може да я засегне с това, което ще каже, но

беше прав. Серена беше приела грубиянското държане на Филип така, както майка му бе приела грубостите на баща му. — Също като татко.

— Какво имаш предвид — погледна го Джейн строго.

— Моля те, мамо. Не искам да се връщам назад. Знам обаче, че никак не ти беше лесно.

Джейн не възрази. Скри лице в длани за кратко, за да може да преглътне казаното.

Ейдриан се огледа. Очите му се спираха поред на стените, които познаваше по-добре от тези в дома, в който беше израснал, или тези в дома, в който живееше сега. Знаеше всяка изпъкналост в дървото, всяка пукнатина. Сякаш вчера беше времето, когато спеше в тясното легло, в което сега спеше Спайк, таванът над леглото бе нисък като в корабна каюта, матракът на буци... Какво значение има, след като имаш цяло лято край морето?

Помнеше как често се будеше нощем, вероятно някъде към десет, макар да му се струваше, че минава полунощ, и чуваше как баща му мърмори на майка му тихо, но настоятелно. Трудно му беше да различи думите, но знаеше, че са противни, защото чуваше как майка му плаче. Притискаше ушите си с кадифената си играчка, мечтаейки да има смелостта да се измъкне от леглото и да каже на баща си да спре. Никога обаче не се престаши.

Сигурно някога са се обичали, също като Серена и Филип. Кога любовта е преминала в омраза, страстта в презрение, нежността — в жестокост?

— Тя ще дойде да живее при мен във Фрум — продължи той. Ще ми помага в бизнеса с всички онези неща, за които хич не ме бива. Документация, сметки, правене на цени. Търсене на клиенти. Има хиляди идеи как да разширя бизнеса, как да се пласирам на пазара. Точно от това имам нужда. В началото със сигурност ще сме бедни като църковни мишки, но ще имаме себе си. А и като е с мен, ще мога да прекарвам повече време със Спайк — радва се, че ще го взима от училище, докато съм на работа, наместо да ходи в онези детски клубове, в които го праща Дона, докато е на работа... — Той замълча, завладян от предчувствие за това какво ги очаква в бъдеще.

Най-сетне Джейн вдига очи. Този път те бяха пълни със сълзи.

— Разбирам — простичко рече тя. — Не мога да ти дам благословията си, защото Филип също е мой син и трябва да съм

безпристрастна. Но те разбирам. Знам какво значи да обичаш някого. — Тя се опита да се усмихне. — Много харесвам Серена. Знам, че ще се държи добре със Спайк. А в крайна сметка само това има значение.

Ейдриан кимна. В гърлото му беше заседнала буца.

— Обещавам ти, мамо... Това не е случаен флирт. Дори не сме имали... — опита се той да се усмихне. — Няма да се впускам в подробности, но става дума за любов, а не за секс или за някаква временна загуба на ума. Тя е тъкмо като за мен, а и знам, че е много нещастна. От много дълго време.

Лицето на Джейн се изкриви от болка. Всяка майка страда, разбирайки, че детето ѝ е станало причина за нечие нещастие.

— А Филип? Той знае ли?

Ейдриан си пое дълбоко въздух. Не му се мислеше за това.

— Най-вероятно му съобщава в момента.

Серена бе дала на Хари и Амелия двацет паунда да отидат в кръчмата тази вечер.

— Трябва да говоря с баща ви.

— Добре ли си мамо, ще се справиш ли? — погледна я тревожно синът ѝ.

— Разбира се — усмихна се тя бодро. Фактът, че Хари зададе този въпрос, още повече я убеди, че е тръгнала в правилната посока. Добре знаеше, че децата са наясно с това колко нещастна е тя, още повече че и те бяха подложени на избухванията на баща си, на неестествено високите му изисквания към тях, на способността му непрестанно да подкопава увереността им. В къщата винаги витаеше напрежение. Никой никога не знаеше кога ще е следващият удар на Филип. Можеше да е толкова мил. Докато най-неочаквано се проявяваше обратната му страна...

Серена отдавна не мислеше, че разрушаването на брака им ще е признак на неуспех. Това по-скоро щеше да донесе облекчение за всички и макар съвсем естествено да предизвика друг вид вълнения, колко хубаво щеше да е да седиш на масата спокойно и да не тръпнеш в очакване на поредната лекция, саркастично излияние или мъчителни наставления. Тя прегърна и двамата, преди да излязат. Чудесните ѝ деца. Хари, който въпреки всички опити на баща му да омаловажи

всичко, с което се захващаше, се справяше чудесно със следването на медицина в Бристол. Чудноватата на пръв поглед малка Амелия беше намерила убежище в изкуството и тъй като не успя да постигне отличен успех, предизвиквайки презрението на баща си, беше приета в курс, където щеше да се подготви за кандидатстване в университета. Те щяха да се справят, щяха да идват при тях с Ейдриан през почивните дни, макар малкото му жилище да не предлагаше много възможности. Защото Бараката, лятното им убежище, вече нямаше да е на тяхно разположение.

Определено беше време за промяна.

— Мили Таплоу, Луси Бартлет, Никол Морл и Уеб — изреждаше тихо Серена момичетата пред мъжа си. И това бяха само няколкото, за които беше абсолютно сигурна и то не само от слухове, но и лично се беше уверила, видяла беше с очите си как те реагират, когато я срещнат на някое светско събиране — никоя от тях не беше достатъчно добра актриса, никоя не смееше да я погледне в очите. А и по необяснима за нея причина, никоя не можеше да отлепи поглед от Филип, докато той беше в същата стая. Бяха свършено прозрачни. Но пък и бяха толкова млади, а и напълно завладени от магията на този човек.

Смръщил леко чело, Филип не сваляше поглед от нея и само леко поклащаше глава.

— И какво за тях?

— Какво очакваш да си помисля, когато се опитам да заговоря момиче по време на някое от твоите малки коктейлни партита и то подскочи, разлее питието в чашата си и се чуди как час по-скоро да се измъкне, като в същото време върви след теб с ококорените очи на покорно кученце?

— Увлечение. Това нищо не доказва.

— Нямам нужда от доказателства — спокойно уточни Серена. — Знам, както и ти, какво се случва. Отново и отново. И нямам намерение да търпя повече.

— Кой ти ги е наговорил тези неща? Бас държа, че е онази проклетия Елинор Трип. Пълни главата ти с всякакви глупости и то знаеш ли защо? Защото тя не е нищо друго, освен една фрустрирана

лесбийка, Серена, и най-вероятно мечтае да пъхне ръка между краката ти.

— Елинор винаги е била верен приятел.

Елинор беше също преподавател в университета, но по средновековна английска литература и единственото, което правеше за Серена е да я изслушва, и то неведнъж, да я оставя да поплаче на рамото ѝ. Но тя никога не коментираше, само слушаше.

— А и нещата са много по-сериозни, Филип. Става дума за Ейдриан.

Филип премигна от изненада.

— Какво за Ейдриан? Какво знае той за моя живот?

— Искам да кажа... че причина за този разговор е Ейдриан. Напускам те. Ще живея с него.

Мъжът срещу нея мълча цели пет секунди, след което избухна в смях.

— Ще живееш с Ейдриан? В мръсния му малък апартамент в онова хипарско градче? А проклетата откачена кучка ще ти диша във врата? И с какво точно ще се изхранваш? Той едва успява да направи една масичка на няколко месеца. Това едва ли ще е достатъчно да поддържаш стандарта, на който си свикнала.

— Говориш така, сякаш си ми осигурил рога на изобилието, Филип. — Студеният ѝ поглед направо го пронизваше. — Кога за последен път съм си купила рокля? Или елегантни обувки? А и изобщо не става дума за пари. — Тя вдигна ръка, за да не му позволи да я прекъсне. — За мен парите никога не са били основен проблем.

— Какъв е тогава проблемът? — иронично подхвърли Филип. — Може би сексът?

— Не. Сексът няма нищо общо тук. Става дума за възможността да бъда щастлива.

— Щастлива ли?

Като преподавател по английски, той сякаш се опитваше да даде дефиниция на най-простата дума. Но очевидно бе напълно шашардисан. Серена предполагаше, че това е резултат от шока и на липсата на каквато и да е опора.

— Ами децата? Какво мислиш за тяхното... щастие? — саркастично завърши той.

— Ще бъдат разстроени със сигурност — отвърна Серена. — Но мисля, че ще разберат. Знаят, че от много време съм нещастна.

Тъмен облак мина през лицето на Филип. Той отново влезе в кожата си на грубиян. Намекът, че децата му по някакъв начин са били съучастници, никак не му хареса. Пристъпи напред.

— Каква кучка се оказа — процеди той. — Хитро си обработила всички така, че да изглеждаш самата невинност и мъченица, докато в това време си чукала брат ми, мръсен парцал...

— По-добре спри. Не съм спала с никого, докато бях женена за теб.

— Все нещо си правила. Не може това да ти хрумне неочаквано.

— Така е — съгласи си тя. — Случи се нещо, което предполагам ще наречеш влюбване.

Филип бе присвил очи и сега те бяха тънки като цепки. Никой мъж не обича да бъде правен на глупак, особено свалячите.

— Няма да получиш абсолютно нищо — заяви той. — И няма да виждаш децата.

— Всъщност това зависи единствено от тях. И двамата са над шестнайсет. А ми се полага половината от цялото имущество.

— Ще се боря за всяко пени.

— Добре. Не съм и очаквала друго.

Тя взе един пуловер и го преметна върху раменете си.

— Къде отиваш?

— Навън.

— Не може да хвърлиш бомба и просто да си тръгнеш.

— Искам да ти дам малко време. За да помислиш. Преди да обсъдим подробностите. Няма да позволя да ме измъчваш с безсмислени спорове. Иска ми се раздялата ни да е колкото се може по-малко болезнена.

— Искаш да ме накараш да участвам в лесна раздяла?

Тя изкриви лице в подобие на усмивка, но така само се опитваше да прикрие факта, че всеки момент ще се разплаче.

— С теб никога нищо не е било лесно за мен.

Миг след това Филип стоеше сам наред с дневната с поглед впит в затварящата се врата.

Усети стягане в гърдите и притисна юмрук до сърцето си, с надеждата да успокои малко ритъма. Какво клише само, помисли си

той, ако вземе да получи инфаркт точно в този момент. След няколко дълбоки вдишвания стягането отмина и той можеше вече по-спокойно да обмисли следващата си стъпка.

Мамка му. Здравата го бяха сгасчили. Имената, които Серена изброи, бяха само върха на айсберга и тя със сигурност го знаеше. Така че нямаше накъде да мърда. През цялото време си беше мислил, че е много внимателен, а ето че тя знаеше. Проклета да е Елинор Трип. Виждаше твърде много със студените си очи с увиснали клепащи. Нямаше да се изненада, ако беше поставила и наблюдатели в часовете му, след което е бързала да докладва на Серена. Проклета мъжемразка!

През всичките тези години това беше като наркотик за него. Нови попълнения всяка учебна година — зашеметяващи, интелигентни, зрели млади създания, които попиват всяка негова дума. Обичаше да избира следващата си любовница, устата му се наливаше сякаш избираше бонбон от кутия с ръчно направен шоколад. След това се обзалагаше със самия себе си колко време ще му отнеме да я свали. С течение на времето беше усъвършенствал техниката и подхода си. Една доза повече внимание. Няколко похвални коментара, за да се почувства тя добре. Някой и друг допълнителен час за консултация. Чаша вино. Пръст, прокаран по извивката на лицето — до този момент те вече са меки като памук. Филип знаеше, че е привлекателен мъж, а информираността му беше афродизиак за онези, които са гладни за образование. Чувстваха се поласкани, когато ги караше да се чувстват специални. Оплетеше ли ги веднъж в мрежата си, ги държеше в нея около шест месеца, наслаждавайки се на широко отворените им очи, докато им показваше неподозираните възможности на телата им, след което деликатно ги отблъскваше.

— Жена ми стана подозрителна — прошепваше той, докато галеше меката вътрешност на бедрата. — Не искам да става скандал.

Винаги плачеха горчиво, но накрая си тръгваха, без много да се сърдят. Все някак успяваше да избегне разкриване. Никое от момичетата не споделяше преживяното с други, защото той ги караше да обещаят.

— За първи път ми се случва такова нещо — успяваше да ги убеди той. — Но ти си толкова специална. Ще го пазя в най-съкровените си спомени. Но просто не можем да продължаваме.

Имаше известна ирония в това, че напоследък много бе забавил темпото. Желанието за подобни преживявания вече не беше толкова неудържимо. Не точеше лиги по новопостъпилите студентки. Миналия семестър дочу разговор между две студентки, които определено говореха за него.

— Ааа, не. Не мога — писукаше едната. — Той трябва да е поне на петдесет.

Кое то не беше вярно. Оставаха му още година-две. Пък и смяташе, че посребрените коси на слепоочията му, му придават особено очарование. Не можеше да понесе мисълта, че някое ослепително красиво момиче ще го отхвърли с израз на отвращение. Ето защо тази година не беше се оглеждал дори за нова жертва. Беше започнал да се радва на компанията на собствената си съпруга. Направило му беше впечатление, че от нея се излъчва особено сияние, че очите ѝ наместо да потъмняват — греят. Кипеше от жизненост, държеше се с някаква нова увереност. Това определено го интригуваше. Редом с нея студентките му изглеждаха неоформени, недоразвити, наивни, докато Серена беше женствена и някак загадъчна...

Сега вече разбираше защо.

Почувства се унижен. Изведнъж му стана горещо, отново му беше трудно да диша. Как щеше да погледне останалите членове на семейството след всичко това? Ами децата? И майка му... Какво щеше да си каже? Дали Серена възнамеряваше да използва своя списък с имена, за да се оправдае? Предстоеше годишното плажно парти за края на сезона пред тяхното бунгало. Щеше да се наложи да застане пред всички...

Отпусна се тежко на края на леглото, същото легло, което бе споделял със Серена, и покри лицето си с ръце. Знаеше, че напълно беше заслужил това, което се случваше. В гърлото му се надигна горчилка на разкаянието, но очевидно беше късно. Дали наистина беше късно? Може би имаше начин да си я върне? Почивка? Диамант или извинение? Обещание...? Май нямаше начин. Серена никога не е била толкова спокойна и уверена. Сам провали всичко с егоизма си, самодоволството и арогантността си, с това, че се чувства безсмъртен, недосегаем...

Изправи се. Не беше човек, който ще се самобичува и ще се потапя в отчаяние. Той е човек на позитивното действие — под краката му не расте трева. Измъкна куфара изпод леглото и започна да хвърля дрехите си вътре. Серена нямаше да има в какво да прибере своите в края на седмицата, но това си беше неин проблем. Отиваше си у дома. Ще я остави тя да обяснява какво е решила. Ако го няма, няма да се наложи да отговаря.

Само след няколко седмици започва академичната година. Ще отиде във факултета, ще подреди нещата си. Ще поръча вино в „Маджестик“, ще организира коктейлно парти за новопостъпилите — ще приготви блини със съомга. Съзнанието му бързо се насочи към лъскави дълги коси, невинни погледи и перлена кожа. Взе ключовете за колата. Нека Серена сама измисли как тя и децата ще се приберат. Неин проблем.

Ейдриан седеше на пясъка, обгърнал колене. Колко пъти бе седял така през годините, гледайки морето. Всичко това щеше да му липсва. Тази гледка винаги му действаше успокоително. Така успяваше да си даде сметка за наистина важните неща.

Видя я да идва към него. Вятърът рошеше русите къдрици. Носеше къси джинси и карирана червена памучна риза, чиито краища бе вързала на възел отпред. Беше наметнала лек пуловер върху раменете си. Вървеше боса.

— Как мина?

Серена седна до него и въздъхна.

— Сигурна съм, че нещата ще станат доста неприятни, преди да потекат гладко. Филип няма да се даде без бой.

Известно време седяха един до друг, наслаждавайки се на близостта и топлината на телата си, на липсата на необходимост да говорят дори. Не мина много и Ейдриан обгърна лицето ѝ с длани и я целуна.

Най-сетне тя беше негова.

Той беше неин.

Вътре в Бараката Джейн отиде да завие Спайк. Барт се беше претърколил настрани и тя вдигна играчката, за да я намести до ръката на момченцето. Беше изтощена от съобщението на Ейдриан. Толкова много въпроси възникваха от това и най-вече за ролята ѝ като майка.

Дали можеше да направи нещо, за да предотврати тази отвратителна ситуация? Дълбоко в себе си знаеше, че причината за всичко се корени във Филип. Толкова много приличаше на Греъм — направо плашещо. Същите начини на защита, същото високомерно държане, същата способност да хвърля вината за собствените си недостатъци върху другите. Може би трябваше да се опита да го промени, докато беше малък. Връщайки се назад в миналото, си даде сметка, че в онези ранни години това не личеше толкова много.

Мобилният ѝ телефон иззвъня. Сърцето ѝ подскочи — винаги ставаше така, когато някой я търсеше в необичаен час.

Оказа се Норман — нейният адвокат.

— Джейн? Много съжалявам, че те безпокоя толкова късно, но току-що имах много странен телефонен разговор. Потърси ме агентът на Теренс Шоу. Това трябва да е писателят, нали? Та той ме помоли да ти съобщя, че той е починал вчера.

— Божичко! — Джейн прекоси стаята и се отпусна тежко на първия стол. Нямаше никаква представа какво да чувства или мисли. — Божичко — повтори тя съвсем объркана.

— Погребението ще е в четвъртък. В Лондон. Той мисли, че може би ще искаш да присъстваш. Аз естествено ще дойда с теб, ако желаш. Това е само покана, естествено, но той мисли, че е важно за теб...

Без съмнение Норман умираше от любопитство. Джейн знаеше, че му дължи някакво обяснение.

— Работих за този човек, когато бях съвсем млада. Преписвах на машина един от романите му. Беше... Беше голям особняк.

Нямаше да обяснява на адвоката си подробностите около пропиляната си младост и то по телефона. Норман бе самата дискретност и тя неслучайно работеше с него от толкова време, не искаше да го плаши по телефона.

— Ще взема влака — реши тя на момента. — Ще дойда направо в офиса ти.

Затвори телефона с трепереща ръка.

Любовта на живота ѝ. Починал.

Вече нямаше никаква надежда. Няма за какво да мечтае повече.

Незнайно как и защо изпита огромно облекчение, сякаш се освободи. В следващия миг искрено се зарадва, че Ейдриан държи на онова, в което вярва. Можеше само да се надява, че един ден и Филип ще открие щастието с някой друг. За нея сигурно е твърде късно, но ако успее да убеди децата си в цената на истинската любов, не е страдала напразно.

11. ПРИСТАНИЩНИ СВЕТЛИНИ

Беше перленосиво утро, малко след изгрев. Рой се движеше в допотопното си волво надолу по стръмната виеща се тясна улица от къщата си в Евъргрийн, която щеше да го заведе до плажа. Безброй пъти беше минавал този път, но не се умори да се възхищава от гледката. Тази сутрин вълните се спускаха като подивели животни, устремили се с разпенени уста към зъберите на скалите. Навътре в морето водата беше спокойна — сребристосива гладка повърхност, очакваща да бъде разбудена от лъчите на изгряващото слънце. Очертаваше се да бъде горещ ден. Личеше по маранята. Само след няколко часа тук щеше да е фрашкано с коли и мотоциклети на хора, които бързат да стигнат до плажа.

Докато шофираше към паркинга пред бунгалата, видя Джейн, която го чакаше при входа. Стори му се бледа и тревожна, сякаш не беше спала. Носеше джинси и лек шлифер. Беше му се обадила предишния ден с молба да я закара до гарата... знаела, че става рано, а шансовете да убеди някой от семейството да я закара толкова рано на гарата, били на практика нулеви.

Той се бе съгласил на драго сърце.

— Страшно ти благодаря — рече тя, докато се наместваше на седалката до него. — Ще се наложи да купя някои неща от магазините при гара Падингтън — не съм си донесла никакви прилични дрехи. Нямахме как да знам, че толкова скоро ще се наложи да ходя отново на погребение. — Звучеше някак сухо и дори успя да се усмихне леко.

— Теренс Шоу, а? — подхвърли Рой с привидно безразличие. Добре помнеше, че онова лято тя работи за скандалния писател. От край време се питаше какво всъщност се е случило между Джейн и Теренс. Защото с положителност нещо се беше случило.

Но тя очевидно не искаше да говори за това. Свали огледалото над седалката си, погледна се и потръпна от вида си.

— Самата аз изглеждам като мъртвец. — Побърза да върне огледалото на място и му се усмихна. — Много неудобно се получи да

трябва да отида в града точно преди партито. Оставих всичко в умелите ръце на Криси и Серена.

— Значи всичко ще е наред — засмя се Рой.

— Не знам — изкашля се малко смутена Джейн. — Серена току-що се раздели с Филип. — Поредно мълчание. — Заради Ейдриан.

Рой извърна за част от секундата лице към нея изумен, но побърза да върне вниманието си отново към пътя. И какъвто си му беше обичаят, преработи мълчаливо информацията, след което леко подсвирна.

— Имаше ли гърмежи?

— Всъщност — не. Филип се е прибрал у дома. Така и не успях да говоря с него. По всеобщо мнение... — Джейн се замисли за сапунената опера, която се разиграваше в семейството ѝ. — Серена така или иначе е щяла да го напусне. А за Спайк ще е по-добре така. Открай време се разбира много със Серена.

Рой поклати глава с известно съмнение.

— Знам — засмя се Джейн. — Не можеш да го проумееш. Все едно, ще се постарая да направя така, че това да не развали празненството ни. Последното! — Тя отпусна глава назад. Защо тази дума звучи така тъжно? Това няма да е последното празненство изобщо, а само последното, което тя ще организира. Убедена беше, че останалите обитатели на бунгала щяха да продължат традицията. Всички го очакваха. Беше нещо като „гвоздеят“ на лятото. Провеждаше се винаги през последната събота на август, започваше към три часа следобед и продължаваше до три през нощта. Началото бе сложила майката на Джейн и когато Джейн се появи тук като мисис Милтън, тя възроди празника. Правило беше да има по бутилка шампанско за всеки, а и всеки донасяше нещо за хапване — салата за печеното месо или пудинг. Облеклото беше официално поне през първите часове, но постепенно някои от присъстващите преминаваха към плажните си бермуди, така че много често момичета с бални рокли се хвърляха в морето сред писъци и възторжени подвиквания и смях.

— Поръчал съм да вземем и тази година сгъваемите маси от кметството — обади се Рой. Искаше да смени темата с нещо по-приятно. — Ще ги докарам в събота сутринта, така че да започнете да подреждате. Буренцата с бира ще докарам в ранния следобед, че да не

се стоплят на слънцето. Някъде по това време ще пристигне и човека за скарата.

— Чудесно — Джейн сложи длан върху ръката му. — Закъде съм без теб?

Рой предпочете да замълчи. Подобни въпроси не предполагат отговор.

Десет минути по-късно те спряха пред гарата, непосредствено до касата за билети. Джейн изскочи от колата, след което мушна глава през прозореца на вратата, за да се сбогува.

— Ти си направо върхът.

— Обади ми се, когато се качиш на влака, и ще дойда да те посрещна.

— Наистина ли?

— Да, разбира се.

Тя се усмихна в знак на благодарност и хлопна вратата.

Рой проследи с поглед как тя се отправя към входа на сградата с високо вдигната глава и се запита какво ли минава през ума ѝ в такъв момент. Сетне само въздъхна.

Дори сега, след толкова време, копнежът по нея не беше угаснал.

В утрото на първото плажно парти в Евърдин, Рой се събуди с усещането за пеперуди в стомаха си.

От години не беше имал това усещане — дори на Коледа и на рождения си ден. Беше вече на осемнайсет и очакваше, че след като си преминал пубертета, си надраснал подобни вълнения. От кухнята долиташе миризма на пържен бекон, която се добави към странното му усещане.

Не разбираше защо се вълнува толкова. Повтаряше си, че е глупаво да се държи като момиче. Но някъде дълбоко в съзнанието му продължаваше да се таи споменът за това как Джейн обви врата му с ръце от радост, когато чу как майка ѝ казва: „Рой, надявам се да дойдеш на партито. Не бива да го пропуснеш, след като свърши толкова работа през лятото“.

— Трябва да дойдеш — настоя Джейн. — Ще е толкова забавно. Обещай да дойдеш.

Той бе достатъчно изненадан от поканата. Винаги е смятал, че те го приемат единствено като „адютант“ на мисис Лоу. По онова време бунгалата бяха само дванайсет и нямаше много хора, но Пру беше поканила колкото се може повече хора, защото това беше нейният ден и наистина товареше Рой с какви ли не поръчки.

Цяла седмица той беше тичал нагоре-надолу, за да свърши сложните ѝ задачи, знаейки чудесно, че никой няма да му плати за това. Но за него нямаше значение, защото само така можеше да е близо до Джейн и няма да се налага да си търси поводи да поговори с нея. Цяло лято тя не излизаше от мислите му. Всяка песен, която пускаха по радиото, му напомняше за нея. „Summer Holiday“^[1] на Клиф Ричард, „She Loves You“^[2] на Бийтълс... Никой не можеше да му забрани да си мечтае, нали? Нямаше представа защо не си избие от главата тази мисъл. Той не можеше да има това момиче.

Но нищо не можеше да спре един тийнейджър да фантазира. А той го правеше и денем, и нощем. Мислеше за русата ѝ коса и какво лице е усещането да зарови пръсти в нея. Представяше си златистата кожа и усмихнатите ѝ очи. Мислеше за това как я целува и тогава сърцето му затуптяваше така, сякаш всеки миг ще изхвъркне от гърдите. Чуваше леко дрезгавия ѝ глас, нетърпелив и насечен на моменти, дръзките неща, които изричаше, неизменно последвани от смях, който го караше да потреперва от главата до краката.

Мари никога не го караше да потреперва, нито сърцето му да бие до пръсване. Харесваше я. И то много. Но не го очароваше. Никога с нищо не го изненадваше. Не помнеше да е лежал и да мечтае за нея или просто да я държи в прегръдките си. Беше се целувал с нея. Имаше и повече от целувки, макар да не бяха стигали докрай. Бе докосвал гърдите ѝ — приятно закръглени и меки. Беше я докосвал между краката — тя го гледаше с широко отворени очи, почти ужасена и само повтаряше, докато отблъскваше ръката му: „Още не“. И тъй като той бе кавалер, се подчиняваше. Вероятно много скоро щеше да му позволи да го направи отново, защото последния път мина доста време, преди да го отблъсне, а и по дишането ѝ позна, че ѝ харесва. Излизаха вече близо година и тя не заслужаваше да бъде мамена с неговите фантазии за Джейн. Щеше да се разстрои страшно много, ако разбере, кой точно обсебва мислите му и денем, и нощем. Рой

смяташе, че тя подозира нещо. Винаги, когато завареше Джейн при количката за сладолед, тя започваше да се цупи.

На Рой пък му беше неприятно да ги вижда една до друга. Мари беше закръглена и яка — истинско девънско момиче с тъмна коса. Достатъчно обаче беше да погледнеш майка ѝ, за да се досетиш как ще изглежда тя след време. Беше директна и дори груба. Не приемаше чуждо мнение. Личеше си по отношението ѝ към клиентите им — разкарваше ги веднага щом усетеше, че може да създадат някакво затруднение. Той знаеше всичко, което имаше да се знае за Мари. Бяха родом от едно и също село, бяха посещавали едно и също училище, едва ли имаше нещо, което да не знае за нея. Беше наясно какво иска от живота — да продължи да работи в кафенето на родителите си, да се омъжи, най-вероятно за него, и да роди няколко деца. И защо ѝ е да прави нещо друго?

При Джейн нещата бяха коренно противоположни — тънка, елегантна, екзотична, завладяваща — той слушаше в захлас разказите ѝ за Лондон, за музиката, която ехти ден и нощ през отворените врати на кафенетата, за известните хора, които можеш да срещнеш в тях, за магазините, пълни с фантастични дрехи, и за непрестанния уличен шум.

— По нищо не прилича на скучния Евърдин. Винаги има къде да отидеш.

На Рой му се искаше да възрази. Никога не му беше скучно в Евърдин. Ако останеше тук все имаше какво да прави, какво да погледне, но признаваше, че големият град звучеше вълнуващо. Във всеки случай — различно. Дали щеше да успее някога да преживее това, бе друг въпрос. Вероятно не. Като начало трябваше да разбере как може да отиде там или какво ще прави, когато пристигне. Със сигурност щеше да стърчи неподвижен като гноясал палец — истински селянин. Представяше си как ще го нападнат крадци и джебчии, също като Оливър Туист.

— Трябва да дойдеш някой ден — поглеждаше го тя дяволито. — Ще ти покажа много интересни места. Ще те заведе в нощен клуб. — Тя забождаше пръст в ризата му. — Но първо ще трябва да ти купим някоя и друга дреха. Ще се преобразиш, ще видиш.

Рой целият се изчервяваше, докато тя го оглеждаше и кимаше одобрително. Какво ли е имала предвид, чудеше се той.

Играеше си с него, повтори си той няколко пъти, докато навличаше работните си дрехи сутринта. Мисис Лоу му бе дала списък със задачи, дълъг почти метър. Надяваше се да му остане време да се прибере в къщи преди партито, да си вземе душ и да облече нещо хубаво. Или поне чисто. Нямаше хубави дрехи. Той беше момче от Девън, неговото семейство дори не ходеше на църква. Защо му е да има хубави дрехи? Не му остана време да отскочи до Бамфорд, за да си купи нещо ново. Ако мисис Лоу го беше поканила по-рано тази седмица, може би щеше да успее...

Когато влезе в кухнята, майка му му подаде сандвич с бекон.

— Не, благодаря — рече той.

— Какво има? — смръщи тя чело.

— Нищо. Не съм гладен. Ще изпия чаша чай все пак.

— Да не вземеш да си въобразиш някои неща — сви тя устни.

— Не ставай смешна, мамо.

Рой сложи две лъжици захар в чашата със силен горещ чай.

— Мари ще бъде ли на партито? — Майка му винаги караше направо.

Рой разбъркваше бавно течността в чашата.

— Не. А мен ме поканиха само, за да мога да тичам около тях. Не защото много държат да съм там.

— Добре, че го разбираш.

Рой се усмихна. Докато майка му беше край него, нямаше опасност да се самозабрави. Беше му мъчно, че така се получи с Мари. Беше й казал за поканата, защото беше убеден, че е по-добре да е честен, особено когато го спохождаха тези не твърде честни към нея мисли. Тя естествено не се зарадва, но пък ако научеше впоследствие, щеше да се развихри истинска буря.

— А и Джейн Лоу изобщо не е толкова добра стока, за каквато се представя.

Изчерви ли се? Вътрешно пламна при споменаването на името й. Побърза да приближи лице до чашата, та да може да обвини парата на топлата течност.

— Носят се разни слухове — продължи майка му.

— Какви слухове?

— За нея и онзи писател.

— В Евърдин винаги се носят слухове — сви той рамене. — Трябва да тръгвам.

Наведе се и целуна бузата ѝ. Тя отговори само с кимване. Тази жена рядко се държеше нежно. Но пък със сигурност се тревожеше за него. Просто го предупреди и той знаеше, че е права. Само дето изобщо не го интересуваше, че може да го наранят. Сигурен знак, че е закъсал.

Влакът на Джейн пристигна на гара Падингтън малко след девет и половина. Тя с бързи стъпки се отправи към малката арка, зад която бяха магазините, и влезе в „Монсун“. Бяха обявили разпродажба на летните стоки и рафтовете бяха отрупани. Сърцето ѝ се сви — щеше да ѝ е нужно много време, за да избере. Това си е лудост, помисли си тя — паническо пазаруване за погребението на човек, с когото преживя една глупава връзка преди близо петдесет години. Защо изобщо реши да тръгне? Защо да не забрави? Защо да не вземе такси и да отиде да разгледа колекцията „Уолас“, да прекара сутринта пред картините на Рембранд и Фрагонар или на Каналето, след което да седне в чудесното им кафене и да изяде парче торта...

— С какво да ви помогна?

— Трябва ми рокля — усмихна се тя на продавачката. — За погребение. Нещо семпло... Няма нужда да е непременно черна. Съжалявам, поводът е малко мрачен...

Момичето изобщо не изглеждаше разтревожено.

— Много хора идват при нас за спешни случаи — увери я тя. — Затова сме магазин на гарата. Мога да ви предложа хубава рокля в тъмносиньо — продължи момичето, докато се опитваше да прецени на око размера на Джейн. — Ще видя дали имаме дванайсети размер.

Продавачката отиде да потърси дрехата, а Джейн се спря пред витрината с бижута. Все пак щеше да отиде на погребението. Освен всичко останало искаше да се сбогува с мъжа, изиграл толкова важна роля в живота ѝ, нищо, че той самият нямаше представа за това. Дълбока въздишка се откъсна от гърдите ѝ. Добре помнеше чувствата, които я владееха, докато крачеше през дюнните към дома му. Помнеше тръпката, възторга, блаженството, които изпитваше, когато той ѝ отваряше вратата и тя се вглеждаше в очите му.

Представи си сега тези очи, затворени завинаги. Теренс в ковчега. Нещо страшно се надигна в нея и за миг тя си помисли, че ще припадне.

— Да не ви е зле? — попита продавачката, която вече беше донесла роклята.

— Добре съм, благодаря — промълви Джейн и успя да се стегне. — Сигурно имате пробна.

Докато вървеше след момичето Джейн направи мислено списък с нещата, които щяха да ѝ трябват още. Хартиени носни кърпички, капки Бах, парацетамол за главоболието, което със сигурност щеше да я връхлети. Дали щеше да остане време да изпие с Норман един бърз джин с тоник преди погребението?

Партито мина с огромен успех. А и как иначе при тази великолепна гледка и чудесния слънчев следобед в края на август? Щастливи децата и кучетата тичаха неуморно, изпечените на скара наденици не свършваха, имаше предостатъчно пиене и всички бяха спокойни, лениви, а реалностите на света бяха далеч, сякаш на хиляди километри от тях. Приятелства, започнали предпазливо в началото на сезона, укрепваха все повече и повече с изпразването на голямата купа пунш. За своя изненада Рой също много се забавляваше. Очакваше, че няма да се чувства на мястото си, че всички ще се държат с него като с нает персонал, но нищо такова не се случи. Включиха го в отбора по френски крикет — оказа се, че много го бива с батата и бързо спечели уважението на мъжете и възторга на момичетата. Не можеше да не забележи възхитените им погледи и тихия кикот и шушукане след това. Не се интересувахе от тях — бяха само на четиринайсет години, но пък реакцията им подсили увереността му. Рой знаеше, че го смятат за хубавец — с тъмни очи и загоряла от слънцето кожа, но това не го караше да се надува. Винаги е бил не точно срамежлив, по-скоро сдържан. Предпочиташе да наблюдава. И да действа. С напредване на времето долови и възхитените погледи на по-възрастните жени. След дълги колебания бе избрал да облече бели панталони за крикет и риза, но по едно време свали ризата и така успя да демонстрира загорялото си и добре оформено тяло.

— Погледни се само — прокара Джейн пръст по гърдите му.

Той задържа поглед на лицето ѝ и тя се изчерви, извила устни в тайнствена усмивка. Миг след това се извърна и побягна.

Рой остана на място, без да знае какво означаваше това. Пое дълбоко въздух, за да успокои ускорения си пулс и тръгна да потърси нещо студено за пиене. Дойде му малко в повече. Горещината. Бирата. Притесненията. Не можеше да проумее какво си мисли Джейн. Отделяше му много внимание този следобед. Седна до него, за да хапне. Беше си сипала твърде много подправки на салатата и настоя да пресипе малко в неговата чиния, макар че на него му беше все едно. Донесе му бира, докато той играеше френски крикет. И ето сега... този много интимен жест. Реши, че може да е пийнала повече. Видя, че няколко пъти си налива от пунша, а добре знаеше, че е силен. Пру Лоу изля цяла бутилка бренди в него.

Истината е, че тя обръщаше много внимание и разговаряше и с други младежи. Подразни се от чувството, което го обзе, когато го забеляза, макар че тя вероятно просто се държеше възпитано. Това бяха най-вече момчета от съседни бунгала, но неприятното чувство направо го изгаряше. Предположи, че това е ревност.

Вероятно нещо подобно изпитваше и Мари, когато го виждаше с Джейн.

От време на време забелязваше, как тя се отделя от тълпата, замисля се и вероятно потъва в някакъв друг свят. Какво ли си мислеше тогава?

Към седем часа по-малките деца бяха прибрани в скаутската палатка, опъната специално за тях. Струпаха се вътре, всяко с одеялото и възглавницата си, кискаха се, боричкаха се и си шепнеха. Някой бе донесъл портативен грамофон, който включиха в мрежата на Бараката. Едно дългокрако момче седна на прага и започна да пуска една след друга подбрани плочи с известни парчета, докато всички останали танцуваха.

— Хайде — грабна Джейн ръката на Рой.

В началото той се поколеба. До този момент беше танцувал пред хора единствено с Мари на сватби или тържества. И не по начина, по който танцуваха хората тук — размахваха ръце и се кълчеха. Беше много смутен. Стоеше пред нея и за да не привлича излишно внимание започна да мести предпазливо крака, докато тя се гънеше във всички посоки.

— Отпусни се — мушна тя закачливо с пръст в стомаха му.

Щом темпото се ускори, той се отпусна. Сякаш ритъмът наистина влизаше във вените му. А и се оказа, че никой не му обръща внимание. Усмихна се весело. Щура работа — всичките тези леко пийнали хора на плажа танцуваха така, сякаш животът им зависеше от това. Момчето смени плочата. Още при първите акорди Джейн заподскача развълнувано.

— Чу ли кое парче пуснаха? — възкликна тя. — Страхотно е.

„Girl You Really Got Me Now“^[3] на Кинкс. Под ритъма и звуците на китарата всички на дансинга запяха с вдигнати високо ръце. Парчето се повтаряше отново и отново, и музиката му изпълни Рой със самочувствие и смелост, с увереност, че може да има момичето, което искаше. Той пристъпи по-близо до нея и тя улови ръцете му. Вдигна ги нагоре, докато кършеше бедра в такт с музиката. Рой повтори движенията ѝ. Много скоро двамата се приближиха толкова, че почти се докосваха.

Слънцето се движеше вече към хоризонта и вечерта започна бавно да се спуска. Пру запали свещи и книжни фенери, парчетата, които младежът пускаше, ставаха все по-бавни. Джейн сложи длани на раменете му и се притисна до него. Рой едва дишаше, камо ли да заговори, но внимателно сложи ръце на кръста ѝ. Имаше чувството, че държи скъпоценен порцелан. Смущаваше се малко от грубата кожа на ръцете си, но тя очевидно не я забелязваше. Когато Джейн се сгуши до него, гърлото му се сви, а в тялото му се надигна някакво прекрасно чувство. Не беше само желание, макар че то отдавна вибрираше в него. В това нямаше никакво съмнение. Това беше усещането, че най-дръзките му мечти се сбъдват.

По едно време тя отпусна глава на рамото му. Рой не смееше да мръдне, за да не развали магията. Не мислеше за Мари и за това какво би си помислила, ако ги види така. Не желаше с нищо да развали този момент, който можеше да се окаже единствен.

— Ела — промълви Джейн, когато отвори очи. Улови го за ръка и под прикритието на спусналия се мрак на вечерта го поведе зад бунгалата. Никой не забеляза отсъствието им. Всички лудееха и се веселяха.

Двамата стояха един до друг в тъмното.

— Прегърни ме — прошепна тя.

Гърлото на Рой се сви, тялото му гореше, но той само за това беше мечтал и обгърна тялото ѝ. Кръвта бучеше в ушите му. Вече си мислеше, че няма да се справи, когато тя се надигна на пръсти и докосна устните му със своите.

Рой не искаше този миг да свършва. Нищо не беше по-прекрасно от това да я държи в прегръдките си. Вдишваше аромата на косите ѝ. Тя беше толкова топла и мека. Погали гърба ѝ леко и я целуна. Плахостта му беше изчезнала напълно. Струваше му се толкова естествено да бъдат заедно.

Най-неочаквано тя се дръпна. Стори му се разстроена. Забеляза сълзи в очите ѝ.

— Много съжалявам — прошепна тя.

— Какво стана? — попита той, изплашен, че е отишъл твърде далеч.

Тя само поклати глава и се отдалечи.

Стиснал юмруци, Рой стоеше безмълвен и вцепенен. Какво стана? Всичко му се струваше съвсем наред. Тя със сигурност беше се почувствала като него — все едно бяха в общ балон, само те двамата, окъпани в топлина. Но не. Не е било същото. Не можеше да си тръгне така внезапно. Той потръпна от вечерната влага, която сякаш го обгърна целия. Нищо не беше останало от магията и топлината. Не можеше да се върне обратно на празненството. Не искаше да се срещне отново с нея и да очаква обяснение. Засрами се, макар че тя беше тази, която го заведе зад бунгалата и поиска да я прегърне. Вдигна дори лице, за да я целуне. Никога за нищо на света не би се възползвал. Да не би да не беше разбрал сигналите? Какво направи, за да я отблъсне? С ужас установи, че всеки миг ще се разплаче и стисна зъби, за да спре порива.

Извърна лице срещу вятъра откъм морето и се шмугна зад бунгалата, за да не го забележи някой, докато се измъква. Обви с ръце тялото си, да се предпази от студа и да забрави усещането от допира на кадифената ѝ кожа до неговата.

Джейн пристигна при своя адвокат във Фицровия в единайсет и десет. Беше вече с новата си рокля и току-що купените обувки тип пантофки. Нямахше чорапи, което не беше много подходящо за

погребение, но не ѝ остана време, а и краката ѝ бяха загорели от слънцето на плажа. Беше си купила и два реда изкуствени перли — едри и набиващи се на очи — така успя да придаде малко от блясъка на Шанел на облеклото си. Отказа се от шапката, въпреки че според протокола, трябваше да носи. Беше лято. И ставаше дума за Теренс, за бога. Винаги бе отхвърлял конвенционалното. Изненада се, че ще има служба в черква, но може би в последните си години той бе открил Всевишния. Макар да бе съмнително. Той смяташе, че той самият е Бог.

Влезе в прохладното фоайе, покрито с черен и бял мрамор и удобни столове. Минути по-късно се появи Норман с безукорен тъмносив костюм на райе и я целуна по двете бузи.

— Време е — рече той, хвърляйки бърз поглед към големия стенен часовник, който едва чуто отброяваше минутите. — Макар че има няколко неща, които исках да обсъдим...

— Не сега — отвърна Джейн. — Моля те, нека приключим първо с погребението. Не мисля, че мога да поема в момента още лоши новини.

Норман я изгледа продължително.

— Снаха ми напуска Филип — усмихна се тя с горчивина. — Заради Ейдриан.

Норман повдигна едва-едва вежда, не повече от две милиметра. Него рядко можеш да го изненадаш.

— Нека да остане в семейството — отбеляза той и подхвана лакътя ѝ, за да я придружи навън, където се огледа за такси. — Този път няма защо да се тревожиш, няма лоши новини. — Вдигна ръка към задаващото се черно такси.

— За разнообразие — въздъхна Джейн, докато се настаняваше на задната седалка. Даде адреса на шофьора. В центъра на Сохо. Типично за Теренс — да удари едно последно питие. Дори в смъртта си бе избрал място близо до кръчмите. Тя затвори очи, докато колата се движеше бързо по страничните улици, за да избегнат натоварения трафик по Тотнъм Корт Роуд и Оксфорд Стрийт. Норман пазеше дискретно мълчание. Този човек винаги знаеше какво да прави. Защо не беше срещнала някой като него? Стабилен и джентълмен при това. Дали съпругата му знаеше каква късметлийка е?

В черквата бе пълно с хора. Странна смесица от ирландци с вид на мошеници, една елегантна жена в черно-бял пепит и щраусово перо в шапката. Докато оглеждаше присъстващите, Джейн се опитваше да разгадае кои са и каква е връзката им с Теренс. Букмейкъри, любовници, хазяи, при които бе живял, богато разнообразие от хора от издателския бизнес, приятели по чашка, други писатели, още любовници, едно отчаяно момиче, с тънка кестенява и дълга до кръста коса и нескопосано ушита рокля, което не спираше да плаче, членовете на семейството седяха на първия ред — двама мъже, които си приличаха, може би бяха братя, няколко медицински сестри, вероятно от хосписа. Очевидно Теренс бе успявал да създаде около себе си кръг от лоялни хора, макар самият той да не бе способен на лоялност.

Но и тя беше тук, нали?

Знаеше, че Теренс се е женил два пъти или май бяха три — в неделните притурки на вестниците от време на време се появяваха материали, в които се разказваше колко неприятен човек е той за съжителство — самовлюбен егоист, женкар и пияница, и нищо от това не я изненадваше, с изключение на факта, че жените неизменно се връщаха при него, твърдейки упорито, че го обичат. Опита се да си представи поне кои от жените на първия ред са били негови съпруги, но това се оказа трудна задача, защото всички те изглеждаха много разстроени. Стресна се, когато в една от жените различи Барбара — бледа сянка на онова блестящо и пълно с живот създание, което изскочи в онзи ден от минито си. С хлътнали страни и съвсем оредяла коса, под която се виждаше скалпа ѝ, но беше все така стилна като тогава — с рокля от крепдешин, високи токове и кожени ръкавици в едната ръка.

Джейн и Норман се настаниха на един от последните редове. Тя нямаше основание да седне по-напред — ролята ѝ в живота на Теренс не беше кой знае колко голяма. А и не искаше хората наоколо да се питат коя е. Погледна в листа с програмата на службата — стори ѝ се съвсем традиционна. Вероятно Теренс не беше участвал в планирането. Чувстваше Норман до рамото си — уверен и спокоен. Свещеникът откри службата и тя пое дълбоко дъх. Ще се справи. Трябваше да се справи.

След края на службата едно необикновено създание се изправи пред всички. Висока, с безкрайно дълги крака, леко избледняла боя на

тъмночервената си буйна коса и искрящи зелени очи. Роклята, посипана с брокат, бе с мини пола, а голите крака бяха обути в каубойски ботуши от крокодилска кожа в тон с цвета на косата. На врата ѝ висяха множество огърлици, които най-вероятно бе купила на куп от някаква сергия.

Дъщерята на Теренс. Джейн нямаше представа коя е майката, но усети през десетте реда, които ги делиха, силното присъствие, наследено от баща ѝ. Момичето стискаше ръбовете на малката катедра пред себе си, докато говореше със страст и топлина за баща си. Речта ѝ бе лишена от сантименталност, но пък беше трогателна. Разказа как веднъж баща ѝ я вдигнал от леглото в два през нощта, за да пее пред посетителите в нощен бар в Сохо, след което хапнали варени яйца и пушена херинга, преди да се приберат у дома — била само на шест, но споменът бил незабравим.

Беше уловила безпогрешно духа на Теренс и едва ли остана човек в църквата, който да не се просълзи от разказа ѝ.

— Татко бе от хората, чиито действия трудно можеш да предвидиш — каза в заключение тя. — Обичаше изненадите. И до края успяваше. Семейството се събра тази сутрин, за да чуе завещанието му — някои от нас трябва бързо да се приберат и не можем да чакаме. — Тя огледа възмутено някакви хора на първия ред. — И какво се оказа? — замълча тя, очевидно наслаждавайки се на всеобщото внимание. — И за да цитирам безсмъртната реплика на Шърли Конран — усмихна се младата жена зловец, — коя от кучките тук е Джейн Милтън?

Обща въздишка на изненада се откъсна от гърдите на всички. Само след миг хората започнаха да се оглеждат в недоумение. Широко усмихнато, момичето стоеше пред всички.

— Която и да си — продължаваше тя — искам да знаеш, че ще оспорваме завещанието.

Джейн замръзна на мястото си. Сърцето ѝ биеше в гърлото, но беше жизненоважно да не се издаде. Усети как пръстите на Норман стисват ръката ѝ. Макар да ѝ се искаше да избяга час по-скоро, тя събра всичките си актьорски умения и с израз на невинно любопитство сви рамене и погледна хората наоколо, сякаш казваше: „Джейн Милтън? Не съм чувала това име“.

Свещеникът вече побутваше момичето настрани от малката катедра. Тя си тръгна очевидно доволна, че е казала, каквото е искала, оставяйки аудиторията объркана и стълписана.

Десет минути по-късно, докато пианистът свиреше подходящи откъси от Лист, хората започнаха да се разотиват. Джейн имаше чувството, че е участник в някакъв филм. Тръгна през тълпата с каменно лице под звуците на печалната музика. Норман вървеше след нея и бързо я изведе на тротоара пред черквата, този път не се забави да търси такси, а бързо сви в първата пресечка, сетне продължиха напред и най-неочаквано пред тях спря едно такси.

— Божичко, Норман — развълнувано си пое дъх Джейн, — какво знаеш за всичко това?

— Адвокатът на Теренс ми се обади тази сутрин — започна той, щом се настаниха в колата. — Теренс ти е завещал правата върху „Да изгониш демоните“. Семейството е вбесено. Излишно е да казвам, че са и много любопитни. Както и аз, ако трябва да призная — усмихна се той.

— Правата ли? — попита тя изумена. — Не разбирам...

Норман хвърли бърз поглед към шофьора. Тези хора винаги надаваха ухо към разговорите на клиентите си.

— Да отидем някъде, където спокойно ще ти обясня. Нещата са много сериозни, Джейн.

Скоро таксито спря пред „Браунс Хотел“ на „Мейфеър“. Джейн последва адвокатката като насън до салона за чай и се остави да я настани на тапицираното с кадифе канапе в един ъгъл. Норман поръча шампанско и чай за двама. Този човек винаги знаеше какво да направи при всякакви обстоятелства и тя му беше безкрайно благодарна за мястото, което беше избрал и където веднага им сервираха.

— Ти наследяваш правата върху книгата — започна той. — Което означава, че ще получаващ хонорарите, които се полагат на автора. А те между другото — Норман я изгледа многозначително, — ще са доста сериозна сума, истинско състояние. Книгата е събитие, особено след намирането на ръкописа след близо петдесет години и доколкото разбирам, е шедьовър. Издателите планират тираж от двеста хиляди. Убедени са, че творбата е гениална, най-доброто му произведение, а фактът, че е била изчезнала, ще привлече огромно внимание от страна на пресата.

Гърлото на Джейн съвсем пресъхна. Започна да схваща за какво става дума и кимна мълчаливо. Това бе начинът Теренс да изчисти съвестта си. Междувременно келнерът бе донесъл чая им, със замах поднесе и триетажна стойка със сладкиши, след което наля шампанското в чашите пред тях. В този момент Джейн я напуши смях. Не можа да се сдържи и побърза да сложи ръка пред устата си.

— Извинявай, Норман, просто...

Адвокатът така беше свикнал да поднася неприятни новини и да се рови в прашасали правни извъртания, че този път наистина беше изненадан. А Джейн беше една от любимите му клиентки. Беше побеснял, когато научи за кашата, в която я беше забъркал Грeъм. За него последните събития бяха прекрасен послепис, въпреки подробностите, които се готвеше да разясни.

— Без съмнение така ще можеш да решиш финансовите си проблеми. Но всичко това върви редом и с някои доста неприятни обстоятелства, един от които е публичността. Издателите знаят, че има пикантна история на дъното, Джейн, и ще се постараят да я разнищят. — Той я изглежда изпитателно. — Теренс недвусмислено е заявил в завещанието си, че историята е твоя и само твоя, и ако искаш, ще я разкажеш. Това само по себе си ще ти донесе сериозна сума от някоя от съботните притурки, ако решиш да я публикуваш. Естествено, колкото по-пикантна е, толкова по-голям брой книги ще се продадат.

Джейн кимна. Това ѝ беше съвсем ясно. Историята ѝ беше като динамит. Отпи от шампанското, разстроена и доста обърквана.

— Както вече ти казах, семейството е много сърдито — особено последната му жена и дъщерята, която видя на погребението. Говорят за оспорване, макар да нямат никакви правни основания. Слава богу, Теренс е бил напълно ясен и го е формулирал както трябва, така че изявлението му е непоклатимо. Така ти си потенциално много богата, Джейн. Може да станеш още по-богата — зависи от това как ще си изиграеш картите. Може да решиш, че анонимността е по-важна за теб от допълнителните суми. Но не забравяй, че пресата вероятно вече има името ти, особено след цирка в черквата. — От тона на Норман ставаше ясно, че за него държанието на дъщерята бе недопустимо. — И макар Теренс да не беше същински... — той помисли малко за най-подходяща аналогия — Дейвид Бекъм в областта на популярността,

той все пак е в позиция на някакъв идол, ето защо всички заинтересовани ще искат да те издирят.

След още няколко глътки от превъзходното шампанско, Джейн реши, че може би е време да проговори. Виждаше, че Норман, въпреки професионалната си дискретност, тръпне от нетърпение да чуе историята.

— Историята е доста емоционална — започна тя. — Приключи в началото на това лято. А започна през хиляда деветстотин шейсет и четвърта...

В деня след плажното тържество небето направо се отвори и цели три дни валя проливен дъжд, което напълно устройваше Рой. Спокойно държеше главата си наведена, а всички обитатели на бунгалата, включително и семейство Лоу побързаха да затворят за лятото и напуснаха Евърдин. Когато отиде до Бараката, видя, че тя е здраво заключена. По нищо не личеше, че там е имало празненство. Откъм морето се носеше лека мъгла, а хоризонтът се криеше под тежки облаци — настроението на младежа сякаш определяше и времето. Плажът пустееше. Празен и безлюден.

Той беше напълно неподготвен за онова, което изпитваше. Съкрушен. Изоставен. Сякаш Джейн бе откъснала част от сърцето му и го бе отнесла със себе си в Лондон. Нямаше с кого да поговори за тревогата си. Приятелите щяха да го спукат от подигравки. Майка му щеше да подхвърли само: „Предупредих те“. С баща си говореше само за ремонти и инструменти, но не и за сърдечни проблеми.

А с Мари със сигурност не можеше да говори.

Избягваше я колкото може. Подготовката на бунгалата наистина заемаше голяма част от времето му — укрепване на покривите, преди да застудее. На два пъти тя дойде при него да се видят, но той се правеше, че има много работа. Приемаше сандвичите и кейка, които му носеше, и се връщаше на стълбата към покрива, който поправяше. Не понасяше да гледа обидата на лицето ѝ. Момичето не заслужаваше неговата враждебност. Нямаше никаква вина за това, че той не иска утешителна награда. А и според Рой не беше честно тя да е точно това. Никой не би искал.

Така и не събра смелост да ѝ каже какво му е на душата, защото щеше да остане наистина на сухо. Джейн нямаше да почука на вратата му, за да признае, че е направила грешка и да заяви, че ще го обича вечно. Тя си замина за Лондон и вероятно той никога повече нямаше да я види, поне не до следващото лято, когато тя най-вероятно вече щеше да се е влюбила в някой от абсурдно изисканите мъже, които срещаше в нощните заведения, за които така често говореше. За нея той беше просто някой, с когото да си побъбри, когато ѝ доскучае, просто малко развлечение. Самата мисъл го потискаше, но Рой беше реалист и имаше предостатъчно време за мислене, докато размахваше чука, режеше с триона, смазваше панти и брави или боядисваше. След около седмица стигна до заключението, че се налага да извлече максимума от кашата, в която сам се забърка. Реши да заведе Мари на вечеря, ще се облече официално и ще се помъчи да разпали някаква искра, която да подгрее отношенията им. В крайна сметка той я харесва. Някога беше съвсем добра за него. Няма да позволи отхвърлянето на Джейн да съсипе живота му.

Запази маса в „Капитан Джак“ — малък ресторант в края на града. Очите на Мари светнаха, когато ѝ каза, но тутакси изпадна в паника, че няма какво да облече. Опита се да я увери, че е хубава все едно как е облечена, но бързо разбра, че тя не искаше да чуе точно това. В събота отиде да я вземе от жилището им над кафенето, което родителите ѝ държаха, и видя, че все пак беше успяла да отскочи до Бамфорд и да си купи нова рокля. Жълта, подобна на тази, която Джейн носеше.

Само че на Джейн дрехата стоеше елегантно и свежо. На Мари дори не ѝ отиваше. Твърде тясна в бюста, а и цветът не подходеше на лицето и косата ѝ. Рой не пропусна да ѝ каже колко е хубава, защото така беше редно. Вървяха в късния следобед по улиците на Евърдин, хванати за ръка, а Мари не спираше да бърбори развълнувано. Час по час тя се притискаше до него, докато в неговата глава се въртеше единствено мисълта, че копнее да е на километри оттук.

В ресторанта ги посрещнаха като крал и кралица. Повечето от летните посетители си бяха заминали, ето защо вътре беше полупразно. Пиха по един джин с битек лимон на бара, а когато седнаха на масата, Рой поръча бутилка вино — шефът на салона деликатно го насочи в избора му.

След втората чаша Мари, с вече зачервени от алкохола страни, подхвана темата за празненството в чест на закриването на летния сезон.

— Продължило до късно след полунощ — сподели тя.

— Така ли? Тръгнах си някъде към осем. Всички вече бяха доста...

— Точно така. — Развълнувана от новината, която имаше да съобщи, тя се наведе през масата с блеснали очи. — И знаеш ли, очевидно Джейн Лоу е имала вземане-даване с онзи писател. Знаеш го от голямата къща.

Рой усети как му става горещо и кръвта му закипява.

— Не вярвай много на клюки.

— Не са клюки. Катрин Ламас ги чула... да го правят, де, когато отишла да чисти там. — Мари се облегна на стола доволна. — Ето това е.

Рой не вдигаше поглед от месото в чинията си. Имаше чувството, че всеки миг ще повърне. Отпи малко от чашата си.

— Представяш ли си само, да си легне с мъж, който е на годините на баща й. А в същия ден дошла и още една жена. Някаква красавица от Лондон. Бас държа, че тя е изгонила Джейн...

Думите й се сипеха като водопад. Рой изпразни чашата си и кимна на келнера да им донесе втора бутилка. Само така щеше да издържи до края на вечерта. Не му се слушаха брътвежите й — злостни клюки, лишени от каквато й да е достоверност.

Макар дълбоко в сърцето си да подозираше, че най-вероятно не са само клюки.

Мари не спря да нарежда, докато количката с десертите не спря до тяхната маса. Рой не можеше да погледне дори напоената с ром саварина пред него, ето защо Мари изяде и нея. Скоро след това шефът на салона им донесе две ирландски кафета от заведението.

В края на вечерта очите на Мари вече блестяха като никога досега, бузите й пламтяха и след като плати сметката, Рой я поведе навън от ресторанта. Вън ги посрещна мрака на нощта и ярките звезди.

— Нека отидем на плажа — задърпа го Мари. — Хайде!

Не му се ходеше дотам. Искаше да се прибере вкъщи, да се мушне в леглото и да остане сам, за да осмисли чутото преди малко. Дали имаше нещо вярно в това, че Джейн е имала връзка с Теренс

Шоу? Дали не се беше закачала с Рой, защото е била отхвърлена заради по-хубава и по-възрастна жена? Разтърси глава, за да прогони въпросите, които се трупаха един след друг. Стиснал Мари за ръка, той все пак я последва на плажа, за да я подкрепя, докато се препъва с високите токчета, с които очевидно не беше свикнала.

— Да влезем в някое от бунгалата — предложи Мари, обзета от неударжимо палаво настроение.

Излишно беше да възразява, защото знаеше, че всички са заключени. Ще стигнат до последното, ще се върнат и ще се приберат...

Но третата врата, която Мари опита, се оказа отключена.

Издърпа го вътре.

В следващия миг ръцете ѝ бяха навсякъде по тялото му. Устните ѝ — също. Тя имаше вкус на ирландско кафе и вино, както и на бледорозовото червило, което бе сложила малко преди да напуснат ресторанта. Мекото ѝ тяло и гърдите ѝ се притискаха към него. Мари улови ръката му и я насочи под полата си, сетне по-нагоре и по-нагоре до горния ръб на чорапите, където той можеше да усети топлината на бедрото ѝ. Той я погали и тя простена, притискайки се към дланта му. Рой премести пръсти още по-нагоре към пликчетата и накрая ги плъзна под тях.

Вече беше възбуден. Очевидно тялото му не се подчиняваше на онова, което диктуваше разума: не бива. Не бива да продължава, след като не я обича истински. Нещо друго обаче взимаше превес — примитивния порив и съзнанието, че тя очевидно го иска. Мари вече сваляше ципа на роклята си. В следващия миг стоеше пред него без дрехи и той простена — отчасти от отчаяние, отчасти от желание. Тя започна да разкопчава колана му. Не му трябваше повече. Много скоро, освободени от дрехите, те вече бяха на пода върху някаква постелка, която той метна на земята.

Май си беше загубил ума. Това беше най-лошото решение. Но просто нямаше сили да устои. А може би тъкмо това трябваше да се случи. Така ще се сблизат. Тя го привлече върху себе си. Само трябва да внимава...

На другата сутрин Рой се събуди с натезала глава и ужас в сърцето. Докато ставаше, олюлявайки се от леглото, откъслечни образи от предишната нощ започнаха да минават пред очите му. Тръгна към

кухнята. Имаше нужда от чаша чай. Големият кафяв чайник бе до половината пълен. Наля си една чаша и седна пред масата. Чуваше как майка му влачи прахосмукачката Хувър в предната стая. Храната от вечерята се надигна в стомаха му. Всичко снощи беше в по-големи дози от това, което можеше да понесе. Кръвта му застина.

Изпита дълбок срам. Не биваше да прави това с Мари. Истина е, че тя го окуражи с всички възможни средства. Направо го нападна. Но като си знаеше какво изпитва към нея, че само минути преди това му се искаше да избяга, за да спре да чува какво говори, трябваше да устои. Можеше да го направи, без да наранява чувствата ѝ. Можеше да ѝ каже, че иска първия път да бъде нещо специално, например в хотел.

А не да се държи като някакво животно. Поддаде се на първичните си инстинкти. И какво ще си помисли тя сега? Сексът ще ѝ даде възможност да си мисли, че те вече са истинска двойка. Така е прието да се мисли. Ще поиска да го направят отново. По всичко личеше, че ѝ хареса.

Рой преглъщаше гъстата сладка течност. Време беше да се измъкне от този капан. Даваше си сметка, че никога няма да получи онова, което най-силно желаше, но сигурно има и други момичета като Джейн — вълнуващи, очарователни, готови да му покажат един нов свят. Искаше да изпита нещо различно, да вкуси преживяванията, за които му бе говорила Джейн, за които беше слушал по радиото и чел във вестниците. Все неща, които никога няма да види и чуе в Евърдин дори след милион години. Той беше толкова далеч от всичките тези любопитни събития и хора, че едва ли някога щеше да успее да навакса.

Изплакна чашата си. Следващото му плащане щеше да пристигне през септември, а му бяха останали още от парите за август. Спестяванията му в пощата не бяха много. Можеше да продаде велосипеда си, така че парите щяха да му стигнат за влака до Лондон, а и за евтина квартира поне за известно време. Ако до четири седмици не се случи нищо, ще се върне у дома. Нямахше какво толкова да изпусне. В Евърдин се променят само сезоните. И може би ще открие там нов живот за себе си. Работа щеше да си намери. Строежите винаги имат нужда от здрави млади мъже като него, а него го биваше за много неща.

Знаеше, че майка му никак няма да е доволна и той беше готов за нейните възражения. Но все пак животът си беше негов. Баща му никога нямаше да се противи. Но Мари? Щеше да е съсипана, но пък щеше да ѝ мине. Не можеше да спре да прави нещата, които иска, само за да не я нарани.

Повлякла прахосмукачката като непокорно хлапе, майка му влезе в кухнята.

— Закъсняваш — рече тя, но в очите ѝ се четяха хиляди въпроси.

— Права си — беше лаконичният му отговор.

— Добро момиче е Мари — усмихна се жената.

Нямаше да го кажеш, ако я беше видяла снощи, помисли си Рой, но нищо не каза, твърдо решен да говори колкото се може по-малко отгук нататък. Реши да не споделя с никого плановете си. Така ще е най-лесно. В деня, когато реши да потегли, тихомълком ще отиде на гарата. Страхливост ли? Може би, но така най-лесно ще се спаси от истерията и съпротивата, които със сигурност щяха да го залечат. Всички щяха да пуснат в ход номерата си, за да го накарат да остане, а той нямаше желание да се бори. Междувременно ще кротува и няма да се пречка на никого.

Три седмици по-късно Мари дойде да го види. Очите ѝ бяха подпухнали и зачервени. Видът ѝ беше ужасен. Дали не беше усетила намеренията му? Успя да се ангажира с повече работа при строежа на къща в съседното село, за да избягва срещите с нея, затова ставаше призори и се връщаше късно вечер. С никого не беше споделял какво е замислил. Дали пък в пощата не ѝ бяха споменали, че е изтеглил спестяванията си? Хората в Евърдин много ги биваше да съберат две и две. Ще трябва да измисли нещо. Сети се — мотоциклет. Ще каже, че иска да купи мотоциклет.

— Какво има — попита той.

Мари го погледна.

— Мисля, че съм бременна.

За част от секундата всички плановете, които бе правил през последните няколко седмици, се сгромолясаха.

Както се очакваше, докато чакаше влака в шест на гара Падингтън, страхотно главоболие връхлетя Джейн. Вероятно се дължеше освен всичко друго и на трите чаши шампанско, които Норман ѝ наля. Глътна две таблетки с вода и подпря чело на стъклото на прозореца, загледана в движението на влака, чийто път минаваше между мръсни високи жилищни сгради.

Тя още се люлееше от внезапните разкрития този следобед. Напусна Евърдин тази сутрин напълно банкрутирала, без каквато и да е идея как ще се измъкне от финансовата дупка и с какво ще се издържа през останалата част от живота си. Ето че сега бе отново спасена, макар парите да не бяха все още в банката и щеше да отнеме време, докато може да ги използва. Планираше се „Да изгониш демоните“ да излезе от печат през ноември, а междувременно тя трябваше да реши дали ще се предаде на пресата.

Готова ли беше да разкрие нещо толкова лично за пари? Винаги беше презирала такива хора, но сега ѝ се предлагаше изкусителната възможност да разкаже история отпреди много години, която след смъртта на Теренс засягаше единствено нея, и да спечели хиляди паунда. Даваше си сметка, че историята е привлекателна. Дори флегматичният Норман едва не се задави с шампанското си, когато чу подробностите.

Пък и защо не, реши тя накрая. Стига да бъде публикувано в някой от авторитетните вестници като „Таймс“ или „Индипендънт“ (а и Теренс Шоу едва ли е предпочитана тема на жълтата преса). Тя не се срамуваше от стореното. Пък и можеше да измисли нещо, като например да е въвн от страната, когато историята излезе на бял свят. Идеята след нея да се влачат репортери за още и още пикантни подробности никак не ѝ се нравеше. Норман беше споменал нещо и за права за филмиране, което ще вдигне още повече продажбите на книгата. Така че изцяло в нейна власт беше да извлече максимума от ситуацията. Кой ли може да изиграе на екран ролята на самия теб?

Все едно, успокои се тя. Преди да започнат кастингите за девойката, която ще влезе в нейния образ, имаше да се вземат много други решения. Едно от които, а то беше сред важните, бе какво ще прави с Бараката. Съобщи ли в банката за последните новини, те веднага ще спрат атаките срещу нея. Влакът набираше скорост и вече летеше покрай нивите на Баркшър, порейки спускащата се мъгла, и тя

вече знаеше какво ще прави с къщата в Лондон — ще я продаде. Прекалено голяма е за нея, а и много ѝ се искаше да сложи ново начало в живота си. Един хубав апартамент в Челси или Кенсингтън ще ѝ бъде напълно достатъчен.

Ами Бараката? В началото на лятото тя бе готова на всякакви жертви, за да я запази и да остане в семейството. Но сега, когато то започна да се разпада, едва ли имаше смисъл. Много радостни и весели дни бяха прекарвали там, но може би беше време всички да продължат напред, включително и тя самата. Защо да не я продаде и да раздели парите между трите момчета. Да, ще продължи с продажбата. При Норман имаше купчина оферти, които те двамата прегледаха и решиха на кои да се спрат.

Определено това беше правилното решение. Веднъж като продаде Бараката и историята си, ще бъде на чисто. Беше погребала съпруга си и любовника си. Време беше да започне собствената ѝ история.

Рой и Мари се оказаха изненадващо щастливи. Ожениха се преди на Мари да започне да ѝ личи много. Беше през декември, в присъствието само на родителите на двамата и неколцина приятели. Рой използва парите, които беше изтеглил от сметката си, за да купи пръстен и красива сребриста количка за бебето. В началото живееха в стаята на Мари при родителите ѝ в апартамента над кафенето, което държаха, за да е лесно на Мари да продължава да работи. Но когато след две години се появи и втората им дъщеря, те се преместиха малко по-нагоре по улицата в свое собствено жилище.

По едно време родителите на Мари се оттеглиха от активна дейност и тя остана да поддържа живота на кафенето. Когато момичетата тръгнаха на училище, реши да направи нововъведения. С помощта на Рой превърна задния двор на кафенето в чайна градина, която напълни със саксии с цветя. Отваряше по-късно и предлагаше риба за вечеря, което имаше невероятен успех. Истинска златна мина и Рой искрено се гордееше с жена си. Някъде дълбоко в съзнанието си даваше сметка, че Джейн никога нямаше да има тази издръжливост и борбеност. Тя беше от жените, за които някой трябваше да се грижи, да я отглежда, а той никога нямаше да успее да я направи щастлива.

Доходите на Рой от поддържането на имотите и издигането на нови бунгала, както и от работата му през лятото, когато „гостите“ пристигаха по време на летния сезон и имаха нужда от помощта му, заедно с доходите на Мари след време, им осигуриха достатъчно средства, за да си купят малка къща — сграда на бившата брегова охрана по пътя към Евърдин. Харесваха новия си дом с ниските тавани с греди и леко криви стени, с малка градина с изглед към морето. Всяка сутрин, когато се събуждаше, Рой се чувстваше щастлив. Една малка част от него се питаше от време на време какво е изпуснал, но пък и можеше ли да е недоволен от съдбата, след като прозорецът на спалнята му гледаше към разбиващите се вълни и Лънди Айланд в далечината?

Скоро семейството им се превърна в стожера на обществото в Евърдин. Мари стана член на църковното настоятелство и помагаше активно в организирането на местата за игра, дори когато момичетата вече тръгнаха на училище. Помагаха при организирането на летния празник и на коледния панаир. Макар броят на посетителите през по-голямата част от годината да превишаваше броя на жителите, местната общност бе сплотена. Рой чувстваше, че тук е неговото място. А и то беше чудесно за отглеждане на децата му. Може Мари да не беше любовта на живота му, но той беше щастлив и така. Излизаше, че верният партньор те прави по-доволен от живота от великата страст.

Беше искрено съсипан, когато Мари почина. За неин късмет всичко се разви много бързо — почина четири месеца след поставяне на диагнозата. Рой бе потресен от това каква огромна празнина се отвори в живота му. Оттогава минаха пет години. В продължение на година и половина той вървеше надолу и надолу. Не беше точно депресия, защото изпълняваше задълженията си, но дъщерите му искрено се тревожеха. Докато един ден си даде сметка, че хленченето няма да я върне. Преобрази къщата от горе до долу. Разчисти всичките ѝ неща — нейните украшения, глупавите порцеланови фигури, дрехите ѝ. Изхвърли килимите и завесите, свали флоралните тапети, които бяха залепили по нейно настояване. След това боядиса всичко в искрящо бяло, лъсна и намаза дървените подове и закачи семпли венециански щори. В началото момичетата се разтревожиха. Това вече не приличаше на дом, но Рой им обясни, че той точно това иска. Няма желание да живее с духа на Мари. Искаше ново начало. Поуспокоени,

че баща им вече се измъква от предишната меланхолия, момичетата признаха, че така къщата изглежда по-добре. Поне е по-светла... Както и настроението на баща им.

Рой изкара курс по фотография в местния колеж. Купи си компютър и след дълги часове се научи да борави с него. След време започна да принтира изключителните пейзажи, които бе снимал в околностите на Евърдин — обитатели на дивата природа от близък план, които само той знаеше къде да открие — морски птици, тюлени, медузи, раци. Сложи ги в рамки и дори продаде някои от тях в местната галерия. Животът пое в простия си ритъм. Работа, халба бира в кръчмата, след което вечеря у дома, беше се научил да си готви с помощта на книга на Джейми Оливър, чиито рецепти бе изпълнил от началото до края.

Знаеше, че Джейн Милтън беше много изненадана, когато я покани на вечеря, и още повече се изненада, когато поднесе морски костур, задушен в пресен лук и джинджифил, със салата от кресон и портокали, а за десерт — ананасова гранита. Тя хареса много снимките, възхити се от гледката, която се разкриваше през прозорците, потропваше в такт с джаза, който долиташе от скритите колони. Рой подозираше, че тя очаква домът му да е някакво досадно пенсионерско обиталище и съвсем обикновена храна. Очевидно прекара чудесно вечерта, заявявайки, че за първи път от смъртта на Греъм се чувства спокойна и отпусната, което за него беше комплимент.

Сега, докато караше към гарата — беше му телефонирала веднага щом влакът напусна Падингтън, за да съобщи, че вече пътува, — Рой си даваше сметка, че шансовете приятелството им да се развие в нещо по-сериозно са почти нищожни. Предстоеше Бараката да бъде продадена — знаеше, че има няколко много добри предложения. Стана му тъжно — не че хранеше никакви надежди за късен романс, но въпреки или може би тъкмо заради някогашната му идея фикс, свързана с Джейн, с годините той много се привърза към нея. Когато тя се появи за първи път с Греъм Милтън, той вече имаше две деца и скоро след това тя роди своите, което напълно отдалечи спомена за случката на плажното парти на светлинни години. Наистина бяха приятели, на моменти дори Рой играеше ролята на неин съпруг, особено когато пристигаше в Евърдин без Греъм и имаше нужда от

мъжка подкрепа — естествено само по отношение на практическа помощ. Сменяше гуми на колата, топеше в кофа с гореща вода краката на децата ѝ, когато неволно стъпеха на шипа на отровна риба, пак той беше този, който ги водеше при скалите да гледат тюлените в един специален период... И ето че пак той идва да я вземе от гарата. Използваше ли го?, запита се Рой. Може би. Но и не го интересуваеше толкова много.

Видя я да излиза от изхода на гарата в тъмносиня рокля — вероятно за погребението. Как ли беше минало? Припомни си слуховете и блесналите очи на Мари, докато му разказваше за връзката на Джейн с Теренс. Така и не се разбра истина ли е.

Джейн отвори вратата на колата и влезе. Веднага се наведе и го целуна по бузата в знак на благодарност.

— Какъв ден само! — възкликна тя. — Няма да повярваш. Ама наистина не е за вярване. Обгърна лицето си с длани и прибра назад косата си. — Дали има отворен магазин? Трябва да си купя нещо за ядене. Сандвичите във влака бяха свършили...

— Не искаш ли да ти направя омлет? — предложи Рой. — Така няма да спираме по пътя. После ще те закарам.

— Наистина ли ще го направиш? Чудесно би било. Сигурна съм, че на никой от останалите не му е минало през ум да ми остави нещо за хапване. А и не съм сигурна, че съм готова да се видя с тях сега. — Тя изрита обувките и размърда пръстите на краката си. — Така ще мога да ти разкажа новините, но ще обещаеш, че няма да кажеш никому нито дума.

Рой само се усмихна. Тя чудесно знаеше, че той едва ли ще сподели с някого каквото и да било. Винаги е знаел да държи езика си зад зъбите.

Джейн се настани удобно на канапето в дневната на Рой и опъна крака. Беше изтощена, но и безкрайно благодарна на предложението му. Не можеше да си представи, че ще се срещне с някой от семейството в този момент. Щяха да я засипят с въпроси и проблеми, свързани с партито, а и със сигурност ще има някаква драма, около любовния триъгълник Ейдриан-Филип-Серена. Домът на Рой ѝ се стори като спасително кътче от рая. Прелестни аромати се понесоха

откъм кухнята. Тя се огледа и за пореден път се възхити от простотата, с която бе подбрано и наредено всичко тук — черно-белите снимки по стените, етажерката с книги, друга с дискове. На ниската масичка до нея видя отворена брошура за околосветско пътешествие с кораб. Взе да я разгледа. Предлагаше луксозен круиз, изглеждаше толкова примамливо. Интересни места, прекрасни условия в кораба, чудесна храна. Би било прекрасно да...

— Готвиш се да пътуваш май? — опита се да подразни тя своя домакин, когато той се появи в стаята с поднос с вечерята ѝ.

— Мислех си за нещо такова. Реших, че ми е време да видя малко свят. Нищо особено не се случва в Евърдин през ноември. Просто за разнообразие.

Той остави омлета пред нея. С апетитна жълта коричка, посипан с магданоз и пресен лук, набрани от градината. Купичка чери домати от парника и чаша студено бяло вино.

— Много ти благодаря — въздъхна Джейн и взе ножа и вилицата замислено. Круиз през ноември. Звучеше идеално. Така можеше да е на хиляди километри оттук, точно когато историята ѝ щеше да е на вестникарските будки. Щеше да се препича на слънце, докато тук я обсъждаха.

Вдигна очи към Рой, който я наблюдаваше напрегнато. Вероятно очакваше отзиви за омлета, но той неочаквано се изчерви и отклони поглед. Странно, помисли тя, сигурно не се чувства много уверен в кухнята.

— Рой — започна тя, — ще те попитам нещо, но искам да си напълно честен. Напълно ще те разбере, ако откажеш. Този круиз, за който стана дума... Би ли се съгласил да имаш спътник?

[1] „Лятна ваканция“ (англ.). — Б.пр. ↑

[2] „Тя те обича“ (англ.). — Б.пр. ↑

[3] „Момиче, сега наистина ме спипа“ (англ.). — Б.пр. ↑

12. ПЛИТЧИНА В СКАЛИТЕ

Алисън изобщо не беше убедена, че идеята е добра, когато Майк предложи да прекарат почивните дни в края на месеца с Чайен в Евърдин. Още повече, когато той гордо заяви, че е резервирал за една седмица едно от бунгалата на плажа. Няколко дни на английското крайбрежие? Представяше си хора с шапки със закачливи надписи и дебелаци, излегнати на шезлонги. Щеше ѝ се да отиде на Майорка, но Майк настоя на своето предложение, защото пътуването през граница щеше да е травмиращо за детето. Алисън копнееше за вилата, в която бяха летували един-два пъти в Пуерто де Поленса, но предпочете да замълчи. Той вероятно беше прав. До този момент се оказваше прав за почти всичко, свързано с Чайен. Сякаш винаги знаеше какво ѝ е нужно. Вероятно това беше и причината те двамата да се сближат толкова бързо.

Алисън се чувстваше някак като резервна част.

От самото начало знаеше, че ще е трудно. Минаха през толкова много трудности и изпитания и всеки път ставаше ясно, че осиновяването на дете няма да прилича на пикник. Кандидатстването, оценките, курсовете за подготовка, консултациите със специалисти. Безброй срещи със социални работници и формуляри за попълване. Докато най-накрая, две години след като разбраха, че никога няма да имат свои деца и това е най-правилното решение, Алисън и Майк станаха мама и татко на Чайен.

Беше на седем години. Твърде краткия си живот бе прекарала с биполярната си майка в мръсно и вонящо жилище, затрупано от всевъзможните боклуци, които майка ѝ прибираще от сметищата и кофите за смет. Дори сега детето изпаднаше в истерия, когато Алисън се опитваше да го вкара под душа. Най-сетне стигнаха до компромиса да я къпе в много малко вода. Алисън не беше убедена, че може да се наречеш чист, след като си се киснал в собствената си мръсна вода, но знаеше, че трябва да е търпелива.

Никога не е умеела да бъде търпелива. Полагаше огромни усилия да изглежда поне спокойна и ведра, но истината е, че вътрешно направо крещеше от нетърпение. Не ѝ беше дадено да придумва, да убеждава, да шепне нежни окуражителни думи. Преуспяващ агент по недвижими имоти, тя управляваше успешно своя офис и бе свикнала хората да ѝ се подчиняват.

Двамата с Майк се бяха разбрали тя да си вземе продължителен отпуск, когато Чайен се появи. Толкова щеше да бъде отпуската ѝ и ако родеше свое бебе. Три от месеците вече минаха, очакваха я още шест дълги месеца.

Не беше очаквала, че ще се чувства по този начин. Мразеше... мразеше се, че ѝ е толкова трудно. Беше напълно сигурна, че ще се справи, макар че не липсваха хора, които я предупреждаваха, че това изпитание не прилича на нищо друго, с което някога се е сблъсквала... Алисън никога не се плашеше от предизвикателствата. Сега обаче с всеки изминал ден увереността в собствените ѝ възможности започваше да отслабва. Вече се съмняваше в преценките си. Тя почти се плашеше от Чайен и от нейната реакция.

Колкото увереността на Алис изчезваше, толкова тази на Майк растеше. Той не само усещаше нуждите на момиченцето, но и успяваше да получи положителна реакция. Разбираха се, партнираха си в пакостите, а по време на тази ваканция станаха още по-близки.

Алисън заведе Чайен в нещо като локва близо до водата, за да поджапа вътре, но детето се разпищя така, сякаш идваше крайт на света. Всички на плажа се обърнаха, за да видят какво прави тази жена на детето. Ужасно засрамена, Алисън побърза да я прибере в бунгалото. Майк я укори кротко, че прекалено рано е настояла Чайен да влиза във вода. Алисън се изпълни с чувство на вина, слушайки сърцераздирателното хълцане и се скри в тоалетната, за да изплаче собствените сълзи на безсилие.

Само два дни по-късно под вещото ръководство на Майк, който се водеше единствено от интуицията си, Чайен вече тичаше с радостни писъци напред-назад във водата и дори поиска бодиборд. Естествено Майк се отзова незабавно. На следващия ден те прекараха цяла сутрин във водата, оборудвани с нов костюм, очила за гледане под водата и надуваеми препаски за ръцете, докато Алисън седеше на верандата и ги наблюдаваше с бинокъл, питайки се къде и в какво бърка.

Разбираше, че на момиченцето ще му е нужно много време, докато се адаптира. Моделите на поведение бяха здраво запечатани в съзнанието му, а преминаването от среда, където е било пренебрегвано и травмирано, в друга — на радост и безгрижие, няма да стане за една нощ. Алисън си бе въобразявала, че е лесно да се обича. От толкова време мечтаеше да има дете, за което да се грижи. Но се усещаше като вцепенена и изпълнена с обида към дъщеря си и съпруга си. Мразеше се заради това.

Социалният работник я предупреди, че на Чайен ще ѝ е трудно да се привърже. До този момент тя е познавала единствено грубото отношение на майка си, така че няма да е лесно да се спечели доверието ѝ. Алисън съзнаваше, че тя е възрастният човек, в позиция на силата, но въпреки това дълбоко се засягаше, докато детето ѝ обръщаше гръб и протягаше ръце към Майк. Чайен никога не ѝ се усмихваше, само от време на време ѝ хвърляше по някой намръщен поглед, от което Алисън се чувстваше ужасно. Беше пробвала всички техники, посочени в книгите — спокойна веселост, любяща грижа, държеше се с нея като с малко бебе, като с възрастен, като с приятел, като със съюзник. Опита се дори да купи любовта ѝ — водеше я на пазар и се връщаха с купища дрехи, игри и дискове. Пробва и с разнообразни дейности — води я да кара колело, на алеята за боулинг. Опита се да ѝ чете, но за Чайен четенето беше напълно непознато и почти веднага ѝ доскучаваше. Само когато Майк ѝ четеше преди заспиване, тя се сгушваше в леглото и слушаше с широко отворени от почуда очи. Алисън се научи да стои настрана. За нея това беше много болезнено. Винаги бе мечтала за сладко малко момиченце в памучна нощничка, готово за лягане, което да гушка и целува. Наместо това имаше едно враждебно чудовище, което не спираше да я отблъсква.

— Дай ѝ малко време — повтаряше Майк, но на него му беше лесно. Детето откликваше на вниманието му. Понякога Алисън се чудеше дали му доставяше удоволствие създаването се положение. Може би искаше да настрои Чайен срещу нея, като наказание, че не можеше да му роди дете. Известно ѝ беше, че това е лудост, защото Майк не беше такъв човек, но постоянният стрес я лишаваше от правилната преценка. Започваше да развива параноя, дори ѝ мина мисълта, че Майк и Чайен ще се чувстват по-добре без нея.

Дали път осиновяването не беше грешка? Дали не трябваше да се откаже, още когато се появиха първите ѝ съмнения? Потушаваше ги по време на целия процес, убеждавайки сама себе си, че в крайна сметка всичко ще дойде на мястото си, когато Чайен официално стане тяхно дете, семейството се попълни и тя в крайна сметка ще започне да я обича.

Но това „в крайна сметка“ взе да се отдалечава твърде много и Алисън беше безсилна да промени нещата. Не можеше да я върне като рокля, поръчана по интернет, но не отговорила на очакванията ѝ. Тя беше живо, дишащо човешко същество и със сигурност животът ѝ с Алисън и Майк бе много по-добър от този с майка ѝ. Така че Алисън трябваше да намери начин да се справи.

Наблюдаваше как двамата идват към нея по плажа. Изглеждаха съвсем нормални баща и дъщеря, които се гонят щастливи по пясъка.

— Приятно ли прекарахте? — попита ги тя. Всеки път, когато се обръщаше към момиченцето, имаше чувството, че гласът и думите ѝ звучат фалшиво, напомпани с ентузиазъм, който тя не изпитваше.

— Страхотно беше — отвърна Майк.

Чайен мълчеше.

— Иди да се изсушиш, миличка — поръча той на детето. — След това се облечи за обяд.

— Ще ти помогна — изправи се Алисън.

Чайен все още имаше проблеми с някои прости действия и трудно закопчаваше копчетата, например.

— Добре съм — отрязва я Чайен хладно, без дори да я погледне. — Мога и сама.

Двамата възрастни я изпратиха с поглед.

— Имаме вече мис Независимост — отбеляза Майк.

— Тя ме мрази — въздъхна Алисън, давайки си сметка колко детински прозвуча. — Защо не иска да ѝ помогна?

— Защото държи да ни покаже, че се справя и сама — с видимо нетърпение отвърна съпругът ѝ. — Не е насочено към теб. Прави го заради себе си.

— Знам — стисна юмруци жената, за да спре сълзите. — Всичко е заради нея.

— Естествено. Тя е само на седем и е живяла отвратително досега.

— Отивам да донеса обяда — изправи се Алисън. Излишно беше да продължава този разговор. Грешката беше в нея и тя го знаеше. Това я караше да се чувства още по-зле.

Дейвид се наведе и опря длани в коленете си, за да успокои малко дишането си. Беше тичал от единия край на плажа до другия, малко повече от четири километра, без да спира, а сега му предстоеше да тича и по обратния път. Твърдо беше решен да го направи. Съвсем се беше отпуснал напоследък и беше забравил колко добре му се отразява тичането, как прочиства главата ти, а и имаше време да мислиш.

В последно време му се натрупаха доста неща за мислене. Когато Ейдриан сподели снощи с него решението си да се събере със Серена, Дейвид беше поразен. Не че не се виждаше накъде вървят нещата. Филип беше голям чешит, а Серена — много привлекателно момиче и Ейдриан... Ами Ейдриан винаги е успявал да остави след себе си разрушения, макар че до този момент все някак държеше семейството настрана от разрушителните си пориви. Сякаш е пазил силите си, за да причини максимална щета, разбивайки на пух и прах единството на семейството.

Дейвид не можеше да се отърве от усещането, че този път не ставаше въпрос само за това, че Серена и Ейдриан се обичат и това е по-силно от тях. Той много обичаше брат си, но за нищо на света не искаше да приеме идеята, че той е жертва. Чудесно знаеше, че това изобщо не е така и че Ейдриан е един страхотен манипулатор, който чудесно знае какво иска — апартамент, купен от родителите им, или в случая — жената на брат им. Това изобщо не му пречеше да е изключително очарователен.

Като най-възрастен от братята се запита дали пък не трябва да се намеси. Някак се подразбираше, че след смъртта на баща им той е нещо като глава на семейството, но това не беше роля, която много му прилягаше. А и освен това какво би могъл да промени? Представи си събиране на членовете на семейството около една маса, но бързо отхвърли самата мисъл за това. Какво щеше да промени? Филип със сигурност нямаше да присъства, а подобно нещо само ще разстрои майка им. Това лято много ѝ се събра.

Той опря гръб на една скала и раздвижи прасците си с надеждата да ги освободи от „пламъка“, в който изгаряха след продължителното тичане. Тичането по пясъка се оказа особено изморително, но чувстваше, че му действа ободрително, така че ще продължи да тича всяка сутрин до края на ваканцията. Последната им ваканция в Евърдин.

Не можеше да повярва, че вече няма да идват тук. След продажбата на Бараката няма да има никакъв смисъл. Извърна глава и се загледа по протежение на плажната ивица. Толкова спомени изникнаха в съзнанието му. Много дълго време това място беше съществена част от живота им и не знаеше как точно ще продължат оттук нататък без него. Престоите в Евърдин създаваха ритъм, който нямаше как да се поддържа повече. Животът съвсем нямаше да е същият без летните ваканции, без зимните походи за боядисване на външните стени, без церемониите при откриване на сезона, без барбекюто за рождените дни, без прочутото парти в края на лятото...

Животът така или иначе нямаше да е същият, особено след разкритието, което направиха Ейдриан и Серена. Семейството се разпадаше. Ще мине много време, преди да се почувстват добре при новата конфигурация, ако изобщо продължат да се събират. Дейвид не изключваше вероятността Филип да се опита да се пребори за жена си, дори само за да не отиде тя при Ейдриан. От дете Филип беше себичен и неспособен да споделя, докато Ейдриан умееше да планира и организира нещата така, че да получи онова, което желае. Налагаше се Дейвид да бъде винаги арбитърът, който се опитва да запази мира между по-малките си братя. Ето че трийсет години по-късно се налагаше да направи същото. Знаеше какво трябва да се направи, но нямаше да го стори. Та това не беше игра на плажа или спор за бухалка за крикет. Това бяха живи хора и бяха засегнати не само Ейдриан и Филип. Ами Спайк, Хари и Амелия? Грижата за тях вече беше извън неговите права. Даде си сметка, че не иска да бъде замесен. Ако поискаха от него помощ или съвет, той беше готов да помогне на всеки един от тях, но нямаше да се намесва и да се опитва да диктува условия, както вероятно би направил, ако бяха малки.

Докато тичаше обратно по пясъка, стигна до заключението, че ако Бараката я нямаше, нищо такова нямаше да се случи. Ейдриан и Серена нямаше да се излежават лениво на плажа и така да се сближат.

Щяха да се виждат един-два пъти в годината на някое семейно събиране, но нямаше да имат възможността сприятеляването им да се превърне в нещо по-съществено. Може би тяхната история бележи края на една епоха. Нищо чудно така нещата да станат по-лесни за всички.

Дейвид намали малко темпото, когато стигна на половината път. Беше категоричен, че няма да позволи последните събитията да вгорчат чудесните му спомени от това място. Загледа се в океана, припомняйки си как тримата се учеха да плуват, след това да карат бодиборд и сърф в лазурните му дълбини. Последвани от децата им години след това. Всички те бяха водни деца. Спомни си и как се търкаляха по дюните, докато стигнат подножието им и после отново и отново.

Когато станаха тийнейджъри, завладяха местната кръчма. С малка разлика в годините, загорели от слънцето и изсветлели от слънцето коси вилнееха там. Станаха известни като скандалните Милтън. Филип и Ейдриан бяха във вечна война за момичета. Това неведнъж беше повод за вражди, макар изходът рядко да имаше значение. Това бяха все временни ваканционни романи. Само дете сега историята се повтаряше и предстоеше семейството да се разпадне. Проклет да си Ейдриан, помисли си Дейвид. Макар че в интерес на истината Филип имаше голяма вина, за да се стигне дотук. Ако беше малко по-внимателен съпруг, а не такъв донжуан, Серена нямаше да се изкуши да кривне.

Алисън нареди по нейно мнение свършения обяд на масата за пикник пред бунгалото. Малки бели хлебчета с шунка, чипс, нарязани пресни моркови, хумус и голяма купа ягоди. Отдавна спря да предлага хляб с различни семена. Детето бе отглеждано до този момент с храна от Макдоналдс и захаросани овесени ядки, които тя гребеше с шепа от кутията. Алисън направи опит да я привикне към по-здравословна храна, но засега напълно безуспешно.

Чайен отказа да яде каквото и да е друго освен чипс.

— Не се тревожи — рече Майк. — Ще яде, когато е гладна.

— Тя със сигурност е гладна! Цяла сутрин не излезе от водата.

Майк помилва ръката ѝ.

— Всичко е наред. Просто остави чиния с храна за по-късно.

Алисън сви устни, но миг след това улови погледа на Чайен, която според нея я гледаше победоносно. Побърза да разчисти масата и влезе бързо в бунгалото. Всеки миг сълзите щяха да рукнат от очите ѝ. Не искаше да е врагът. Нито вечно недоволното лошо ченге. Единственото ѝ желание беше да осигури само най-доброто за това дете, но се оказваше направо непосилно за нея. Чувстваше, че е на края на силите си. Това напрежение изцеждаше всичките ѝ сили.

Усети, че Майк идва след нея и се стегна.

— Ще отида до селото да си купя вестник — рече той. — Нали ще я наблюдаваш за около половин час?

— Разбира се — отговори тя, — може би ще иска да си почине все пак.

Майк я прегърна.

— Чуй ме, знам, че не е лесно, но всичко ще се нареди накрая. Има да прогони седемгодишен гняв от съзнанието си. Не се обвинявай.

Алисън усети, че омеква. Прав беше, разбира се. Майк не беше неин враг, а неин съпруг и най-добрият ѝ приятел. Двамата щяха да минат през това.

— Съжалявам — промълви тя. — Наистина ми е трудно. Просто... Мисля, че ревнувам.

— Не знае още как да ти покаже, че те обича. — Той стисна силно ръцете ѝ. — Ще се научи. Защото как да не те обича?

Неясно защо на Алисън ѝ се доплака още повече от думите му. Засмя се, докато изтриваше няколкото изплъзнали се сълзи.

— Хайде, забрави за разтребването. Седни навън под чадъра с Чайен. На връщане ще ви донеса сладолед.

Дробовете на Дейвид вече крещяха от болка и прасците му направо горяха, когато стигна до първите бунгала. Не искаше да го виждат в това състояние, затова отново забави темпото и тръгна с бързи крачки. Болките в тялото и дишането му щяха да се успокоят, докато стигне в по-умерен ход скалите в края на плажа. Сетне ще се върне в Бараката, за да чуе разпорежданията на Серена и Криси. Добре, че подготовката за празненството бе погълнала вниманието на всички. Така поне временно избягваха неудобството.

Пулсът му забави удари, когато стигна края на плажа и дишането му се успокои. Беше време, когато тичаше без дори да се изпоти. Щом се прибереше у дома, щеше да направи всичко възможно да влезе отново във форма. Не искаше Криси да си мисли, че е започнал да остарява и да започне да се оглежда за някой по-млад... Макар че не вярваше това да се случи. Двамата с Криси бяха стабилна двойка, макар и техните отношения да имаха своите сривове и върхове. Само че няма семейства, където нещата да вървят по мед и масло. Така животът ще е много скучен. Как ще разбереш, че си на върха, ако не познаваш пътя към него?

Свали бързо маратонките си, прибра вътре чорапите и се отправи към една от плитчините между скалите, за да охлади стъпалата си. Въздухът тук миришеше различно — пое дълбоко дъх през носа, за да усети по-добре аромата на водорасли, нещо, което винаги го изпълваше с носталгия. Като деца прекарваха с часове на такива места, стиснали мрежести сакчета. Прибираха се вкъщи с кофи, пълни с неидентифицирани създания, чиито имена търсеха в „Книга за морето и морския бряг“, издание на „Обзървър“. Беше чудесно и Дейвид искрено се радваше, че успя да достави и на собствените си деца същите удоволствия.

Приливът настъпваше и постепенно водата изпълваше дупки, пролуки и кътчета между скалите и камъните. Помнеше как Ейдриан се оказа веднъж хванат в капана на водите точно в такъв момент на прилива. Хлапетото беше твърде изплашено, за да стъпи в завихрилата се вода, а още по-малко бе готово да скочи вътре. Филип го наблюдаваше отстрани, видимо доволен от безпомощността на момчето. Още тогава си пролича, че Филип има някакви садистични наклонности. Дейвид беше този, който заобиколи скалите, скочи в бурните води, улови ръката на Ейдриан и бавно и полека го насочи назад, докато накрая го убеди да скочи, без да го изпуска. А щом стигнаха безопасно място, Ейдриан дръпна ръката си, за да не излезе, че е някой женчо.

Дейвид потърси с поглед мястото на скалите, където брат му беше хванат в капана на прилива. Почти нищо не беше се променило през всичките тези години. Дори сега сякаш можеше да види кацнала отгоре изплашената фигурка. Внезапно осъзна, че там действително има някой. Свали слънчевите си очила и се взря. Малко момиченце.

Кацнало върху камъните, то стискаше коленете си, очевидно вцепенено от страх. Нивото на водата бързо се вдигаше. Ако не познава добре скалите, само след няколко минути детето ще бъде хванато в капан.

Дейвид изтича напред, така че тя да го види и ѝ помаха с ръка.

— Хей! — провикна се той. — Не мърдай оттам! Идвам да те взема.

Никаква реакция. Или не го чуваше, или беше толкова ужасена, че не можеше да отговори дори. Дейвид тръгна по скалите, остра черупка от мида се заби в крака му и той изруга под нос. Нямахше време да обуе маратонките.

— Алисън!

Очите ѝ се отвориха сепнато. Гласът на Майк ѝ се стори някак строг. Какво се е случило? Тя седна, убедена, че е затворила очи само преди миг. Слънцето я беше напекло, а тя бе изтощена. Чайен седеше до нея на хавлиената кърпа, увлечена в своето Нинтендо. В началото Алисън беше много против тази покупка, но ето че сега тъкмо тя ѝ осигури малко почивка.

Играта лежеше върху хавлията, издавайки писукащи звуци.

— Къде е Чайен?

Майк стоеше над нея с по един сладолед във всяка ръка.

Пулсът на Алисън се удвои.

— Беше тук само преди миг. Сигурно е отишла до тоалетната. — Устата ѝ пресъхна от страх.

Майк се затича към бунгалото и се появи след минута.

— Няма я. Къде, по дяволите, може да е отишла? Какво стана? Заспала си! — Изпълнени с укор, очите му не слизаха от нея.

— Бях ги затворила само. Тя седеше до мен.

— Но сега вече я няма.

Алисън заслони очи с ръка и огледа плажа. Детето беше облечено с жълта блузка и дънкови къси панталони. Дали? Дори не беше сигурна, че е била с тези дрехи. Хубавото време бе накарало хората да излязат на пясъка и плажът беше пълен. Групи, които разстилаха одеяла, разпъваха чадъри и палатки. Беше практически невъзможно да откриеш дете, което е самичко.

— Тръгвам да я търся. Ще се обадя и на спасителите на плажа.

— Не — спря я категорично Майк. — Оставаш тук, в случай че се появи отнякъде. От колко време според теб я няма?

Алисън не можеше да каже нищо с точност. Нямахше сили и да погледне Майк в очите. Той я изгледа с укор и тръгна към плажа.

Коленете ѝ се подкосиха и тя се строполи на хавлиената кърпа. Всемогъщи боже, молеше се тя, моля те запази я. Всички ужасни неща, които могат да се случат на едно малко момиченце. Тя сложи длани от двете страни на лицето си и огледа плажа. Безнадеждно беше.

— Сложи ръце около врата ми — нареди Дейвид. Момиченцето само мигаше. — Хайде, нямаме много време. След няколко минути скалата ще се скрие под водата. Не се тревожи, ще те пренеса. Правил съм го поне сто пъти с дъщеря ми.

Най-сетне детето го послуша и Дейвид я прегърна. Беше лека като перце. Болезнено тънка — кожа и кости. Усещаше през кожата си напрежението ѝ, беше опъната като струна.

— Хей — бодро я закачи той, — на това му се вика приключение. Същото се случи на брат ми като беше малък. Само че аз знам таен път за спасение. Първо тези скали, после онези там и сме на пясъка. Готова ли си?

Тя кимна безмълвно и зарови личице във врата му, докато той търсеше подходящо място за стъпване — и без това не беше лесно, но когато носиш някого, става още по-сложно. Все едно носеше Ейдриан, мислеше си той, олюлявайки се върху неравните повърхности. Вълните на прииждащия прилив се блъскаха в глезените му и това доста затрудняваше задачата му. Как бързо отлетя онова време? Дали сега бяха много по-различни от онези три момчета върху плъзгавите скали?

По едно време се подхлъзна и здравата ожули коляното си, но успя бързо да се изправи и да отскочи на мокрия пясък.

Момиченцето го стискаше здраво. Шепнеше си нещо неразбираемо.

— Кажи, какво има? — попита той.

— Искам при мама.

— Разбира се. Само да я намерим. Тук само за днес ли сте?

Тя поклати глава отрицателно.

— А къде спите?

— Не знам — объркано отговори тя.

— Как се казва мама? Ще отидем да намерим спасителя. Той ще съобщи по високоговорителя.

Детето се замисли.

— Как се казва мама?

— Как се казва мама? — повтори той.

Отново мълчание.

— Алисън — промълви момиченцето най-накрая. — Алисън — този път по-уверено рече то.

— Добре. — Дейвид понечи да остави детето на земята, но то очевидно предпочиташе да се държи за него и той продължи да го носи. Беше толкова лекичка, че нямаше начин да му натези. Огледа се и потърси с поглед мястото на спасителя. Пикапът му беше между двата флага, очертаващи плажа.

— Там — посочи детето редицата бунгала. — Там живеем.

— В бунгалата ли?

— Зеленото.

— Имате късмет. Тези къщички са много специални.

Тя мълчеше. Сигурно е още много стресната, помисли си Дейвид и пое по нагорещения от слънцето пясък.

— Колко ли ще се зарадва мама да те види.

Алисън не помнеше да е изпитвала такъв ужас. В един момент си помисли, че ще припадне. Как щеше да живее, ако се случеше нещо. Знаеше, че Майк никога няма да ѝ го прости. Търсеше го с поглед, като се надяваше да го види как върви редом с познатата дребничка фигурка, но от него нямаше и следа.

— Хей! — чу тя зад себе си нечий спокоен глас.

Към нея крачеше непознат висок мъж с дете на ръце.

Чайен.

В първия миг Алисън се олюля, зашеметена от изпитаното облекчение. Устата ѝ беше суха, когато човекът наближи съвсем.

— Намерих я на скалите — обясни той. — Преживя едно малко приключение.

Слава богу, човекът нямаше намерение да ѝ чете нравоучение. Нямахше да го понесе. Тя протегна ръце.

Чайен я погледна. Алисън бе готова да види познатия леден поглед и детето да се отдръпне от нея. Дано не го направи. Мъжът ще реши, че това е доста странно.

За нейно изумление Чайен протегна ръце. Невярваща, Алисън пристъпи несигурно напред с разтуптяно от щастие сърце, пое телцето и го притисна до себе си.

— Маме.

Една съвсем малка дума. Нищо повече, а значеше толкова много. Буца заседна в гърлото на Алисън. Изпита неподозирано щастие, което не вярваше, че ще ѝ се случи отново.

— Обичам те — прошепна тя и зарови лице в шията на Чайен. — Обичам те...

Чифт тънички ръце стискаха силно врата ѝ.

— Много ви благодаря — обърна се тя към непознатия, който само вдигна палец в знак на добро намерение.

— Няма проблем — отговори той и се затича по пясъка.

13. ОТЛОМКИ И БАЛАСТ

Който от боговете отговаряше за времето, със сигурност е забелязал, че в последната седмица на месец август се подготвя плажното парти в Евърдин. Не може да не е чул и мълчаливите, а и не толкова мълчаливите молитви на участниците, защото денят започна топъл и слънчев като снимка от рекламна брошура за някой курорт, а синоптиците потвърдиха, че и двата дни в края на седмицата ще са чудесни.

Голяма част от плажа пред първите пет бунгала, като се започне от Бараката, бяха отделени с въже, за да се очертае официалното пространство на празненството и вътре бяха издигнати палатки и беседки. Имаше палатка за напитките, в чийто център се поставяше огромен съд с пунш, приготвен от Джейн Милтън по рецепта, предадена ѝ от майка ѝ, приготвила пунша за първото такова тържество през 1964 година. Твърдеше се, че напитката е силна, но пък и много вкусна. Тук се поставяха и буренцата с бира, легени с лед, в които се гушеха кутийки с газирани напитки за децата и бутилки с вода. Други две кофи с лед чакаха шампанското, което бе входен билет за участниците. Шампанско се пиеше при залез-слънце. Навсякъде се виждаха разноцветни знаменца, надуваеми палмови дървета и птици — фламинго, папагали. Между масите и столовете стояха изрязани от картон хавайски богове и момичета. Набучено на шиш прасенце вече се печеше бавно, а в непосредствена близост беше беседката, в която върху сгъваеми маси чакаха салатите, чиниите и хляба. Друга маса беше приготвена за пудинга. Надуваемият замък за децата вече беше издигнат, а и както повеляваше традицията бе опъната просторна палатка, с намятани вътре одеяла и възглавници, където следобед хлапетата се криеха от силното слънце, а вечерта се прибираха, за да спят. Те като по чудо успяваха да заспят въпреки шума и така възрастните имаха възможност да се веселят до насита.

Джейн прегледа отново списъка със задачи, макар след толкова години организация можеше да го издекламира, без да гледа дори.

Някъде дълбоко в съзнанието ѝ се бе загнездила мисълта, че това е последното такова парти. Искаше да се забавлява тази вечер, а не да страда от раздялата.

Телефонира предишния ден на Норман, за да му съобщи окончателното си решение коя оферта приема. Очевидно потенциалният купувач е бил във възторг. Щеше ѝ се сделката да е в ход преди партито, за да може да се сбогува веднъж завинаги с това място. Освен това винаги можеше да идва на гости. Погледът ѝ попадна на Рой, който бе докарал с пикапа си допълнителни столове. Усети, че ѝ става приятно от присъствието му. Толкова много зависеше от него през годините. Беше истински приятел, а и повече от приятел. Колкото повече се сближаваха, толкова повече въпроси възникваха. Странно, но тя нищо не знаеше за личния му живот, докато Греъм беше жив. А и защо да е странно. Сигурно се е въздържала по някаква причина. Образите на момиче в жълта рокля и на момче с бели панталони за крикет изникнаха в съзнанието ѝ. Колко различно можеше да се стече животът и на двамата, ако...

Реши, че няма да прекара следобед в спомени. Върна се към настоящето. Семейството ѝ не беше около нея и това я натъжаваше. Без да говори с никого, Филип се бе прибрал у дома. Беше изпратил само съобщение, че е добре. Трудно беше да си майка на човек, който се е държал толкова зле по време на брака си — инстинктът ѝ диктуваше да го предпази, но от друга страна не можеше да не погледне истината в очите: той до голяма степен заслужаваше онова, което получи. Но собственият ти брат да ти сложи рога беше малко повече от наказание.

Ейдриан и Серена изглеждаха много щастливи. Не скриха нищо от никого — Серена говори с Хари и Амелия, а Ейдриан сподели с брат си Дейвид, след което двамата говориха със Спайк. Джейн се тревожеше най-вече за Хари — стана особено мълчалив след като научи новината, докато Амелия, типично за нея, погледна новото положение от положителната за себе си страна — поиска да се премести да живее при тях във Фрум и да се запише в колежа в Бат. Амелия беше от породата на оцеляващите — също като баща си, — но Хари беше по-чувствителен. И все пак, щеше да е по-близо до майка си, когато замине в медицинския факултет в Бристол.

Погледна часовника си. Оставаше само половин час до началото на партито. Нищо друго не можеше да направи повече. Усмихна се на слънцето с безмълвната молба да не изчезва и влезе в бунгалото, за да се приготви.

Хари инсталираше сложната система за озвучаване, надявайки се музиката, която беше избрал, да е достатъчно разнообразна, така че да задоволи вкусовете на повечето присъстващи. Беше направил компилация от парчета, популярни през последните четирийсет години, и нови хитове за по-младото поколение. От предишни години знаеше, че танците ще продължат до малките часове.

Радваше се, че има нещо, което да ангажира ума му. Още не можеше да се съвземе от думите на майка си, че чичо му може да стане негов втори баща, макар да не бе доловил и намек, че те възнамеряват да се женят. В първия момент направо му прилоша от новината. Знаеше, че баща му не е ангел. Никой не го беше изричал преди на глас, но Хари усещаше, че баща му кръшка. Долавяше го по начина, по който майка му въздишаше след обаждане на Филип, че ще се прибере късно, по безпричинната веселост, която демонстрираше баща му на следващия ден. Държеше се малко объркано и прекалено дружелюбно, когато приключеше с някоя от връзките си. Филип никога не се извиняваше за нищо, да не говорим за нещо, което не е признал, че е извършил. Ето защо Хари се чувстваше длъжен да бъде още по-внимателен с майка си — поне когато си е у дома. През останалото време, когато беше на училище, избягваше да мисли за това, че тя е сама и нещастна, защото съпругът ѝ флиртува, а може би и нещо повече, със студентките от първи курс. В крайна сметка не я обвиняваше, че иска да го напусне, макар да беше шокиран, че човекът, заради който го прави е Ейдриан. Беше направо потресен! Дори не можеше да определи какво е отвратителното чувство, настанило се в стомаха му. Подозираше, че е ревност. Ревност към Спайк, който щеше да получи вниманието на майка му, докато Хари щеше да е студент първи курс и се очакваше да е пораснал достатъчно, да е независим, докато всъщност се чувстваше малък и много му се плачеше.

Как само се беше размекнал. Нищо чудно, че Флорънс избяга от него. Още една причина да се чувства толкова гадно бе, че тя щеше да присъства на партито тази вечер. След онази зловеща случка с нея през юни той се прибра у дома и пое онази работа в замъка Уоруик да развежда туристи. Наложиха се да дойде тук отново заради партито. То бе традиция в семейството, при това последното. И ето че след два месеца отново е тук, надявайки се, че когато я види, няма да изпита нищо.

Сара се опитваше да потисне поривите си да ръководи всичко и всички, докато момичетата ѝ помагаша да украси бисквитите за партито с цветна глазура. Беше опекла около стотина — не беше лесно при тукашните условия, но все пак се справи. Сега всичките бяха на кухненската маса, докато тя забъркваше розова, синя, зелена и жълта глазура. Беше решила да даде на момичетата да сложат глазура на десетина бисквити и те да правят с тях каквото им хрумне, а останалите щеше да приготви тя: на райета и малки шамандури. Поне децата щяха да ги харесат. Всеки трябваше да донесе нещо за хапване и Сара искаше да приготви нещо специално.

Нещо, което щеше да я отвлече от мисълта, че Иън няма да дойде. Той така и не можа да понесе факта, че го освободиха от работа. В началото за кратко бе обзет от изблик на оптимизъм, направи проучване в интернет, кандидатства на няколко места, но с течение на времето ентузиазмът му стихна. Стана раздражителен, заядлив, навикваше и нея, и децата. Постепенно спря да прави опити, твърдейки, че му е унизително да го отхвърлят непрестанно. Сара се опитваше да му съчувства, но вътрешно бе обзета от паника. Ами ако не успее да си намери друга работа? Какво ще правят? Опита се да развие свой собствен бизнес, като приемаше всяка работа, която ѝ се предлагаше, но не се справяше добре, особено когато децата си бяха възрастни. И макар Иън да стоеше без работа, той не се включваше в отглеждането им. Беше изпратила идеите си за нова книга на своя издател, но отговор така и не идваше, което беше доста обезкуражително.

Към всичко това се прибавяше и огромното ѝ усилие да не позвъни на Оливър. Беше ѝ казал да се обаждат, когато поиска, но тя бе

наясно, че това няма да помогне за решаването на проблемите ѝ. Отново и отново извикваше в съзнанието си преживяванията от онази невероятна тяхна нощ. Чувстваше се едновременно развълнувана и виновна. Какво не би дала да го преживее отново. Можеше да го организира за миг, но как да тръгне да изневерява на съпруга си точно сега, когато е толкова потиснат?

Постепенно тя престана и да му съчувства. Иън бе станал толкова неприятен, отхвърляше всеки и всичко, а животът им стана направо непоносим. Стигна се дотам, че спря да се бръсне, да се къпе, често не се обличаше до обяд. Ако Сара се опиташе да го укори, той изсъскваше, че нямало смисъл. Тя започна да прекарва колкото се може повече време с децата въвн от дома им, което означаваше, че не можеше да работи, а следователно източниците им на средства съвсем намаляха. Ясно бе, че това не може да продължава дълго, но тя не можеше да намери решение. Веднъж му предложи да се върне в колежа за преквалификация, но той така се вбеси, че едва не я удари.

Иън не желаше и да излиза. Отказаха няколко покани за партита или барбекюта — той просто не желаше да се среща с хора, за да не отговаря на въпроси. Всички знаеха, че е без работа, защото такива новини се разнасят бързо.

— Не виждаш ли, че съм неудачник — крещеше той всеки път, когато тя се опитваше да го убеди да отидат на вечеря с приятели. — Мразя да ме питат какво смятам да правя, защото всичко провалям.

Неспособна да спори с човек, който отказва да разговаря, Сара се отдръпваше и млъкваше.

Бунгалото на плажа бе единственият им източник на постоянен доход това лято. Иън настояваше да го дадат под наем и за почивните дни в края на месеца — шестстотин лири щяха да покрият няколко месечни ипотечи, но Сара се противопостави категорично. Тази седмица винаги е била тяхната седмица. Имаха нужда от ваканция. Момичетата най-вече. Иън капитулира, но отказа да замине с тях. Нямахше желание да говори с някой от съседите за положението, в което беше изпаднал.

Голямо облекчение беше да прекарат една седмица далеч от него. Децата, след дълъг период на затваряне в себе си заради държането на баща им, сега излязоха от черупките си. И трите много се вълнуваха от предстоящото парти. Откакто купиха бунгалото, присъстваха на

тържеството за края на сезона и това бе най-вълнуващият момент от лятото. Въпреки ограничените си финанси Сара отиде в Бамфорд и им купи нови рокли от разпродажба, така че не се почувства прекалено виновна. Там видя и прекрасна бяла рокля от шифон с перли за себе си на четвърт от първоначалната цена. С дълбоко деколте и почти без гръб, но ако обуеше чехли, нямаше да е толкова предизвикателна... Известно време се бори със съвестта си и накрая се отказа да я купи. Заведе децата в сладкарница и им купи по парче торта, но когато излязоха и тръгнаха към колата, за да се приберат, тя изтича обратно до магазина и грабна роклята.

Щом приключиха с украсата на бисквитите, Сара ги прибра на хладно в шкафа, за да изсъхнат. Време беше да се приготвят. Няколко пъти провери дали Иън не е звънял, за да каже, че все пак ще дойде. Дълбоко в душата си изпита огромно облекчение, като видя, че никой не я е търсил.

Погледна роклята на закачалката. Щеше да изглежда страхотно с нея. Ще си сложи големите сребърни халки на ушите. За миг сърцето ѝ се сви. Какъв беше смисълът да си облечен разкошно, когато съпругът ти не иска да те погледне дори, а човекът, за когото с удоволствие би я облякла, е въвн от твоя обсег?

Фиона се скри в банята на бунгалото, разтреперана.

Ето. Това щеше да е първата проверка. Щеше да се справи. Поне се надяваше да успее. Трябваше — заради себе си, заради децата, но най-вече заради Тим.

Той се беше държал великолепно. Когато тя най-накрая събра смелост да му разкаже истината, той веднага пристигна в Евърдин, за да я вземе. Прегръщаше я силно, докато тя ридаеше и за първи път в семейния си живот, тя се почувства в безопасност. Тим беше потресен, че е пазила тайната си толкова дълго, и с нищо не показа, че я осъжда по някакъв начин. Обеща да бъде неотлъчно до нея, каквото и да реши. Намери ѝ чудесен терапевт, който разплете цялата история, анализира я и предложи план, с който да ѝ помогне да продължи живота си без „патерицата“, на която тя от толкова време се бе опирала. Щом веднъж всичко беше разкрито — поне в рамките на семейството ѝ — тя намери сили да се изправи срещу демоните си.

Беше трудно. Кошмарно трудно. Всеки ден бе предизвикателство и битка, но тя бе напълно решена да се справи. Беше само на крачка да съсипе всичко, което имаше. Всеки път, когато се сетеше я втрисаше — годините на пиянски несвяст, катастрофата, сексът за една нощ...

Срещна го веднъж в магазина в Спар. Усмихна ѝ се плахо отдалеч. Стори ѝ се съвсем нормален, дори симпатичен, и тя изпита огромно облекчение. Когато на следващия ден след онази нощ напразно се опита да си спомни лицето му, изтръпна от мисълта, че е преспала с някой престъпник. За разлика от нощта, в която се запознаха, когато той бе с костюм на фея, в магазина мъжът бе облечен с нормални дрехи. Тя с нищо не показа, че е готова да говори с него. Не можеше да се изправи лице в лице с него. А той беше достатъчно възпитан, за да уважи решението ѝ. Какво ли щеше да направи, ако той препречеше пътя ѝ със „Здравей, скъпа“. Беше споделила с терапевта си, който не направи почти никакъв коментар. Но на нея ѝ олекна.

Четири седмици. Цели четири седмици бе издържала без капка алкохол. Дните бяха дълги, нощите — още по-дълги. Имаше моменти, когато тялото ѝ виеше от желание, а нямаше с какво да замести питието. Дори сънят не ѝ носеше нужния покой, защото сцени от случки през годините, когато се олюляваше и ставаше за срам, а си мислеше, че всичко е наред, не ѝ даваха мира и тя се събуждаше, обляна в пот. Тим се държеше прекрасно. Беше изнесъл целия алкохол от дома им и самият той не пиеше. Фиона беше сигурна, че няма да се справи, ако той вечер отвореше бутилка изстуден Совиньон за себе си. Избягваха събирания, което не се оказа толкова трудно, защото повечето им познати бяха заминали в отпуска, а и ти спокойно можеш да отклониш покана под предлог, че не си в града или чакаш гости.

Плажното парти в Евърдин не можеше да бъде подминато. Всяка година без изключение участваха. Тим я беше попитал предпазливо не иска ли да пропуснат тази година, но Фиона не се съгласи. Все някога трябваше да се изправи лице в лице с реалностите. Трябваше да се научи да живее в истинския свят без алкохол, а да не се крие в изкуствената си, защитена среда. А и тя се чувстваше добре в Евърдин. Хората там не те съдят и не се налага да внимаваш за всяка своя стъпка, както у дома.

Погледна се в огледалото. Трябваше да признае, че изглеждаше далеч по-добре. Беше наддала малко, защото когато мисълта ти е заета

с пиенето, храната е последното, за което се сецаш. Погледът ѝ беше по-бистър. Протегна напред ръце. Не трепереха. Обикновено, докато се готвеше да излизат, изпиваше поне по две чаши шампанско. Но не и тази вечер.

Сложи за последен път малко гланц за устни и излезе от банята. Тим се беше изтегнал на един от шезлонгите и четеше вестник — изглеждаше много хубав с официалното си сако. Вдигна поглед към нея и се усмихна.

— Децата тръгнаха вече. Не издържах. Отидоха на надуваемия замък. — Изправи се. — Изглеждаш страхотно. — Приближи и я целуна.

За своя изненада, тя се улови, че отговаря на целувката му. Някъде ниско в стомаха ѝ нещо потрепна. От много време не беше изпитвала този трепет. Дори не помнеше кога за последен път бяха правили секс. Когато дойдеше време за лягане, тя обикновено вече беше в несвяст. Защо Тим ще иска да прави любов с труп?

Сега чувството се връщаше. Той прокара пръсти по гърба ѝ и тя потръпна от желание. Фиона се притисна до него и усети, че също е възбуден.

— Мислиш ли... — попита тя между целувките, — че ще е много неприлично, ако закъснеем малко?

Минаваше осем и половина. Партито беше в разгара си. Печеното прасе беше изядено. От него останаха само кокалчета. След залез-слънце по-малките деца бяха прибрани в скаутската палатка, където скоро заспаха. Шампанското беше отворено. Джейн беше намислила да произнесе кратка реч и да предложи тост, но реши, че настроението е весело и само ще натъжи присъстващите. Криси успя да сподели с нея, че е замисляла спасителен план за Бараката, но всички стигнали до решението, че нещата толкова са се променили, че е най-добре да се откажат. На Криси ѝ се искало да си намерят място някъде, където е по-топло.

Джейн изпитваше леко чувство на вина към останалите внуци. Години наред прекарваха такива хубави лета, но пък и децата пораснаха. Хари отиваше в университет — оттук нататък щеше да има свои планове за лятото. Амелия с безбройните си приятели винаги

имаше някакви планове с тях. А Спайк — при него нещата щяха да се променят. Към по-добро. Серена винаги е била добра майка — поне щеше да е по-добра от родната му майка. Дано Дона не им създава неприятности, но едва ли. Единственото, което тя искаше, е да живее лесно, а със Серена наоколо, това със сигурност щеше да е така.

Ейдриан изпадна в паника. Никъде не можеше да намери Серена. Целия следобед беше много мълчалива. Тя сякаш не очакваше партито като всички останали, макар да отрече, когато я попита.

Потърси я сред участниците, в палатката с напитките. Върна се в бунгалото, за да не би да си е полегнала или за нещо друго. Нямахме я никъде. Сърцето му се обърна. Ами ако в пристъп на съжаление е отишла да се види с Филип? Може да е променила решението си.

Срещна Криси и я стисна за ръката.

— Виждала ли си Серена?

Когато научи новината, Криси не скри колко е възмутена. Ейдриан обаче я беше дръпнал настрана и проведе откровен разговор. Той ѝ обясни колко нещастна е била Серена от години насам, че в началото били само приятели, но постепенно това се превърнало в нещо друго. Криси тогава не изглеждаше много убедена, но тя винаги си е била дръпната.

— Видях я да влиза в детската палатка със Спайк — рече тя.

Ейдриан понечи да си тръгне, но тя го спря.

— Чакай малко. Искам... да ви пожелаая късмет. В началото си мислех, че вие двамата сте себични идиоти, които търсят евтино забавление. А и се ядосах малко, че искате да ме изнудите да плащам за Бараката. Виждам обаче... че става дума за нещо по-сериозно. — Тя замълча. — Надявам се да сте щастливи.

Стъписан, Ейдриан успя да се усмихне все пак.

— Благодаря ти. Това означава много за мен.

Криси докосна мълчаливо ръката му и отмина. Разчувстван, Ейдриан я изпрати с поглед. Мамка му, да не вземе да се разплаче сега? Последните дни бяха истинска въртележка. Очакванията за живота занаят, приключването на старите навици, включително и прощалното плажно парти. Трябваше да се стегне.

Приблѳжи скаутската палатка и дръпна платнището пред входа. Въздъхна с облекчение, когато забеляза Серена да седи до Спайк, свит на кълбо в спалния си чувал, прегърнал здраво своя Барт. Тя милваше нежно косата му, докато заспи.

Сега вече Ейдриан не се сдърѳа и позволи на една малка сълза да се спусне по лицето му.

Сара се промъкна крадешком до бунгалото, за да изпуши една цигара. Тъкмо я беше свила, постави я между устните си и изведнъж видя, че някой поднася пламъка на запалка пред нея.

Запалка „Зипо“.

— Мамка му! — изпусна тя цигарата, изплашена. — Оливър! Какво по дяволите правиш?

— Няма що, мило посрещане — рече той и се наведе да вдигне свитата цигара. Постави я внимателно между устните ѳ.

Сара усети как я залива топла вълна. Гневно дръпна цигарата.

— Какво търсиш тук? — настоя тя.

— Не мога да живея и минута повече без теб — погледна я право в очите той.

Сара преглътна. Не усети и следа от ироничната му интонации. Изглеждаше напълно сериозен.

— Не ставай смешен. Едва се познаваме.

— Аз лично знам достатъчно — наведе се той към нея.

Тя долови аромата на одеколона му.

— Мисля за теб всяка секунда, всяка минута и всеки час.

— Така... — замлъкна тя, не знаейки какво да отговори. Това си беше сериозно признание.

— На мен такива неща не ми се случват, Сара. Обикновено връзките ми са мимолетни, случайни. След това си тръгвам и не се обръщам назад. Но този път е различно.

— Вероятно, защото ти казах — не. Не мисля, че си от хората, които приемат да бъдат отхвърляни. — Полагаше усилия да говори спокойно, но гласът ѳ потреперваше въпреки всичко. — Казах ти, че съм омъжена. Не мога да се справя с друга връзка.

— Сара... Съпругът ти е пълен идиот.

Тя го погледна изненадано.

— Видях го снощи у семейство Джонсън.

— Моля? — Тя седна от изненада. Какво по дяволите е правил Иън у Джонсън? Това ли беше човекът, който не искаше да се среща с хора, който се озъби, когато му предложи да дойде на плажното парти?

— Ами да. Беше се разпасал съвсем. Пиян като брадва и в отвратително настроение. Наложих се да го изхвърлят, преди да се е сбил с някого.

— Много е нещастен в момента. Минава през труден период.

— Продължаваш да го защитаваш, защо?

— Защото е мой съпруг — ядоса се Сара. — Обичам го и беше време, когато не беше такъв кретен. Нали помниш онези думи „В добро и лошо“? Нали това е смисълът на брака — да си до човека, когото обичаш...

Той не й позволи да довърши, като се наведе и я целуна. Тя не се противи. Господи!

Оливър се отдръпна.

— Ето затова те обичам — меко отбеляза той.

— По-добре недей — помоли го тя.

— Искам те в моя живот. Искам само да мога да те виждам. Дори това да не включва и секс...

— Да бе — завъртя тя очи.

— Честно. Мисля, че можеш да направиш от мен по-добър човек.

— Няма начин. Натъпкан си с отвратителни недостатъци. Нужна ти е по-скоро някоя вещица.

— Мисля, че заслужаваш някой, който държи на теб. Мъжът ти се скапва, Сара. Знам добре какво става. Държи се отвратително с теб, защото е нещастен, а ти в старанието си да крепиш нещата, се въртиш около него като обезглавено пиле, но никой не мисли за теб. — Той замълча. — Прав ли съм?

— Не — отвърна тя, без да вдига очи от земята.

Оливър сложи длани на раменете й и прокара палци по тила й. Господи...

— Не съм в твоя отбор, Оливър — продължи да упорства тя, макар тялото й да я предаваше. Разтопено злато се изливаше в подножието на стомаха й.

— Нека бъда с теб тази вечер. Ще ме представиш като приятел на семейството.

— Не можеш да останеш. Момичетата са с мен.

— Разбира се. Ще си взема стая някъде.

Тя го изгледа, изпълнена със съмнения. Сериозно ли говореше?

Оливър прокара пръсти по очертанията на челюстта ѝ.

Трябваше да е свръхчовек, за да издържи на изкушението.

— Ами жена ти? — задъхано попита тя, спомняйки се енергичната жена от партито у Джонсън. Адвокат по разводите, за бога.

— Не ме интересува. Имах достатъчно време да мисля за това. Искам да съм с теб, Сара.

— Добре, но без номера. Не и тук — успя да отговори тя, едва поемайки си дъх.

— Без номера.

— И само тази вечер. След това ме оставяш на спокойствие. Не мога да се справя, Оливър...

— Само тази вечер. Обещавам.

Тя беше тук. Закъсня, но в крайна сметка Флорънс се появи. Хари го почувства, преди да я види. Косъмчетата на тила му настръхнаха и едва тогава я забеляза да си пробива път към него в тълпата. В едната си ръка държеше цигара, а в другата — бутилка бира.

Очевидно идваше да говори с него. Хари усети, че сърцето му ще изхвъркне. Какво да ѝ каже? Дали все още излизаше с Марки Бърнс? Щеше му се да се измъкне, но някаква магия го привличаше към нея.

— Здравей! — поздрави той. — Гениално!

— Здравсти. — Тя запали нова цигара от огънчето на недопушената. Стъпка с крак фасата.

Хари понечи да покрие угарката с пясък, но бързо се отказа. Тя щеше да реши, че прави фасон.

— Добре... Добре ли мина лятото ти? — Боже, на какъв се правеше?

— Празнувах. Страхотно беше. Но съм на края на силите си. Не помня откога не съм спала цяла нощ.

Той се вгледа по-добре в лицето ѝ. Наистина си личеше. Само за четири седмици беше коренно променена. Лицето ѝ беше подпухнало, кожата беше напукана и на петна. Косата ѝ бе някак сплъстена и безцветна, събрана на конска опашка. Ноктите — назъбени, сякаш ги беше гризала. Дрехите ѝ бяха намачкани и на лекета. Изглеждаше някак занемарена. Миризмата на очевидно евтините цигари се смесваше с аромата на отвратителния парфюм, с който обилно се беше напръскала. Най-вероятно, за да прикрие факта, че отдавна не е взимала душ.

Хари не можеше да измисли какво да каже. Все пак реши да се върне на досадния, но проверен въпрос за края на лятото.

— Какви са резултатите ти?

Някаква хитра искра просветна в очите ѝ, сякаш вече беше решила какво да отговори.

— Не успях. Не ми стигнаха точки. — Тя видимо се срамуваше. — Ще се наложи да се явя отново догодина.

— О, жалко. Съжалявам. — Не посмя да признае, че е получил само отлични оценки. Не беше от хората, които се хвалят.

— Заминаваш ли за Бристол?

— Да. След един месец.

— Сигурно ще е страхотно.

— Определено. Всъщност, надявам се.

Тя дръпна отново от цигарата. Изглеждаше странно.

— Хари... Искам да се извиня, че бях такава кучка това лято.

— Няма нищо — сви той рамене. — Не се притеснявай.

— Говоря сериозно. Направо не бях на себе си. А и той се оказа голям кретен.

— Така си е — ухили се Хари. — И аз можех да ти го кажа.

— Стига бе — тупна го тя по рамото.

— Това беше малко грубо — направи се той, че разтрива мястото. Когато отново я погледна, видя, че момичето плаче. Истински сълзи пълнеха онези очи, които направо му бяха взели ума. — Добре ли си?

— Да. Всъщност не — кимна тя и поклати отново глава. — Скапах всичко. Как може да съм такъв идиот?

Защото си истинска егоистка. Пък и се мислиш за нещо, което не си. Не ти пука изобщо за останалите. Всичко това мина през

съзнанието на Хари, но предпочете да си замълчи, защото по принцип беше добро момче. Потупа я само по рамото.

Тя сякаш само това беше чакаше и се хвърли към него. Сепнат, Хари се дръпна инстинктивно. Нима не беше чакал тайно точно това през цялото лято? А ето че сега не я искаше близо до себе си. Изпита лека погнуса.

— Виж, трябва да отида да сменя музиката. Няма да слушаме цяла вечер Бийтълс, я. — Измъкна се от прегръдката ѝ, колкото успя по-внимателно.

Флорънс го изгледа някак глупаво. Гримът се беше разтекъл. При някои жени това не изглежда грозно, но не такъв беше случаят с Флорънс.

— Ще се видим по-късно — подхвърли Хари и се отдалечи.

Джейн застана на стълбите на Бараката и се огледа. Тук природата наистина беше магическа. Луната осветяваше със сребристите си светлина над морето, пясъка и танцуващите. Мъжете с официалните си сака, жените в искрящи рокли. Светлината от разпръснатите фенери допълваше призрачната. Поредното парче завърши и хората спряха за момент, засмяха се, посегнаха към напитките си, ожаднели от танците. Много скоро отекнаха първите акорди на следващото парче.

„Girl You Really Got Me Now“^[1] на Кинкс. Всички скочиха отново на дансинга за познатата на всички поколения мелодия.

Джейн се пренесе във времето. Почти нищо не се беше променило. Само дето сега имаше повече хора, музиката бе по-силна. Тя погледна към върха на дюните и си спомни обзелото я преди толкова години чувство — чувство на младо момиче, чийто живот се бе обърнал с главата надолу, което нямаше никаква представа накъде да поеме. През почти целия си живот до този ден тя не успя да се освободи напълно от това чувство. Сега, когато нещата си бяха вече по местата, тя за първи път се почувства свободна.

Обърна се и видя Рой до себе си да протяга усмихнат ръка.

— Ела, нека им покажем как се прави.

Джейн се усмихна и тръгна надолу по стълбите. Подаде едната си ръка на Рой, а другата сложи на рамото му.

На следващия ден ще започне да разчиства от Бараката вещи, събирани цял един живот, за да подготви помещенията за новия собственик. Но тази вечер... тази вечер ще танцува по пясъка, огряна от лунна светлина.

[1] „Момче, сега наистина ме спипа“ (англ). — Б.пр. ↑

14. БАРАКА НА ЛЮБОВТА

Кирсти чуваше как Дан натиска нетърпеливо клаксона на колата отвън. Дръпна ципа на чантата, която току-що приготви за уикенда, и взе дамската си чанта. Това пътуване беше според нея напълно излишно. Какво не би дала да си полежи тази сутрин, беше много изморена. Но Дан настоя. Прогнозата за тези два почивни дни бе чудесна, а и те винаги празнуваха нейния рожден ден в Евърдин. Беше им станало традиция. Лиам щеше да се отбие с новата си приятелка — Хелена, кардиоложка, която изглежда беше малко по-възрастна от него. Бяха лудо влюбени и това беше чудесно, според Кирсти. Лиам имаше нужда точно от някой стабилен до него. Време му беше да се установи. В крайна сметка всички бяха вече достатъчно пораснали.

Тя изтича надолу по стълбите и влезе в колата.

— Всичко наред ли е? — попита Дан. — Струваш ми се малко бледа.

— Нямах време да сложа грим — отвърна тя, докато закопчаваше колана си.

Дан завъртя ключа на запалването.

— Можеш да поспиш — отбеляза той. — Ще пристигнем към обяд.

— Чудесно — въздъхна Кирсти и затвори очи. Не чака втора покана. Когато стигнаха магистралата, тя вече спеше дълбоко.

Отвори очи малко след дванайсет и видя, че колата влиза в паркинга в Евърдин. Както често се случваше през октомври, времето беше прекрасно — ярко топло слънце, което не препича силно. Лек бриз, подходящ за пускане на хвърчила и наистина в небето вече плющяха разноцветните им опашки. От време на време между тях прелитаха чайки.

— Да се разходим по плажа — предложи Дан, — после ще се отбием в „Котвата“ да обядваме.

Кирсти кимна. Добре беше да се пораздвижи малко. Тази седмица седя много. Тя нахлузи гумените си ботуши.

— Мислех, че ще искаш веднага да си вземеш сърфа. Гледам, че вълните са страхотни.

— Ще изчакам Лиам — поклати глава Дан. — Тъкмо ще можеш да се поопознаеш малко с Хелена. Ще изпиете по чаша горещ шоколад.

— Звучи чудесно. — Устата ѝ се напълни със слюнка при мисълта. В кафенето наблизко правеха страхотен топъл шоколад с бита сметана и маршмелоус, с пръчица канела, забодена в сметаната...

Дан я хвана за ръка и пое по пътеката към бунгалата.

— Я виж — възкликна Кирсти. — Боядисали са в розово първото. Откакто го помня, е синьо.

— Продадоха го. Сигурно новите собственици са поискали да е в розово.

— Изглежда чудесно.

Отправиха се натам. Цветът беше наистина елегантен. Леко пепеляв.

— Късметлии са наистина.

— Да отидем да ги поздравим за добре дошли в Евърдин.

— Не е удобно.

— Защо?

— Ами... Не знам. Просто...

— Виж! Преди се казваше „Бараката“. — Сега са я нарекли „Барака на любовта“.

Дан се усмихна широко. Това бе любимото им парче. Нещо като летен химн.

— Фенове на „Би петдесет и две“. Имат вкус, няма съмнение.

Дан тръгна нагоре по стълбите.

— Дан, недей. Не е удобно.

— Но защо? Струва ми се, че са симпатични хора. — Ръката му беше вече на дръжката.

Кирсти въздъхна и го последва.

— Виж, няма ги. — В следващия миг го изгледа стъписана. Той имаше ключ. Вече отваряше вратата. — Ама какво правиш?

Той отвори вратата. Покани я вътре.

— Честит рожден ден.

Кирсти не сваляше поглед от него.

— Какво?

— Честит рожден ден!

Тя се спря нерешително.

— Тук ли ще отседнем? Мислех, че сме ангажирали стая в хотела? — Все пак пристъпи вътре и направо зяпна. Вътре всичко беше ремонтирано и ново. Почти всичко — бяло, кухненските уреди в стил Нантъкет. На земята беше постлана кожа от пони. Модулите на канапето бяха с тапицерия от бяло кадифе. Някой беше оставил на малката масичка ваза с бели фрезии, които изпълваха стаята с прекрасния си аромат.

— Направо съм изумена.

— Благодаря ти — скромно отвърна Дан.

Тя сбърчи чело.

— Още не разбираш май.

— Какво?

— Честит рожден ден. Това е твоят подарък. Бунгалото е твое — нетърпеливо завъртя той очи. — Купих го за теб.

— Божичко — възкликна Кирсти и покри уста с длани. — Дан...

— Реших, че сме изхарчили твърде много пари по хотели и пансиони, така че не е зле да направим по-сериозна инвестиция.

— Толкова е хубаво! — Кирсти обикаляше помещенията, докосваше всичко изумена. Беше помислил за всичко, до най-малката подробност — от музикалната уредба до френските чаши за кафе. Не че щеше да пие много кафе през следващите няколко месеца.

— Дан, трябва да ти кажа нещо.

— Не ти ли харесва? — Той сбърчи чело.

— Харесва ми, разбира се. Направо нямам думи. Но не исках да ти казвам, преди да направя повторен тест, за да съм сигурна, че... — Тя не довърши и го изгледа объркано.

Дан не успяваше да намери думи.

— Ще имаш бебе — най-сетне сглоби той дрезгаво.

Тя кимна, докато очите ѝ се наляха с едри сълзи на радост. Миг по-късно вече беше в прегръдките му. Той я завъртя от радост и се развика щастливо.

— По-полека. По-полека! — През смях започна да го моли тя.

— Толкова съм щастлив! Толкова много...

Часове по-късно седяха на най-горното стъпало пред „Бараката на любовта“, завити с най-дебелите си якета и шалове. Дан беше си взел кутийка бира, а Кристи пиеше чай от бъз. Гледаха замечтано как вълните се разбиват в брега и си представяха бъдещето: малки ръце в техните, пухкави крачета, които газят във водата. Малки пръстчета, които потупват пясъчните замъци. Кирсти затвори очи и се облегна на Дан. Той я обгърна с ръка и тя отново заспа.

Цял един живот със слънце и смях лежеше пред тях.

Издание:

Автор: Вероника Хенри

Заглавие: Лято на плажа

Преводач: Теодора Давидова

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски

Издание: Първо

Издател: СББ Медиа АД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: Роман

Националност: Английска

Печатница: Ропринт ЕАД

Редактор: Златина Пенева

Художник: Райна Дончева

ISBN: 978-954-399-193-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1957>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.